KARA AYRINTI

MERHAMETİ ERTELEMEK

Patricia Highsmith

İngilizceden çeviren: Şen Süer Kaya

AYRINTI

MERHAMETİ ERTELEMEK • Patricia Highsmith

PATRICIA HIGHSMITH

Mary Patricia Plangman, 19 Ocak 1921'de Teksas'ta doğdu. 5 Şubat 1995'te İsviçre'de öldü. New York'ta, Bernard College ve Columbia Üniversitesi'nde eğitim gördü. 16 yaşında yazmaya ve Avrupa'yı tanımaya başladı. İspanya savaşı ve nazizmin yükseldiği yıllarda kendini şöyle tanımladı: "Politik açıdan solda yer alıyordum, hatta bir antifaşist kampanyaya katılmıştım." İngiltere'de oturduğu sıralarda ilk romanı *Strangers on a Train*'i yazdı; ama kitap, altı Amerikan yayınevi tarafından reddedildikten sonra ancak 1950'de yayımlanabildi. Yaşamının büyük kısmını başta Fransa ve İsviçre olmak üzere Avrupa ülkelerinde geçirdi.

Patricia Highsmith'in edebiyat alanındaki yerini en iyi saptayan kişi olan Graham Greene, *The Snail-Watcher* adlı kitaba yazdığı önsözde onu şöyle tanımlar: "Korkudan ziyade kaygının şairidir. (...) Highsmith eserleri birkaç kez okunan bir polisiye roman yazarıdır. Bu sık rastlanan bir durum değildir. Kendi evrenini; akıldışı ve klostrofobinin hüküm sürdüğü bir dünyayı kurar ve biz her yeni romanda; kendimizi de bir tehlikenin tehdit ettiğini fark etmeden bu dünyalara gireriz..." Highsmith genelde umutsuz, hatta marazi bir atmosfer yaratmakta emsalsizdir. Bir cinayet fonu önünde kişiler birbirlerini hırpalar. Genelde bir polisiye roman yazarı olarak değil, ama yazar olarak kabul edilse de o kendini -büyük bir alçakgönüllülükle- "öykü anlatıcısı" olarak tanımlar. Kolaya kaçmamasına rağmen yazdıkları sık sık çok satan kitaplar listesine giren bir yazardır. Son sözü Fransız edebiyat profesörü, *Revolution* dergisi edebiyat eleştirmeni Denis Fernandez Recatala'ya bırakalım: "Acıma yok, öfke yok, itham yok, mesaj yok; sadece son derece tutarlı, kendi içine kapanan -ya da açılan- bir eser. Düz ve saydam, ama gizini de buradan alıyor."

BAŞLICA KİTAPLARI: *Strangers on a Train*, 1950/Trendeki Yabancılar, çev.: Tomris Uyar, Metis Yay., 1991; *Deep Water*, 1957; *This Sweet Sickness*, 1960/Tatlı Hastalık, çev.: Füsun Umar, Ayrıntı Yay., 2000; *A Suspension of Mercy*, 1965/Merhameti Ertelemek, çev.: Şen Süer Kaya, Ayrıntı Yay., 2000; *A Dog's Ransom*, 1972; *The Cry of the Owl*, 1962/Baykuş Çığlığı, çev.: Füsun Umar, Ayrıntı Yay., 1995; *The Glass Cell*, 1964/Cam Hücre, çev.: Şen Süer Kaya, Ayrıntı Yay., 1999; *The Talented Mr. Ripley*, 1955/Becerikli Bay Ripley, çev.: Armağan İlkin, Remzi Kitabevi, 1991/*Ripley's Game*, 1974/Ripley'in Oyunu, çev.: Armağan İlkin, Remzi Kitabevi, 1991; *Ripley Under Ground*, 1970/Ripley Karanlıkta, çev.: Armağan İlkin, Remzi Kitabevi, 1991; *The Tremor of Forgery*, 1969/El Sürçmesi, çev.: Füsun Umar, Ayrıntı Yay., 1994; *Carol*, 1952/Carol, çev.: Mehmet Harmancı, Remzi Kitabevi, 1992; *The Blunderer*, 1954/Beceriksiz, çev.: Füsun Umar, Ayrıntı Yay., 1995; *Little Tales of Misogyny*, 1975/Bir Kadın Düşmanından Öykücükler, çev.: Nihal Yeğinobalı, Can Yay., 1996; *Edith's Diary*, 1977/Edith'in Güncesi, çev.: Püren Özgören, Can Yay., 1998; *Ripley Under Water*, 1992; *Small g: a Summer Idyll*, 1994/Küçük g: Bir Yaz Masalı, çev.: Pınar Kür, Can Yay., 1998.

Ayrıntı: 289
Kara Ayrıntı dizisi: 12

Merhameti Ertelemek
Patricia Highsmith

İngilizceden çeviren
Şen Süer Kaya

Yayıma hazırlayan
Erdal Alova

Kitabın özgün adı
A Suspension of Mercy

Penguin Books/1972
basımından çevrilmiştir

© 1993 Diogenes Verlag AG Zürich & Akcalı Ajans

Bu kitabın Türkçe yayım hakları
Ayrıntı Yayınları'na aittir.

Kapak illüstrasyonu
Sevinç Altan

Kapak düzeni
Arslan Kahraman

Düzelti
Mehmet Celep

Baskı ve cilt
Mart Matbaacılık Sanatları Ltd. Şti. (0 212) 212 03 39 (pbx)

Birinci basım 2000

ISBN 975-539-288-2

*

Dizi yönetmeni
Hüseyin Boysan

AYRINTI YAYINLARI
Dizdariye Çeşmesi Sk. No: 23/1 34400 Çemberlitaş-İstanbul Tel.: (0 212) 518 76 19 Faks: (0 212) 516 45 77

Patricia Highsmith

Merhameti Ertelemek

B.J.C.'ye

1 Sydney ve Alicia Bartleby'nin iki katlı evinin çevresindeki arazi düzdü, tıpkı Suffolk bölgesinin büyük kısmı gibi. İki şeritli ve asfaltlanmış bir yol, evin yirmi metre ilerisinden geçiyordu. Hafif çarpık kaldırım taşlarından yapılmış öndeki yürüyüş yolunun bir tarafında beş genç karaağaç, evin mahremiyetini biraz da olsa koruyor; öbür taraftaysa uzun, gür çalılar otuz metreden oldukça iyi bir görüntü veriyordu. Bu nedenle Sydney bunları hiç biçmezdi. Öndeki çimenler çalı gibi büyümüştü. Küme küme otlar boy atmış, otların bulunmadığı yerlerde de taze mantarlar daireler halinde yeşil-kahverengi toprağı ortaya çıkarmıştı. Bartlebyler evin arkasındaki toprağa daha iyi bakmışlardı ve orada bir sebze ve çiçek bahçesinin yanı sıra süslü bir havuz da bulunuyordu. Sydney havuzun

ortasına ilginç taşları çimentoyla karıştırıp yığmıştı, ama havuzda kırmızı balık yetiştirmeyi hiç başaramamışlardı. Orada koydukları iki kurbağa da başka bir yere gitmeye karar vermişti.

Yolun bir yanı Ipswich ve Londra'ya, öteki yanı Framlingham'a gidiyordu. Evin arkasında ise mülkleri hiçbir şeyle çevrelenmeden belli belirsiz yok oluyordu ve bir boşluğun ardından, bir çiftçiye ait tarla geliyordu; ama çiftçinin evi görünmüyordu. Bartlebyler, Blycom Heath'de yaşıyor görünüyordu; ama asıl Blycom Heath Framlingham tarafında ve iki mil ötedeydi. Bu evi bir buçuk yıl önce almışlardı, neredeyse evliliklerinin süresi de bu kadardı. Ev büyük ölçüde Alicia'nın ana babasının düğün hediyesiydi, Alicia ile Sydney de üç yüz bin beş yüz poundluk ev fiyatına bin poundla katkıda bulunmuştu. İnsan ve komşu açısından ıssız bir yerdi burası, ama zaten Sydney ve Alicia'nın amaçları yazmak ve resim yapmaktı; gün boyunca birbirlerine arkadaşlık ediyorlardı ve Lowestoft kadar uzaklıkta yaşayan birkaç arkadaş edinmişlerdi. Ama ayakkabı tamir ettirmek ya da bir şişe mürekkep almak için bile beş mil kat edip Framlingham'a gitmeleri gerekiyordu. Yandaki evin boş kalma nedenini çevrenin ıssızlığı olarak yorumluyorlardı. Cephesi çakmaktaşından, penceresi sivri tepelikli, iki katlı, sağlam ev kendilerininkinden daha iyi görünüyordu; ama içeride yapılması gereken çok şey olduğunu duymuşlardı. Ev beş yıl boş kalmış, sonra evde oturan orta yaşlı çiftin evi hale yola sokacak paraları olmamıştı. Ev Bartlebyler'inkinden iki yüz metre kadar ötedeydi. Alicia ara sıra pencereden bakıp boş olsa bile evi görmekten hoşlanıyordu. Bazen Sdyney'le birlikte yeryüzünün ıssız bir kutbunda yaşıyorlarmış gibi kendini coğrafi olarak yalnız hissettiği oluyordu.

Woolbridge'de oturan ve oradaki emlakçı Bay Spark'ı tanıyan Elspeth Cragge sayesinde Alicia yandaki evi Bayan Lilybanks diye birinin aldığını öğrendi. Elspeth, kadının Londralı yaşlı bir bayan olduğunu söyledi ve komşu olarak daha eğlenceli olabilecek bir çiftin almamış olmasından duyduğu üzüntüyü belirtti.

Alicia bir akşam mutfakta neşeyle, "Bayan Lilybanks bu öğleden sonra taşındı," dedi.

"Hımm. Onu görebildin mi?"

"Daha öncekinden fazla değil. Biraz yaşlı."

Sydney bunu biliyordu. Bir ay kadar önce emlakçıyla geldi-

ğinde her ikisi de Bayan Lilybanks'i görmüşlerdi. Bir aydan fazla süredir işçiler evde çalışıyor, oraya buraya çekiç vurup bazı yerleri yıkıyorlardı. Artık Bayan Lilybanks taşınmıştı. Yetmiş yaşlarında görünüyordu ve yazın arka bahçede gürültülü partiler verecek olurlarsa muhtemelen kısa bir şikâyet notu iletecekti. Sydney bir cam sürahide iki kişilik martini hazırlayıp bardaklara döktü.

"Onu görmeye gidecektim; ama yanında iki kişi vardı, bu yüzden misafirlerinin gece de kalacağını düşündüm."

"Hımmm," dedi Sydney. Salatayı yapıyordu, akşam yemeklerinde her zamanki işiydi bu. Hardalı çıkarmak için dolabın zor açılan kapağını çekmeden önce otomatik bir hareketle metal dolabı eliyle tuttu. Sonra bu yaptığını unutarak doğruldu ve başını eğik kirişe vurdu. "Tanrı senin!.."

Alicia, Baby Belling marka ocaktaki biftek ve böbrekleri kontrol ederek dalgın bir tavırla, "Aman, sevgilim!" dedi. Kota benzetilmiş; ama paçalarında V şeklinde yırtmaçlar olan soluk mavi, dar bir pantolon giymişti. Gömleği mavi kottu; bir Amerikalı arkadaşının yolladığı hakiki McCoy. Sarı saçlarına pek bakmıyordu, neredeyse omuzlarına kadar uzamıştı. Yüzü ince, sağlıklı ve hoştu, gözleri büyük ve mavi-griydi. Pantolonun sol paçasında, kalçasına yakın bir yerde, defalarca yıkanmasına rağmen, koyu mavi bir leke kalmıştı. Alicia evin üst kattaki arka odasını boyuyordu. Hâlâ Bayan Lilybanks'e gitmekten söz ederek, "Ama yarın herhalde giderim," dedi.

Sydney'in kafası millerce uzaktaydı, öğleden sonra Alex'le Londra'ya gidişini düşünüyordu. Üçüncü kez Bayan Lilybanks'in gündeme gelişine içerledi. Alicia neden ona öğleden sonrayı nasıl geçirdiğini ve işini sormuyordu, her eşin yapacağı gibi? Bazen Alicia onu sıkacağını bildiği konulara kasten yapışıp kalırdı. Bu yüzden Sydney bu kez de cevap vermedi.

Alicia, "Londra nasıldı?" diye sordu en sonunda. Artık yemek odasındaki masaya yerleşmişlerdi.

Sydney zoraki bir gülümsemeyle, "Ha, aynı. Hâlâ yerinde," dedi. "Alex de bildiğin gibi. Yani yeni fikirler yok."

"Ha. Bugün yeni bir fikir ürettiğinizi sanmıştım."

Sydney biraz rahatsız olarak içini çekti, ama aslında konuşmak istediği tek konu buydu. "Yapacaktık. Bir fikrim vardı. Ama uygun

düşmedi." Omuzlarını silkti. Alex'le birlikte düşündükleri –çoğunu kendisi düşünmüştü, Alex yalnızca televizyon için yazmıştı– üçüncü dizi geçen hafta Londra'daki üçüncü ve muhtemelen son alıcı tarafından da reddedilmişti. Alex'le birlikte harcadıkları üç dört haftalık çaba sonunda, en az dört kez Londra'ya gidiş, bir saatte yazılmış ayrıntılı bir sinopsis ve birinci bölümün birkaç muhtemel alıcıya dağıtılması gerçekleşmişti. Hepsi boşa çıkmıştı, üstelik buna bugünü de eklemek gerekiyordu. Ipswich'den Londra'ya gidiş geliş için gereken on yedi şilin, sekiz saatlik zaman ve önemli miktarda fiziksel enerji, buna ek olarak Alex'in düşünmekten kararmış, esmer yüzünü ve yoğun sessizliğini izlemenin verdiği huzursuzluk, ardından gelen "Ha, hayır, hayır, bu olmaz," deyişi: Sonuçta insanın saçını başını yolacağı, daktilosunu en yakın uçurumdan aşağıya attıktan sonra kendisinin de atlayacağı bir gündü.

"Hittie nasıldı?"

Hittie, Alex'in karısıydı: üç küçük çocuğunun bakımıyla uğraşmaktan başını alamayan sarışın, sessiz bir kadın.

Sydney, "Bildiğin gibi," dedi.

Alicia, "Yeni projeni mi söylüyordun, tankerdeki adamla ilgili olanı?" diye sordu.

"Hayır, sevgilim. O reddedilmiş olandı." Bunu nasıl unutabilir, diye merak etti Sydney; çünkü sinopsisi ve tanıtımı okumuştu. "Yeni projem, bilmiyorum sözünü ettim mi, dövmelerle ilgiliydi. Dövmeli bir adam, ölmüş olduğu sanılan bir adamın dövmesini taklit etmek için sahtekârlık yapıyor." Karışık hikâyeyi anlatacak enerjiye sahip değildi. Alex'le birlikte Nicky Campbell adlı bir kahraman uydurmuşlardı. Sıradan bir işi ve bir kız arkadaşı olan genç Nicky sürekli olarak, suç işlenen olaylarla karşılaşıyor, dedektif gibi olaylar çözüyor, sahtekârları yakalıyor, yumruklu ve silahlı kavgalarda kazanıyor; ama hikâyeler satın alınmadan kalıyordu. Ama Alex bir gün başarılı olacaklarından emindi, o zaman ikisi de düze çıkacaktı. Alex'in bir televizyon senaryosu iki yıl önce kabul edilmişti, o zamandan beri de kabul edilmeyen beş altı senaryo yazmıştı; ama bunların hepsi bir saatlik dramalardı ve Alex televizyonda artık iyi bir diziye ihtiyaç olduğuna inanıyordu. Alex bir yayınevinde düzenli bir işi olduğu için şanslıydı. Sydney'in işi yoktu ve son romanını bastıramamıştı, oysa birkaç yıl önce iki romanı Amerika Birle-

şik Devletleri'nde yayımlanmıştı. Güvenli bir gelir olarak, Amerika'daki bir amcasının onun adına yatırdığı hisselerden yılda dört kez eline para geçecek şekilde ayda yüz dolar geliyordu. Bu parayla ve Alicia'nın aylık elli poundluk geliriyle yaşıyorlar, yağlıboya, tuval, daktilo kâğıdı, daktilo şeridi ve karbon kâğıdı, yani karşılığında onlara az gelir getiren iş malzemeleri satın alıyorlardı. Alicia'nın o güne kadar ressamlıktan kazandığı para beş pounddu; gerçi resmi, para kazandıracak bir faaliyet olarak, Sydney'in yazıyı aldığı kadar ciddiye almıyordu. Lüks maddeler satın almıyorlardı, ama her ikisi de içki ve sigara içiyordu. İçki ve sigara İngiltere'de çok pahalı olmasa da delilik noktasında lüks görünüyordu: Sigaralar dumanla eriyip giden rulo onluklar, içkiyse erimiş altındı. Aylardır yeni bir plak almamışlardı. Televizyonları Framlingham'daki bir dükkândan kiralanmıştı. Pek çok İngiliz televizyon kiralıyordu, çünkü modeller çok hızlı değişiyordu ve satın alınan televizyon çok geçmeden modası geçmiş hale geliyordu. Sydney, Alex'le yaptığı çalışma için bir televizyona ihtiyaç olduğunu düşündü.

Alicia, çatalını son lokmaya batırırken, "Alex'le deneme yapmaya devam edecek misin?" diye sordu.

"Başka ne yapabilirim ki? Londra'da bugün olduğu gibi gün tüketmekten nefret ediyorum, ama bizi kurtaracaksa bu kurtaracak." Aniden içini öfke dalgası kapladı, Alicia'ya ve eve karşı nefret duydu. Konuyu kapatmak istedi; keşke, bugünle, Alex'le, lanet senaryolarla ilgili her sözü, her düşünceyi silebilsem, diye düşündü. Bir sigara yaktı, tam o sırada Alicia ona salatayı uzatınca mekanik bir hareketle biraz aldı. Yarın sinopsisle sil baştan uğraşacak, Alex'in bugün önerdiği yeni düşünceleri geliştirmeye çalışacaktı. Kaldı ki hikâyeleri düşünmesi gereken oydu, asıl kaynak kendisiydi.

Alicia, "Sevgilim, bu gece çöpü atma vakti. Sakın unutma," dedi. Bunu öyle bir yumuşaklıkla söyledi ki, Sydney daha iyi bir ruh halinde olsa ve yanlarında başkaları bulunsa gülebilirdi.

Alicia herhalde onu güldürmek ya da gülümsetmek istemişti, ama Sydney yalnızca dalgın ve ciddi bir tavırla başını salladı. Sonra zihni, yaşamsal ve çok büyük bir sorunmuş gibi *çöp* üzerinde yoğunlaştı. Çöpçüler ancak on beş günde bir geliyordu, bu yüzden çöplerini yolun kenarına koymayı unutmamaları şarttı. Yetersiz büyüklükteki çöp tenekeleri her zaman yolun kenarında duruyordu ve

içine yalnızca teneke kutular ve şişeler atılıyordu. Kâğıtları yakıyor, sebze ve meyve artıklarını gübre yığınına atıyorlardı; ama portakal suyu, domates ve birçok başka şey teneke kutu ve şişelerde geldiği için çöp kutusu iki haftanın sonunda her zaman dolup taşıyor, kartonlar da çöpçülerin gelmesinden önce günlerce alet kulübesinde duruyordu. Genellikle çöp gününden önce yağmur yağdığı için Sydney kartonları çamurun içinden geçirip çöp kutusunun yanına bırakmak ve sabaha kadar erimemelerini umut etmek zorundaydı.

Sydney, "İngiltere'nin kırsal kesiminde çöp ürettiği için insanın utanç duyması çok rahatsız edici," dedi. "Bilmek istiyorum, insanın çöpünün olmasında ne gibi bir anormallik var? İnsanların yemek yemediklerini mi düşünüyorlar?"

Alicia sakin bir tavırla, kırsal kesimi korumak üzere kendini hazırladı. "Çöp utanç verici bir şey değil. Utanç verici olduğunu da kim söyledi?"

Sydney onun kadar sakin bir tavırla, "Belki de değildir, ama o havaya sokuyorlar," dedi. "Toplama süresini bu kadar uzun tutarak insanların dikkatini bunun üzerinde yoğunlaştırıyorlar; tam anlamıyla çöpü yüzüne sıvıyorlar yani. İçki saatleri gibi tıpkı. Pub kapısını kapalı buluyorsun, bu yüzden eskisinden de fazla içki isteği duyuyorsun ve bir daha fırsat bulduğunda bu kez iki üç kadeh birden içiyorsun."

Alicia, pubların açık kalma saatlerini içki içilmesini azalttığı için; uzun aralıklarla çöp toplanmasını da daha sık toplanırsa çöp vergisinin artacağını söyleyerek savundu. Daha önce de yaptıkları bu tartışma iki dakika kadar sürdü ve kendi bakış açısını ötekine kabul ettiremediği için ikisi de biraz sinirlendi.

Alicia daha az sinirlenmişti; gerçekte onun bu halleri çoğunlukla rolden ibaretti. Burası onun kırıydı, burayı seviyordu ve sık sık aklından Sydney burayı sevmiyorsa gidebileceğini söylemek geçiyordu, ama bunu hiç söylememişti. Sydney'i kızdırmaktan hoşlanıyordu, hatta yazıları gibi hoş bir konuda bile; çünkü Sydney'nin sorununun çözümü ona göre basitti: Sydney rahatlamalı, daha mutlu ve doğal olmalı, istediği gibi yazmalıydı, o zaman yazdıkları güzel olur ve satabilirdi. Bunu kocasına defalarca söylemiş, Sydney de karmaşık ve erkeksi cevaplar vermişti hep; piyasaları hedeflemenin

ve sıkı düşünmenin erdemini vurgulamıştı. Alicia onu birkaç kez, "Ama sırf rahatlayabilmek için kırda yaşamaya karar verdik," demişti, buysa yangını körüklemek gibi olmuş, Sydney öfkeden parlayarak, kırda bir milyon saçma işle yaşamanın, ne kadar küçük olursa olsun, Londra'daki bir dairede yaşamaya göre; daha rahatlatıcı olup olmadığını sormuştu ona. Gerçi, Londra'da kiralar yüksekti, giderek de yükseliyordu ve Sydney de aslında Londra'da yaşamak istemiyordu; çünkü kır manzarasını tercih ediyordu, kravatsız gömlekler ve eski spor ayakkabılar giymek istiyordu ve zaman zaman çiti tamir etmekten, bahçeye bir şeyler ekmekten gerçekten hoşlanıyordu. Ama Sydney'in asıl ihtiyaç duyduğu şey elbette ki Alex'le birlikte bir diziyi ya da hâlâ üzerinde çalıştığı *The Planners* adlı romanını satmaktı. Alicia onun kitapla yeterince oyalandığını ve gerekirse Londra'daki her yayımcıya göstermesi gerektiği düşünüyordu. Alex'in çalıştığı Nerge Press de dahil olmak üzere altı yayımcıya göstermişti, ama başka birçok yayımcı daha vardı. Alicia sonunda kabul edilmeden önce otuz kez reddedilen kitaplar olduğunu duymuştu.

Alicia bulaşıkları yıkarken, bir yandan da eve gelir gelmez ayağına spor ayakkabılarını geçirmiş, somurtup duran Sydney'e bakıyordu. Sydney çöp kartonlarını dışarıya çıkarmıştı ve şimdi alacakaranlıkta bahçeye bakıyor, zaman zaman bir otu ayıklamak için eğiliyordu. Kıvırcık salatalar çıkmıştı, başka da bir şey yoktu.

Sydney Bayan Lilybanks'in evinin üst katındaki tek ışığa bakıp duruyordu. Elektrik konusunda hayli tutumlu olan ya da erken yatan biri, diye düşündü. Muhtemelen ikisi de doğruydu. Bu kadar yakınlarında başka birinin daha yaşaması tuhafına gitti. Şimdi pencereden baksa arka bahçede yürüyen kendisini belli belirsiz görebilirdi. Sydney bundan hoşlanmadı. Sonra pek de merak etmediği Bayan Lilybanks'e değil, onun kendisine bakıp bakmadığını görmek için ışıklı pencereye baktığı kafasına dank etti. Ama arkasında her ne varsa göstermeyen iki sarımsı perdeden başka hiçbir şey göremedi.

2 Tam o anda, akşam saat 09.17'de Bayan Lilybanks geçirdiği yorucu güne rağmen yatağa girmeyi düşünmüyordu. Başucu komodinini yatağın kenarında uygun bir yere koyuyor ve şöminenin üstüne Cannes resmini mi (yaklaşık elli yıl önce balaylarında yapmıştı) yoksa elma natürmortunu mu asacağını düşünüyordu. Natürmortu, arkadaşı Elsie Howell (on iki yıl önce ölmüştü) Bayan Lilybanks'in kocası Clive Lilybanks öldükten sonra taşındığı Londra'daki daire için özel olarak yapmıştı. Bayan Lilybanks yavaşça hareket ediyor, dikiş sepetini üst çekmeceye koyuyor, komodinin üstündeki gümüş tarakla fırçasını düzeltiyordu; yeterince iş göremeyecek kadar yorgun olduğunun farkındaydı, ama kendini özellikle mutlu ve memnun hissediyor ve bunun keyfini biraz daha fazla çıkarmak istiyordu. Bu evi düzenlemek tuhaf, diye düşündü –Bayan Lilybanks, uzun yaşamında en az yirmi ev düzenlemişti; çünkü kocasının işi nedeniyle birçok kez taşınmak zorunda kalmışlardı–, düzenleyeceği sonuncu evdi bu; çünkü iki yıl ya yaşar ya yaşamazdı. Bayan Lilybanks'in kalbi kötüydü ve şimdiden iki kriz geçirmişti. Üçüncü onu öldürecekti, doktoru büyük bir dürüstlükle böyle söylemişti. Bayan Lilybanks bu tür konularda bile dürüstlüğe önem verirdi. Hayatın tadını çıkarmıştı, uzun bir ömür sürmüştü ve bu ömrün sona ermesine hazırdı.

Bayan Lilybanks, öğleden sonra Bayan Hawkins'in hazırladığı yatağı açtı, banyoya gitti ve iki hap yuttu: Yatmadan önceki ritüeliydi bu. Sonra aşağıya inerken sıkı sıkı tırabzana tutundu. Ellerini tanımadığı duvarlarda düğmeyi bulana kadar kaydırarak ışıkları yaktı, fenerini aldı ve küçük, düzensiz ön bahçeye çıkıp birkaç hercai menekşe kopardı. Çiçekleri küçük, düz bir cama koyduktan sonra yukarıya çıkardı ve komodinin üstüne bıraktı. Sonra hâlâ doğal olan dişlerini fırçaladı. Altı çürük dişi çekilmiş olmasına karşın ön taraftaki dişleri tamamdı. Ipswich'deki otelde daha önce banyo yapmıştı.

Ama hemen uyumadı. Avustralya'daki kızı Martha'yı, şimdi Londra'da olan torunu Prissie'yi düşündü. Muhtemelen, Prissie genç arkadaşlarıyla dairesinde yere oturmuş kırmızı şarap içiyordu. "Ya büyükannem bugün kırdaki evine yerleşti. Vay canına! Sevgili aklını kaybetmiş midir sizce? Kırda yapayalnız yaşlı bir kadın!" Çünkü Prissie, büyükannesinin verdiği kararı gizliden gizliye onay-

lıyor, arkadaşlarının da onaylamasını bekliyor, eğer onaylamazlarsa büyükannesini savunmak istiyordu. Bayan Lilybanks, "Bayan Hawkins her öğleden sonra gelecek Prissie, hatta pazarları çay içmek için gelecek. Kaldı ki ben göçüp gittikten sonra orası senin, biliyorsun," demişti o öğleden sonra. Bayan Lilybanks şimdi karanlıkta gülümsüyordu. Yalnızlık onu endişelendirmiyordu. Sıcak insanlar asla yalnız olmaz, diye düşündü; dünyanın o kadar farklı yerlerinde bulunmuştu ki bu konuda kuşku duymuyordu. Bayan Hawkins çevredeki eski çalışanlardan birkaçını tanıştırmak istediğini söylemişti ona. Bayan Lilybanks bundan hayli etkilenmişti. Yan evde genç bir çiftin oturduğunu söylemişti Bay Spark, kısa süre önce taşınmışlardı. Bayan Lilybanks birkaç gün içinde onları çaya davet etmeyi düşündü. Korniş ve çaydanlık altlığı gibi ufak tefek şeyler için bu hafta Framlingham'a gitmesi gerekecekti. Yani Blycom Heath'e kadar taksiye, oradan da otobüse binmesi gerekiyordu. Suffolk'daki eski günlerde Framlingham'a verdikleri adla Frannegan; belki de çiftçiler hâlâ öyle diyordu...

Ertesi sabah Bayan Lilybanks çay molası vermiş ve oturma odasındaki kanepede biraz dinlenmişti, tam mutfaktaki kap kacağı kaldırmak üzereyken Alicia Bartleby saat on birde geldi. Alicia'nın elindeki tabakta kâğıt bir peçeteyle örtülü portakallı kek vardı.

Kendini tanıttıktan sonra Alicia, "Keşke keki kendimin yaptığını söyleyebilsem, ama yapmadım. Ipswich'deki güzel bir yerden alındı," dedi.

Bayan Lilybanks ona oturmasını söyledi ve yeni komşusunu bu kadar çabuk tanıdığı için çok memnun olduğunu belirtti, çünkü ne zaman tanışacaklarını merak ediyordu.

Alicia oturmak istemedi. "Evi gezmek isterim, tabii yerleşmenizden önce bakmama bir itirazınız yoksa. Daha önce buraya hiç girmedim."

"Öyle mi? Elbette, ben aldırmam." Bayan Lilybanks merdivene yöneldi. "Sizinkini alırken bu eve baktığınızı sanıyordum."

Alicia'nın yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "Bize burada yapılacak çok şey olduğunu söylediler –su tesisatı falan–, bu yüzden fazla masraf gerektirmeyen bir ev almayı düşündük. Kocamla

ben her kuruşumuzu hesap etmek zorundayız. Para biriktirmemiz gerek."

Ev alt katta üç, üst katta da üç odayla yeni bir banyodan oluşuyordu. Bayan Lilybanks'in söylediğine göre mobilyalar Londra'daki dairesinden gelmişti, eşyaların çokluğuna ve görünüşlerine bakılırsa Bayan Lilybanks'in maddi durumunun gayet iyi olduğu sonucuna vardı Alicia.

"Burada yalnız mı yaşayacaksınız?" diye sordu.

Bayan Lilybanks, "Ha evet. Yalnız olmaya pek aldırmam. Aslını sorarsanız, bundan hoşlanırım," dedi neşeli bir sesle. "Kırda oturmayalı on beş yıl oldu. Surrey'deydik kocamla; bu yüzden kırın keyfini bir kez daha çıkarayım diye düşündüm."

"Otomobiliniz var mı?" Alicia etrafta hiç otomobil görmemişti.

"Hayır, ama sanırım otobüslerle idare edebilirim. Ayrıca duyduğuma göre eve servis yapan kasap ve manav varmış."

Bayan Lilybanks'in yatak odasındaydılar. Sabah güneşi Bayan Lilybanks'in mavi gözlerinin altındaki kırışıklıkları açıkça ortaya çıkarıyordu, ama kırışıklıklar nedense Alicia'yı büyüledi. Bu kadar yaşlı bir insanın cildi nasıl olur da bu şekilde görünür, gözleri bu kadar parlak ve genç kalırdı? Bayan Lilybanks'in elleri küçük; ama çok hareketli ve esnekti, bazı yaşlıların elleri gibi yamru yumru değildi. Tırnaklarında uçuk pembe oje vardı, sol elinde birçok kadının elinde gördüğü nişan yüzüğü ve alyans, sağ elindeyse çevresi gümüşle işlenmiş zümrüt bir yüzük takılıydı.

Bayan Lilybanks de Alicia'yı inceliyordu, ama ona baktığını belli etmeden. Gördüklerinden hoşlanmıştı; yirmi beş yaşlarında çok doğal görünüşlü bir kadın, diye düşündü, bir çocuk ya da bir ressamınki gibi meraklı gözleri var. Bayan Lilybanks soluk mavi pantolondaki boya lekesini de fark etmişti.

Alicia huzursuzca kıpırdandı ve şöminenin üstünde asılı duran resme baktı. "Bu ilginç bir manzara. Burası neresi?"

"Cannes," dedi Bayan Lilybanks. "Daha on dakika önce astım. İlk resimlerimden biri."

"Ya, siz mi yaptınız?" Alicia'nın gözleri ilgiyle açıldı. "Ben de resim yaparım. Biraz. Bu kadar düzenli değil. Benimkiler biraz karışık."

Bayan Lilybanks göz kırparak düz bir sesle, "Benimkiler gitgi-

de kötüleşiyor," dedi. "Ama resim setimi getirdim, umarım buradaki yeni manzara ilham verir. Bir fincay çay almaz mısınız?"

Tekrar aşağıya indiler, ama Alicia çay istemedi.

"Bir şeye ihtiyacınız olursa; bir yerlere gitmek için arabaya ihtiyacınız olursa, lütfen beni aramakta duraksamayın," dedi. "Numaramız 466. Hemen her zaman buradayım, kocam da çoğunlukla burada."

"Çok naziksiniz. Kocanız da ressam mı?"

"Hayır yazar. Romancı. Bir roman üzerinde çalışıyor. Son zamanlarda haftada bir kez başka bir yazarla görüşmek için Londra'ya gidiyor. Yazardan çok, bazı denemeler yazan bir dost. Televizyona bir dizi satmaya çalışıyorlar. Henüz şansları yaver gitmedi." Alicia bir zafer haberi veriyormuş gibi yüzü parlayarak gülümsedi. "Kocam Amerikalıdır."

"Ha, ne kadar ilginç. İngiltere'yi seviyor mu?"

Alicia güldü. "Sanırım birçok şeyi seviyor. İki yıldır burada. Tam iki yıl da olmadı. Adı Sydney. Sydney Smith Bartleby, ne kadar komik değil mi? Babası nedense Sydney Smith'e deli diyormuş. Syd'e kendisindeki tek İngiliz yanın adı olduğunu söylerim."

"Ne tür romanlar yazıyor?"

"Ha, olay örgüsü olan şeyler değil. En azından şu anda değil. İlk iki romanında bir olay örgüsü var denilebilir, ama şimdi üzerinde çalıştığı romanda yok. Kitabın adı *Planners*; hayatta yapmak istediklerini planlamaya ve bunlara uygun yaşamaya karar veren bir grup insanı anlatıyor. Bir olay örgüsü varmış gibi görünüyor, ama yok." Alicia güldü. "Bir yıl önce bitmesine karşın henüz bunu da satamadı. Televizyon projelerinde olay örgüsü var elbette, tıka basa dolu; ama şu ana kadar şansı olmadı."

"Anlıyorum. Sanat zaman ister. Umudunun kırılmasına izin vermeyin."

Alicia çok yakında Bayan Lilybanks'i arayıp yemeğe çağıracağına söz vererek oradan ayrıldı: Bayan Lilybanks'in telefonu bağlıydı ve numarası 275'ti.

Alicia yol kenarındaki bir papatyayı koparmak için durduktan sonra eve yöneldi. Papatyanın sapını gömleğindeki iliğe soktu. Eve gittikten sonra üst kata çıkarak Sydney'e yeni komşuları hakkında rapor vermeye gitti.

Sydney çalışma odasının penceresi önünde durmuş, sigara içiyordu. Aralık olduğundan Alicia kapıyı çalmadı. Kapı kapalıysa genellikle çalardı.

"Şey, hoş bir kadın. Soğuk değil, hatta sanırım mizah yönü de var. Resim yapıyor. Gördüğüm bir resmi fena değil. Ama yalnızca bir tanesini gördüm. Orada tek başına, gerçekten. Çok şaşırdım." Alicia aslında çok şaşırmamıştı; çünkü Bayan Lilybanks'in yanında birinin olduğuna dair bir şey duymamışlardı, ama ziyaretiyle ilgili yorumlarının ilgi uyandırmadığı Sydney'in yüzünden belli oluyordu ve düşüncelerinin kesilmiş olmasından rahatsız olduğu belliydi. "Ondan gerçekten çok hoşlandım."

"İyi," dedi Sydney. "Demek resim yapıyor." Karmakarışık, mürekkep lekeli masaya elindeki kalemi attı, masanın üzerindeki daktiloda boş bir kâğıt pırıl pırıl bekliyordu.

"Hı-hı. Yalnızca yaşlı bir bayanın boş zamanlarını geçirme uğraşı sanırım. Çok parası varmış gibi görünüyor."

Alicia o öğleden sonra alışveriş yapmak için Framlingham'a gitti ve beşe kadar geri dönmedi, çünkü Carley ve Webb'den (Bartlebyler'in sık sık hatırı sayılır faturalar aldığı manavdı bu) Elspeth Cragge'i aradı; bir saatten uzun bir süre bir kahvede oturup konuştular. Elspeth bir Avustralyalıydı, bir İngilizle evlenmişti ve üç ay sonra çocuğu doğacaktı. Büyüyen karnının görüntüsü Alicia'daki belli belirsiz bebek özlemini tekrar canlandırdı; ama şu anda ekonomik durumları buna elvermiyordu ve daha da önemlisi Syd'in iyi bir baba olacağından emin değildi, hatta evliliklerinin sonsuza kadar süreceğinden de emin değildi. Alicia çocuk istiyordu, ama zaman zaman aklına kötü bir düşünce takılıyordu: Ben çocuk istiyorum, ama gerçekten Sydney'den bir çocuk istiyor muyum? Böyle bir düşünce beslemek ve aynı zamanda da Sydney'e âşık olup onunla yatmaktan hoşlanmak tuhaftı. Ayrıca kuşku yok ki âşık olmak kocasının hatalarının aslında onu rahatsız etmediği ya da etmemesi gerektiği anlamına geliyordu. Karışık bir durumdu aslında, bu yüzden Alicia bunun üzerinde fazla düşünmüyordu. Zaman her şeyi değiştirecekti, zaman hep değiştirirdi; bu yüzden iyi ya da kötü yönde bu değişikliğin olmasını bekliyordu.

Alicia aldıklarını yerleştirmeyi bitirirken Sydney aşağıya indi. "Yarın sabahki postayla Alex'e ön çalışmaları yollayıp cumartesi

günü gelmesini isteyeceğim, senin için de sakıncası yoksa tabii. Elbette ikisi birden gelecek ve gece kalacaklar demek bu, ama Ipswich-Londra yolunda aynı hikâyeyi yaşarsam kahrolayım."

"Elbette benim için bir sakıncası yok, Syd." Alicia'nın aklı çarşaflara takılmıştı, demek ki cuma gününü temizlikle geçirecekti (Hittie düzenli değildi, ama Polk-Faradayların evi her zaman kendilerininkinden daha temiz olurdu); ayrıca yemekleri planlaması gerekiyordu, çünkü Alex'le Hittie yemeğe düşkünlerdi.

"Bu hafta sonu işleri toplayamazsak cehenneme kadar yolu var, o zaman sanırım başka bir proje üzerinde çalışacağım," dedi Sydney. Sarı kalemi kalemlerle işi sonsuza dek bitmiş gibi kendi masasına fırlatırcasına tezgâhın üstüne fırlattı.

Alicia bu harekete alışıktı; bileğin şöyle bir döndürülmesine, kalemin birkaç kez sıçramasına ve sonra hareketsiz kalmasına yabancı değildi. Sydney'in yerden bir kalem aldığını hiç hatırlamıyordu, ne var ki her zaman fırlatıp atacak bir kalemi oluyordu. "Elbette sevgilim. Onları görmek benim de hoşuma gider," dedi ani bir gülümsemeyle.

3 Alicia, cumartesi akşamı Bayan Lilybanks'i yemeğe çağırmak için bu fırsatı kullandı. Bu kadar çok yemek yapacaksa bir kişinin daha olması sorun yaratmazdı. Bayan Lilybanks'in bir haftalık yalnızlıktan sonra insanlarla tanışmaktan keyif alabileceğini düşünüyordu.

Polk-Faradaylar cumartesi günü saat üçte geldiler, yani bekledikleri saatten bir saat geçti bu; ama yolda öğle yemeği yemişlerdi ve çocuklara yarım gün bakan Lucy'ye onları teslim etme konusunda sorun çıkmıştı.

Alex, "Lucy'nin evinde telefon olmadığı için," dedi, "mesaj bırakması için bir sürü insanı aramak zorunda kaldık, sonra Lucy'nin eşyaları toparlaması gerekti."

Hittie, "Lucy cuma günü gelmedi," diye açıklamayı sürdürdü. "Ailesinden biri hastalanmış mı ne." Hittie, perçemli, düz sarı saçları olan, yuvarlak yüzlü bir kadındı. Perçemi sarışın bir Çinli gibi gösteriyordu onu.

"Ee, hoş geldiniz," dedi Alicia. "İçki ister misiniz? Ya da başka bir şey?"

Alex kollarını açıp Alicia'yı kucaklarken, "Ah hiçbir şey istemez, canım," dedi. Uzun boylu, esmer ve soluk görünüşlüydü, biraz topluydu. "Kırda olup temiz havayı içine çekmek gibisi yok! Ah, nisan geldiğinde İngiltere'de olmak. Mayısın gelmesini bekliyorum. Ceketimi çıkarsam olur mu?"

Alicia hızla merdivenden aşağıya indi. Polk-Faradaylar'ın valizini konuk odasına koymuştu. Neşeli bir sesle, "Ne demek içki istemiyoruz?" dedi. "Trende misiniz?"

"Yo, çünkü..." Alex, büyük kahverengi gözünü Alicia'ya kırptı. "Çünkü bu öğleden sonra dehamızı konuşturacağız ve güneş batmadan o hikâyeyi hale yola koyacağız."

"Alicia, "Ya da güneş doğarken kendimizi vuracağız," dedi.

"Evet. Aynı anda ben seni, sen de beni vuracaksın," karşılığını verdi Alex.

Sydney'le Alex saat beşe kadar ancak çalıştılar, gerçi Sydney Alex'le ne zaman beyin jimnastiği yapsa kaçınılmaz olarak, hikâyeye önemli ve somut bir şeyin eklendiğini hissediyordu, sırf hikâyeye başka bir gözle bakıldığı için. Bu duygusunun temelsiz olduğunu da biliyordu.

Sydney'nin önündeki çimenlere kocaman bir karatavuk kondu. Başka bir yerde "Blow the Man Down"ı söylemeye çalışan bir kuş tekrar denemeye başladı. Sydney bunun ne tür bir kuş olduğunu merak etti. Gemicikuşuydu belki de. Güneş bulutun arkasına girince ürperdi. Uyuklama derecesinde sıkılmıştı. Bir mucizeye ihtiyaçları vardı, mucizeden başka hiçbir şey olay örgüsünü kuramazdı: bir an aklına gelen, ama hemen yok olan bir düşünce. Alex'in a'ları yuvarlayarak, "Yo, bekle bir da-kika, bekle bir da-kika. Nicky kızın kuyumcuyla *tanıştığını* bilmiyor, değil mi? Öyleyse neden kızın adamı tanıdığını varsayıyor ya da biz varsayıyoruz?" deyişini dinlerken bunu düşündü, hatta buna bir yanıt verirken mesleki bir utançla kızarmıştı; çünkü aklından "hayat kıvılcımı" gibi bir ifade geçmişti. Bir daha asla aklına gelmeyeceğinden de korkuyordu, bu yüzden bu ifade ona küstahça geldi; hayat kıvılcımlarının zaman zaman uğradığı bir yazarın düşünme ayrıcalığına sahip olduğu bir şeydi bu. Nicky Campbell'dan gına gelmişti, Alex'in yeni bir dene-

meye nasıl olup da böyle coşkuyla yaklaşabildiğini merak etti. Tamam, Alex'in bir işi vardı ve zamanının yarısını değil; yalnızca onda birini bu işe veriyordu. Ayrıca Alex fazladan para kazanmaya bayılıyordu. Zengin ailesinden para almıyordu; çünkü, Sydney'in unuttuğu bir nedenden ötürü, ailesi yaptığı evliliği ve Alex'in yazar olmaya çalışmasını onaylamamıştı. Ailenin Cornwall'de Alex'in hayatını adamasını istediği bir işi vardı. Aynı zamanda da büyük bir aile kuracaksa, onu daha fazla para kazanmaya zorluyorlardı. Alex Sydney'e ailesini gülerek anlatmış; ama anlaşılan, onların söylediklerinden etkilenmişti. Sydney güneş altında hayaller kurarken Alex'le sakince düşünce alışverişine devam etti, ta ki ne Alex'le ne de hayaliyle olana dek: İkisinin arasında bir yerdeydi; bir boşluk ve hiçlik yerinde ya da durumundaydı.

Pek hatırlamadığı babasını düşündü. Babası, Sydney dokuz yaşındayken ölmüştü. Başını hemen iki yana salladı, düşünceyi engellemek ister gibi. Sydney'in annesi, kendisi altı yaşındayken babasından ayrılmıştı, Sydney bundan sonra babasını beş ya da altı kez görmüştü. Babası oyun yazarı olmaya çalışıyordu, ayrıca Şikago'daki çeşitli tiyatrolarda müdürlük yapmıştı. Müdür olarak pek para kazanmamış ve yalnızca bir oyun yazmıştı: *The Snowman*. Oyunu babası kendi parasıyla bastırmıştı. Sydney, zaman zaman, babasının sıradanlığının ve başarısızlığa mahkûm oluşunun onu lanetlediğini düşünürdü; hatta dünyanın sevip saygı duyacağı ve adının en az yüz yıl, belki daha da uzun hatırlanmasını sağlayacak bir şey yazma isteği bile bir lanetti onun için. Bunlar Sydney'in düşüncelerini bölen kısır ve korkutucu anlardı. Ayrıca şu anda İngiltere'deki yaşamı, işler kötü gittiği zaman bile dünyaya aldırmaz görünen bir İngiliz kızla evli olması, su tesisatı berbat bir evde yaşamaları, neredeyse her gün başını çarptığı hayli eğri ve sevimli tahta kirişleri, bahçeyle uğraşırken tırnaklarının altına giren İngiliz toprağı, Alicia'nın yedi geceden birinde uykusunu bölen horlaması ona bizzat kendisinin yazdığı gerçekdışı bir oyun gibi geliyordu ve çok da iyi bir oyun değildi bu. Kaldı ki başka bir kız da aynı işi görecekse (gerçi Alicia'yı sevdiğine ve en azından ona yarı âşık olduğuna inanıyordu) neden burada olduğunu ya da hayatında bir kadına ihtiyacı olup olmadığını merak ediyordu. Sydney potansiyelini gerçekleştiremediğini hissediyordu ve çoğunlukla gerçekleştirme-

ye nasıl başlayacağını bilemiyordu. Daha çok, alışılagelmiş, sıkı çalışma yöntemini deniyordu.

Açık havada düşünmeye çalışmaktan hoşlanmıyorum, diye düşündü birden, içinde yükselen kızgınlık onu yarı trans halinden çıkardı; bunu neredeyse Alex'e de söylüyordu.

Sydney, "Haydi bir daha üzerinden geçelim," dedi, "bölüm bölüm."

Bu yöntem bazen yönlenmeye ve harekete geçmeye yardımcı oluyordu, ama Sydney notlarından altıncı bölümü anlatırken kendini yalnızca yorgun hissediyordu. Alex ise senaryonun biçimlendiğini söylüyordu.

"Kesinlikle biçimleniyor," diye tekrarladı Alex.

Artık viski sodaya hazırdılar.

Saat yediye gelirken Sydney giysilerini değiştirdi, hatta Bayan Lilybanks'den dolayı Alicia'nın hoşuna gideceğini düşünerek kravat bile taktı. Alex akşam yemeğinde hep kravat takardı ve can çekişme noktasında hasta değilse yemeğe kravatsız geldiğini hayal etmek olanaksızdı, o zaman da zaten yemek yiyemezdi. Sydney geçen yaz, sıcak bir günde Alex'in piknikte kravat takmış olduğunu hatırladı.

Dördü de bir nedenle mutfakta toplanmışken, Sydney Alicia'ya, "Neden gidip onu da almıyorum?" dedi.

Alicia biftekleri fırına yeni sokmuştu.

"Çok tatlısın, sevgilim. Hemen git. Vakit geldi."

Sydney bardağını bırakıp çıktı. Tenis ayakkabıları ayağında, sallana sallana yürüdü. Bayan Lilybanks'in ön kapısı gıcırdadı. Sydney duraksadı, sonra daha çok kullanılmış görünen, dolayısıyla açık olma ihtimali daha yüksek olan yandaki mutfak kapısı yerine ön kapıya gitti. Ağır pirinç tokmağı tıklattı. Kapı tokmağı yeni cilalanmıştı.

Bayan Lilybanks kapıyı açtı.

"İyi akşamlar. Ben Sydney Bartleby," dedi Sydney gülümseyerek. "Sizinle birlikte eve kadar yürürüm diye düşünmüştüm."

"Ah, ne kadar naziksiniz! İçeriye girmez misiniz?"

Bayan Lilybanks, başında geniş kenarlı şapkası, omuzlarına ve bir koluna ilginç bir şekilde doladığı koyu mavi şalıyla hazırdı. Sydney eğer hazırsa içeriye girmeyeceğini söyleyince, Bayan Lily-

banks dışarıya çıkıp kapıyı kapattı; ama kilitlemedi.

Sydney yaşlı kadına gıcırtılı kapıyı açtı.

Bayan Lilybanks, "Buna biraz yağ koymalı," diye mırıldandı. "Bütün kuşları kaçırdığı yeter artık. Kuşları sever misiniz?"

"Severim. Haklarında pek bir şey bilmem ama."

"Yazarmışsınız, eşiniz söyledi."

"Evet, siz de resim yapıyorsunuz."

"Ben pazar günü ressamıyım. Zevklerimden biri," dedi çok zevki varmış gibi.

Alicia Bayan Lilybanks'i oturma odasındaki Alex ve Hittie'yle tanıştırdıktan sonra Sydney Bayan Lilybanks'e hafif bir viski soda hazırlamaya gitti. Bayan Lilybanks cin, viski ya da sherry yerine bunu tercih etmişti. Alicia memnundu, çünkü evdeki sherry kötü bir markaydı ve Bayan Lilybanks'in onu tercih edeceğini sanmıştı.

Bayan Lilybanks Hittie'ye, "Londra'da nerede oturuyorsunuz?" diye sorunca Hittie de anlattı ve böylece konuşma kolayca Bayan Lilybanks'in Londra'da oturduğu eski semti Kensington'a, oradan da Hittie'nin çocuklarına kaydı.

Alicia bifteklere ve Yorkshire pudingine bakmaya gitti. Sydney salatayı yaptı, şarap açtı ve hardalı gümüş kapaklı hardal kabına koydu; bu, masadaki eşyalar arasında değerli birkaç şeyden biriydi. Sydney artık kendini neşeli hissediyor, sakin ve yüksek olmayan bir sesle popüler şarkılar üzerine parodilerden birini söylüyordu.

"Şişşt!" Alicia oturma odasına ve Bayan Lilybanks'e doğru kaşlarını çatarak onu uyardı, çünkü Sydney'in sözlerinden bazıları biraz müstehcendi.

"Öyleyse biber turşusu olur mu?" diye sordu Sydney:

> Turşu tenekesinden bir biber seçtim *–ıslak da!*
> Kömür tenekesinden bir biber seçtim *–oradan da!*

"Syd, aklını kaybettiğini düşünecek! Anlayacak."

Sydney daha hafif bir sesle devam ederken, Alicia'ya baktı:

> Bir turşu seçtim, bir turşu seçtim, bir turşu seçtim
> Bir biber turşusu seçtim
> Birden sana döndüler *–haa, haa!*

Sydney omuzlarını silkerek, "Müthiş *pizzicato*'m bu kadar" dedi. "Benim sözcüklerimle bu şarkı normal halinden bin kez daha iyi olurdu ve Gilbert ve Sullivan'ın güzel aryalarıyla birlikte operette layık olduğu yeri alırdı; onları kat kat geçerek elbette."

Alicia hoşgörüyle gülümsedi, Sydney'in saat onda da kendisine bu kadar güven duymasını diledi.

Sydney o anda Alicia'nın görünüşünün ardında büyük bir zekâ olmadığını düşünüyordu; onunla konuşabileceği konular vardı, yazmayı düşündüğü büyük konular, ama onunla konuşamıyordu, çünkü Alicia ilgilenmiyordu. Onunla karşılaştığı zaman düşünmüştü, sırf İngiliz olduğu ve iyi bir aksanla konuştuğu için...

Alicia, "Etin pişmediğinden korkuyorum," diye fısıldadı. "Ne zaman fırına koyduğumu unuttum; yedide mi yoksa çeyrek geçe mi."

Sydney yemek odasındaki kapı pervazına yaslandı ve "Bayan Lilybanks, affedersiniz, bifteğini nasıl istersiniz? Az pişmiş mi?" diye sordu.

Bayan Lilybanks kafasını kaldırıp gülümsedi. "Az pişmiş tercih ederim."

"İyi. Öyle olacak," dedikten sonra Alicia'ya dönerek konuşmasını sürdürdü Sydney: "Fırını kapat, lütfen, Hepimiz az pişmiş seviyoruz; Bayan Lilybanks, bardağınızı tazeleyebilir miyim?" Sydney eğilip bardağa uzandı, ama Bayan Lilybanks bardağını geri çekti.

"Ah, yo, çok teşekkür ederim. Bir tanesi benim için yeter de artar bile."

Masaya yerleştiler. Polk-Faradaylar'ın elinde bitmemiş içkileri vardı. Alicia her zamanki gibi oturduktan sonra masayı kontrol edip, iki şeyin; tereyağı bıçağıyla beşinci ekmek tabağının (pencere pervazındaki saksının altından alınıp yıkanması gerekiyordu) eksik olduğunu fark ederken Sydney de ekmekleri kesti. Alicia'nın iki kez mutfağa gidip gelmesi gerekti. Ama tabaklar sıcaklığını uzun süre koruyacak kadar ısınmıştı; herkes ikinci kez yemek aldı ve Polk-Faradaylar Sydney'in salata konusunda kendisini de aştığını söylediler.

Sydney, alçakgönüllülükle, "Biberler yeni kutudandı herhalde," dedi; oysa bahçeden toplamıştı.

Alex ve Hittie Bayan Lilybanks'e yeni evini ve neden kırda yaşamaya karar verdiğini sordular. Bayan Lilybanks de kesinlikle "keyif ve değişiklik olsun diye" böyle yaptığını anlattı. Avustralya'daki kızı Martha'dan, beş genç arkadaşıyla birlikte Chelsea'de çok büyük bir dairede oturan ve oyuncu olmak isteyen torunu Prissie'den söz etti. Bayan Lilybanks'de onların bohem yaşamlarına ilişkin anlatacağı birkaç komik hikâye vardı. Biri Prissie ve arkadaşlarının sokakta kalan bir adamı iple kaldırımdan ikinci kattaki dairesinin penceresine çekişleriyle ilgiliydi. Hikâyelerden sonra herkes gülümsüyor ve kendini daha rahat hissediyordu. Üstelik Bayan Lilybanks'in yaşıyla hiç uyumlu olmayan canlılıkta olduğunu da düşünüyorlardı.

Sydney bunu *bonhomie*'den* çok, kıskanarak düşünüyordu. Yirmi dokuz yaşındaydı ve birçok başka şeyin yanı sıra gençliğinin de elinden kayıp gittiğini hissediyordu. Herhangi bir ticaret gemisindeki çımacının ve hemen herkesin gittiği Avrupa'daki çeşitli yerlerin yanı sıra, birçok yeni şeyi de keşfedebilirdi; ama evli olduğundan bunları yapamamıştı. Öyle görünüyor ki, evlenince insan otomatik olarak yoksullaşıyordu, maddi durumu iyi bir kızla evlenmiş olsa bile. Bekârken yoksulluk önemli değildi, insan gene de bir şeyler yapabilirdi. Ama evli bir erkek maddi ve manevi bakımdan kırık bir insandı.

Alicia masadan bir defada çok fazla şey kaldırmaya kalkışınca güzel bir bardak tabakların arasından kaydı ve mutfağın tuğla zeminine düştü. Sydney ocaktan doldurmakta olduğu kahve demliğinden başını ani bir öfkeyle kaldırıp Alicia'ya kızgın kızgın baktı.

"Tanrım, bu altıncı mı onuncu mu?" Çıplak ayakla keskin cam kırıklarının üstüne basma görüntüsü şiddetli bir biçimde zihninde canlandı; oysa ne kendisi ne de Alicia tuğlalar üzerinde yalınayaktı ve cam kırıkları da Hoover'le temizlenebilirdi.

Alicia hafif bir kıkırdamayı bastırdı, ne zaman küçük bir kaza ya da yanlış bir şey yapsa ortaya çıkan kıkırdamasını. "Seni korkuttuğum için özür dilerim, sevgilim. Fram'daki hırdavatçıda iki tanesini bir buçuk pounda satıyorlar. Pek nadide parçalar değil."

Sydney yemek odasına şöyle bir göz attı ve Polk-Faradaylar'la birlikte masadan henüz kalkmış olan Bayan Lilybanks'in olayı gö-

*bonhomie: iyi niyet (ç.n.)

rüp duyduğunu fark etti. Bayan Lilybanks ona hafifçe gülümsedi. Sydney akşamın geri kalan kısmında neşeli ve sosyal görünmek için elinden geleni yaptı. Bayan Lilybanks'in sorularına karşılık, üzerinde Alex'le birlikte boğuştuğu bir dizinin sinopsisini anlattı: O öğleden sonra Alex'le yaptığı iki buçuk saatlik çalışmadan daha yararlı olmuştu bu konuşma.

Sydney sinopsisten pek tatmin olmadığını söyledikten sonra, Bayan Lilybanks, "Belki de bir sürprize ihtiyacınız var," dedi. "İlk dövmenin gerçek olmaması gibi. Ölü adamın üzerindeki. Yağlıboya bir dövme yalnızca. Elbette buradan nereye gideriz bilmiyorum."

"Haklısınız. Beklenmedik bir şeye ihtiyacımız var. Bunu düşüneceğim. Yağlıboya bir dövme."

Alicia gramofona bir Sinatra plağı koymuştu ve Polk-Faradaylar dans ediyordu. Alicia kaygıyla eğilerek, "Umarım bu kadar gürültü sizi rahatsız etmiyor, Bayan Lilybanks," dedi. "Çimenliğe çıkabilirdik –geniş bir çimenliğimiz var–, ama biraz önce yağmur başladı."

Bayan Lilybanks hiç rahatsız olmadığını söyledi.

Sydney, Bayan Lilybanks'in iskemlesinin önünden ayağa fırlayarak, "Hatta siz de dans edebilirsiniz, Bayan Lilybanks," dedi. "Bu güzel bir şarkı." Slow bir parça çalıyordu.

"Hayır, teşekkür ederim. Ne yazık ki kalbim iyi değil," dedi Bayan Lilybanks. "Bu yüzden sürüngen hızıyla hareket ediyorum. Herhalde tanıdığım herkesten daha çok yaşamamı sağlayacak bu." Sözlerinin yarısının müziğin sesiyle boğulduğundan emindi.

Sydney Alicia'yı kollarına aldı ve Alicia halıyı kıvırdığı için çıplak olan zeminde yavaşça hareket ederek uzaklaştılar. Bayan Lilybanks halının çok eski bir şark halısı olduğuna dikkat etmişti. Kare şeklindeki oturma odasına uyduğu için satın alınmıştı muhtemelen. Dört genci birkaç saniyeden fazla gözlerini dikmeden inceledi, bu arada kendisine verdiği izinle günün dördüncü ve son sigarasını içiyordu. Sydney sinirli bir tipti, belki de yazardan çok, aktör olmaya daha uygundu. Yüzü duygularındaki büyük değişiklikleri gösteriyordu, güldüğü zaman da içtenlikle, iliğine kadar hissediyormuş gibi gülüyordu. Siyah saçları ve mavi gözleri vardı, biraz İrlandalıya benziyordu. Ama anladığı kadarıyla mutlu bir erkek değildi. Belki maddi kaygılar nedeniyle. Alicia pek kolay bir tip de-

ğildi, biraz şımarık bir çocuktu; ama muhtemelen uzun vadede tam da Sydney'in ihtiyaç duyduğu eşti. Ne var ki Polk-Faradaylar daha iyi bir çiftti; sürekli olarak birbirlerine övgüler yağdırıyormuş gibi duruyorlardı; şimdi de biraz önce tanışmış ve âşık olmuş gibi birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı. Üstelik üç küçük çocuk yetiştiriyorlardı; çocuk yetiştiren çocuklar, diye düşündü Bayan Lilybanks. Aslında iki çocukları olduğu sırada kendisi ve Clive daha büyük değillerdi.

Bayan Lilybanks kimse fark etmeden kalktı ve üst kata çıkan merdiveni buldu. Sydney'in çalışma odasından geçti: bir duvarda ev yapımı kitap rafları ve masa yerine bir tezgâh, üzerinde yeşil bir daktilo, sözlük, kalemler, kâğıtlar bulunan, penceresi perdesiz, resimsiz, kasvetli bir odaydı burası. Buruşturulmuş bir kâğıt çöp sepetine isabet ettirilememişti ve yerde duruyordu. Soldaki yatak odası daha sevimliydi ve kapısı açık olduğundan Bayan Lilybanks durup içeriye baktı. Mavi başlıklı, biraz çökmüş iki kişilik bir yatak, üstündeki duvara asılmış bir banço ya da mandolin, ahududu desenli ve şeritli duvar kâğıdı, Alicia'nın yaptığı soyut resimler, bir komodin ve üzerine bir çift pamuklu pantolon atılmış bir iskemle gördü. Komodinin üzerinde, Prissie'nin çocukluk günlerinden beri sakladığına benzer büyük bir oyuncak tavşan ve kaliteli gümüş çerçeveli bir ayna vardı. Bayan Lilybanks banyoya gitti, burası Sydney'in çalışma odasıyla yatak odasının arasındaydı. İçeride birinin üzerinde büyük, sarı bir çiçek olan eflatun havlular gözüne çarptı, duvara iğnelenmiş bir gazete fotoğrafını bir yıl önce *Observer*'ın ön sayfasından hatırladığını düşündü. Resimde bir grup devlet okulu öğrencisi şemsiye taşıyordu ve birinin balon içine yazılmış sözleri Bayan Lilybanks'in yüzünün kızarmasına ve gülümsemesine neden oldu. Biraz komikti. Bayan Lilybanks lavaboda ellerini yıkarken gözleri ecza dolabının altındaki cam tepsisinin üzerinde duran karışık şişelerde dolaştı: parfüm, aspirin, iyodin, deodoran, tırnak cilası, tıraş fırçası, talk pudrası, şampuvan, diş ağrısı solüsyonu, Enterovioform şişeleri. Bayan Lilybanks, Manhattan gökdelenlerinin tepeden görünüşüne benziyor, diye düşündü. Bunlar, yukarıdaki kocaman dolaptan taşan şeylerdi. Tekrar aşağıya indi, geldiği fark edilince bir Drambuie ya da bir fincan kahve önerisi ısrarla yapıldı; ama o kabul etmedi.

Bayan Lilybanks, "On dakika daha oturduktan sonra gitmem gerek, teşekkür ederim," dedi.

Alicia ona, "Bu gece aklıma geldi de, sizin bir portrenizi yapmam iyi olacak," dedi. "Kabul eder misiniz? Gerçekçi bir şey denemeyeli o kadar uzun zaman oldu ki. Yani tanınabilir bir şey demek istiyorum."

Bayan Lilybanks, "Buna bayılırım," dedi.

"Gerçekten poz verir misiniz? Yani okumadan demek istiyorum. İnsanların bana ya da boşluğa bakmaları hoşuma gider. Bazı insanlar zaman kaybetmekten hoşlanmıyor."

Bayan Lilybanks, "Benim vaktim var," diye güvence verdi.

Sydney Bayan Lilybanks'i evine götürmekte ısrar etti ve Bayan Lilybanks fenerini çantasında getirmişse de kendi fenerini kullandı.

Yol yorgunu Polk-Faradaylar kısa süre sonra yatmaya gittiler. Alicia Hittie'ye bulaşığa yardım etmesine gerek olmadığını söyledi. Bulaşıkları Alicia ve Sydney birlikte yıkadı.

Alicia elleri evyenin içinde, uykulu bir sesle, "Güzel bir yemekti, öyle değil mi sevgilim?" diye sordu.

"Harikaydı. Konuşmanın buna hiç uygun olmaması ne kötü."

Alicia küçük bir kavga çıkmasını bekleyerek kurnazca gülümsedi, ama kavga büyük olamazdı; çünkü Polk-Faradaylar evdeydi. Sydney bir keresinde kasten ona çelme takmış, Alicia portakal ve patates kabuklarıyla dolu bir karton kutunun ortasına oturmuştu. Şimdi Alicia, "Çünkü biz hiç de Sydney Smithler değiliz. Sorunları konuşarak çözebilmek için elimizden geleni yapmalıyız," diyordu.

Sydney daha da şeytani bir tatlılıkla, "Benim kastettiğim bu değil," dedi. "Yazmanın benim ilk aşkım olduğuyla ilgili çekici, tam bir eşe uygun konuşmanı kastediyorum; ama o birkaç yıl önce öldü, değil mi?"

Hiç mi hiç hatırlayamayan Alicia, "Ne?" diye sordu.

Sydney derin bir soluk aldı. "Yıllar önce öldü ya da esin perim artık burada yaşamıyor. Hatırlaman gerek, çünkü bunu da sen söylemiştin. Senden başka herkes duydu." Sydney bunu söylediği için süren kısa sessizliği, masadaki gülümsemeleri hatırlıyordu ve Alicia'ya gücenikliğini acıyla değil; keyifle hatırladı.

Daha yüksek bir ses tonuyla "Ne?" sorusu ve ardından bir kıkırdama duyuldu. "Uyduruyorsun bence. Ya da bu senin iç sesin. Ger-

çekten, Sydney, her neyse, bu doğru, öyle değil mi? Yoksa seni rahatsız etmezdi. Hiç aklına geldi mi?.."

Sydney ıslak bulaşık beziyle Alicia'nın yüzüne vurdu; Alicia buna İngiliz usulü kurulama diyordu.

Alicia kıpırdadı, hafifçe doğrulduktan sonra tezgâhın üstüne koymak üzere olduğu fincanı ona fırlattı. Fincan Sydney'e değmedi, ama buzdolabına çarparak kırıldı.

Sydney parçaları toplamak üzere eğilirken, "Bugün iki etti," dedi. Kalbi deli gibi çarpıyordu. Elinde cam parçalarıyla doğrulurken Alicia'nın yanağındaki pembeliği keyifle fark etti.

Alicia, "Sen bir barbarsın," dedi.

"Evet." Evet ve bir gün biraz daha ileriye gidip onu öldürecekti. Bunu defalarca düşünmüştü. Bir akşam burada yalnızken. Bir an gelecek öfkeyle ona vuracak ve duramadan ölene kadar vurmaya devam edecekti. Alicia'ya tekrar bakınca kadın ona gülümseyip tekrar evyeye döndü. Gülümsedi; çünkü son sözü söyleyen o oldu, diye düşündü Sydney, fırlatılan fincandı bu.

Alicia, "Belki de küçük bir yolculuğa çıkmamın zamanı geldi. Seni bırakayım da biraz sakinleşip çalış," dedi.

"Neden olmasın?"

Alicia defalarca Brighton'a gidip iki üç gün orada kalmıştı. Bir keresinde de Londra'ya gidip Polk-Faradaylar'da kalmıştı. Her seferinde açıkça nereye gittiğini söylemeden bir tür dargınlıkla hareket etmişti.

"Affedersiniz!.." Alex eski bir Sherlock Holmes tarzı ropdöşambr, üstünden düşen pijamalar ve altı yumuşak terliklerle mutfak kapısında duruyordu, bu yüzden onu duymamışlardı. "Bir bardak süt alabilir miyim? Hittie'nin yatma alışkanlıklarından biri."

"Ha, elbette Alex. Syd, bir bardak versene."

4 On gün kadar sonra, haziranın ilk günlerinde, Alicia, Grace Lilybanks'in portresini bitirdi. Resim Bayan Lilybanks'in gerçek boyutlarının dörtte üçü kadardı. Bayan Lilybanks'in elinde siyah-sarı menekşeler vardı. Alicia resmi eski tarzıyla yapmıştı; ön-

ce arka planla başlamış, yüze yaklaşmış, yüzü de hızlı darbelerle bitirmişti, son darbede Bayan Lilybanks'in güçlü mavi gözlerinin bebeklerine ışık vurmuştu. Alicia portreden büyük gurur duyuyordu: Kesinlikle gerçekçiydi –gerçekçilik, tanıdığı insanlar, resim yapan ve yapmayan insanlar arasında küçük görülecek, özür dilenecek bir şeydi–; ama resmi Picasso'nun ünlü Gertrude Stein portresinden daha gerçekçi değildi, Alicia ve birçok arkadaşı bu portreyi bir başyapıt olarak görüyordu.

Sydney, "Bu, şöminenin üstündekinden daha iyi," dedi. "Neden oraya asmadın?" Alicia resim tam olarak bitene dek Sydney'in görmesine izin vermemişti. Bayan Lilybanks'in her gün saat onda geldiği ve bir saat kadar oturduğu üst kattaki stüdyosunda yapmıştı onu.

Ama Alicia'nın duyduğu gurur bundan ileriye gitmiyordu; ne de olsa gerçekçi bir resimdi ve dolayısıyla, alt düzeydeki soyut resimlerinden bile daha değersiz bir sanat yapıtıydı. Daha önce orada duran soyut bir resmi indirerek resmi oturma odasının yan duvarına astı.

Alicia resme bir göz atıp dalınca, "Evet, gerçekten hoşuma gitti," dedi. "Abbott's galerisinden ya da başka bir yerden çerçeve alacağım." Abbott's, Debenham'da, ahır benzeri, ikinci el mobilyaların satıldığı büyük bir yerdi. Bartlebyler orada Sydney'in çalışma tezgâhını, oturma odalarındaki kanepeyi, komodini ve evdeki birçok ufak tefek eşyayı almışlardı. "Bir insanı fazla iyi tanımamak; ama gene de benzerliği sağlamak tuhaf, değil mi? Ama ömürleri boyunca tanıdıkları bir yer hakkında yazmanın, yalnızca üç haftadır tanıdıkları bir yeri yazmaktan daha zor olduğunu söyleyen yazarlar duymuştum; çünkü bu kadar uzun zamandır tanıdıkları bir yerin doğru ayrıntılarını seçemiyorlarmış."

Sydney onun ne denek istediğini tam olarak anlamıştı, ama bu sözler ona kişisel ve doğrudan kendisine yönelik bir eleştiri gibi geldi: *The Planners*'ın çok uzun zamandır elinde süründüğünü biliyordu, bunu Alicia da biliyordu. Aslında kitapla ilgili ayrıntıları artık göremiyordu, bütününü de göremiyordu. Ne var ki yakın gelecekte para kazanmak için elindeki en iyi şey buydu, bu yüzden kitaba sıkı sıkıya yapışmıştı.

O akşam Çin yemeği yemek için Ipswich'e, oradan da sinema-

ya gittiler. Sinemadan çıktıklarında Hillman'larının lastiğini patlak buldular. Sydney kirletmemek için ceketini çıkardı ve krikoyu alarak işe koyuldu. Bu arada alkolsüz bir içki makinesi bulan Alicia berbat portakal sularıyla geri döndü. Sydney verdiği uğraştan sonra bir şişe birayı tercih ederdi, ama saat on bir olduğu ve publar on otuzda kapandığı için bira bulabilmesi olanaksızdı.

Alicia, "Bayan Lilybanks'in gelmemesi iyi oldu," dedi, "lastik de patladı. Onu ne yapacağımı bilemezdim."

"Hımm."

Sydney kaldırımdaki portakal suyu bardağını yarısı dolu bir durumda bıraktıktan sonra (çünkü ortalıkta bir çöp kutusu görememişti) tekrar yola çıktılar. Alicia hâlâ portakal suyunu yudumluyordu. Altı sularında Bayan Lilybanks'i aramış ve bu gece kendileriyle çıkmak isteyip istemediğini sormuşlardı, ama yaşlı kadın bahçede yorucu bir gün geçirdiğini söyleyerek teklifi kabul etmemişti.

Sydney, "Bir bahçıvanı var" dedi. "Epeyce keyif düşkünü olmalı."

"Yalnızca zaman zaman gelen bir bahçıvan. Haftada iki kez. Brandeston'dan Bay Cocksedge."

"Cocksedge mi?" Sydney gülümsedi. Cock sedge* mi, yoksa cock's edge** mi?"

"Aman, Sydney, bilmiyorum."

Alicia'nın kızlık soyadı da Sneezum'du. Hapşırık sesini andırıyordu, Alicia'nın hapşırmak isteyip de hapşıramaması, *Sneezum*'u sanki doğruluyordu! Sydney onu soyadı konusunda kızdırır, her ikisini de güldürürdü. Hapşırırken Alicia'nın soyadını kullanırdı.

Alicia, "Kalbinin zayıf olduğunu söyledi. İki yıl daha yaşayabilirmiş," dedi bir yakınından söz edermiş gibi saygılı bir ses tonuyla.

Resim seansları sırasında Alicia Bayan Lilybanks'e hayli yakınlaşmıştı. Alicia'ya göre, en azından kendisi için yararlı ve tuhaf bir şekilde aydınlatıcı olan, sakin ve dalgın bir tavırla konuşuyorlardı. Bayan Lilybanks'e Sydney'in çalışma konusunda güçlük çekişini, şu andaki cesaret kırıklığını anlatmış, hatta evliliklerinin uzun sürmeyeceği konusunda duydukları korkuyu bile ima etmişti. Bayan

* Kamış otu. (ç.n.)
** Kamış kenarı. (ç.n.)

Lilybanks de alışkanlıktan, kalıcı sevgiye götüren günlük yaşamdan ve evlilikte kritik dördüncü yıldan söz etmişti. Bayan Lilybanks, kocası deniz mühendisi olarak çok başarılı biri olsa da, kendisinin de evliliğinde benzer şeyler yaşadığını anlatmıştı.

Sydney, "Gündelikçi için pek de hoş bir şey değil. Bir öğleden sonra içeriye girip Bayan Lilybanks'i iskemlesinde ölü bulmak," dedi.

"Aman Sydney! Ne kadar korkunç! Hiç akla getirilmemesi gereken bir şey!"

"Böyle bir şey olabilir ama. Olamaz mı? Çoğunlukla yalnız. Neden gündelikçi ya da başka biri yanındayken nalları dikmesi gerektiğini düşünüyorsun ki! Muhtemelen dedem gibi yatakta ölecek. Dedem öğleden sonra şekerleme yaparken öldü. Kuşkusuz huzurlu bir ölüm olmuş olmalı, çünkü evdekilerden biri onu uyandırmaya çalışana kadar hiç kimse öldüğünü fark etmedi."

Alicia rahatsızlık duyduğunu ve belli belirsiz sinirlendiğini hissetti. "Ölüm üzerine konuşmak zorunda mıyız?"

Sydney yol boyunca zikzak çizerek giden bir tavşanı ezmemek için yavaşlarken, "Affedersin. Ben bir senaryo yazarıyım," dedi. Tavşan sola, çimenlik tarafa kaçtı. "O kadar çok şey düşünürüm ki."

Alicia konuşmayı uzatmak istemeyerek bir şey söylemedi. Muhtemelen Sydney'le kendi evlerindeyken böyle bir şey olabilirdi. Alicia'nın gözleri yaşlarla doldu; kendini kınayarak, duygusal ve dramatik gözyaşları bunlar, diye düşündü. Artık Bayan Lilybanks'e her an ölebileceğini düşünmeden bakamayacaktı, bunun da nedeni Sydney'in gereksiz yorumlarıydı. "Senaryolarını çalışmalarında ait olduğu yere koysan daha iyi olacak," dedi. "Bir romanına örneğin."

"Lanet roman üzerinde çalışıyorum. Ne yaptığımı sanıyorsun."

"Arka planı üzerinde çalışıyorsun. Belki o da tam bir olay örgüsü gerektiriyor. Bir süre daha üzerinde çalışacaksan, neden bir olay örgüsü koymayı denemiyorsun?"

"Sen de neden resimlerine dönüp beni yazılarımla baş başa bırakmıyorsun?"

"Tamam, ama *The Planners*'la ilgili bir sorun var, yoksa satardın. Öyle değil mi?" diye sordu kendini tutamadan.

Sydney biraz hızlanarak, "Aman, Tanrı aşkına," dedi.

"Fazlı hızlı gitme, Syd."

"Önce yıllardır yazılmış romanların en iyisi olduğu sözü, sonra 'bir sorun var, yoksa satardın'. Hangisine inanayım? Yoksa bu gece çirkinleşmeye mi çalışıyorsun sadece?"

"Çirkinleşmek mi? Olay örgüsüyle ilgili bir öneride bulunuyorum. İçinin olay örgüsüyle dolu olduğunu söyleyen sensin; kâğıtlar dolup taşıyor."

Tam isabetti, Sydney acılı bir onaylamayla gülümsedi. Anlayışlı bir tavırla, "Evet," dedi. Evet, bazen kendisinin de, Alicia'nın da tanıdığı insanların öldürülmesi, soyulması, şantaja uğramasıyla ilgili senaryolar kurardı; ama bu insanlar bunları hiç bilmezdi. Sydney'in hayal gücünden Alex en az beş kez ölmüştü. Alicia yirmi kez. Yanan bir arabada, hurdaya dönmüş bir arabada, ormanda bilinmeyen kişi ve kişilerce boğularak, evde merdivenlerden düşerek, banyoda boğularak, su oluğuna takılmış bir kuşu kurtarmaya çalışırken üst katın penceresinden düşerek, hiç iz bırakmayan bir zehirlenmeyle. Ama Sydney'e göre bunun en iyi yolu evde bir darbeyle ölmesiydi, Sydney onu arabanın bir yerine ya da yerlere koyacak, sonra herkese Alicia'nın birkaç günlüğüne evden gittiğini söyleyecekti; belki Brighton'a, belki Londra'ya. Sonra Alicia geri dönmeyecekti. Polis onu bulamayacaktı. Sydney polise, herkese, evliliklerinin son zamanlarda mükemmel olmadığını ve belki Alicia'nın kendisinden kaçmak isteyip adını değiştirdiğini, hatta belki sahte pasaportla Fransa'ya gittiğini söyleyecekti; bu son kısmı biraz uçuktu, çünkü Fransa Alicia'nın karakterine pek uygun bir yer değildi.

"Sydney!"

"Ne?"

"Evi geçtin!"

"Hmm." Sydney frene bastı ve geri döndü.

Bayan Lilybanks'in evi, yarımayın süt rengi ışığında kapkara bir yığın gibiydi; ama Sydney'e hiç kör görünmedi. Kısa araba yolunu geçip tahta garaja girerlerken ev arabalarına gözünü dikmiş bakıyordu adeta. Bayan Lilybanks'in yakınlığından dolayı Alicia'yı öldürme işini daha dikkatli planlaması ve cesedini ortadan kaldırma konusunda çok daha temkinli olması gerekecekti. Sydney

otomatik olarak ve kendi kişiselliğinin dışında, bir hikâyedeki karakterin davranışlarını düşünüyormuş gibi düşünüyordu bunları Sonra zamanı gelince Alicia'nın gelirine konacaktı, bu da iyi olacaktı. Onun kendisini sürekli sabote eden sesini susturacaktı. Sydney kazanacaklarını –özgürlük ve biraz daha fazla para– başka birine geliyormuş gibi düşünüyordu.

Sydney ile Alex'in ortak Nicky Campbell çalışması olan *Mark of the Killer*, yani dövmeli adam hikâyesi üçüncü ve son muhtemel alıcı tarafından da reddedildi. Alıcı, "Fena değil, ama daha önce yapılmış bir şey" notuyla birlikte geri göndermişti. Yorgun ve gergin olan Sydney'in beyninde reddedilme olayı günlerce döndü durdu. Yollarda amaçsız yürüyüşlere çıktı, hep ormanlık bir alan bulmak, tarlalarda yürümek istiyordu; ne var ki orman bulamadı, terk edilmiş tarlalar bile, adımını attığı anda orada ne işi olduğunu soracak dikkatli bir çiftçiye aitmiş gibi görünüyordu ona. Tabii, orada işi neydi ki? Hiçbir şey. Bu herhangi bir şeyden daha kuşku verici olmalı, diye düşündü Sydney. "Tavşanlarla ilgileniyorum ve buradaki deliğe giren bir tavşan gördüm," gibi bir cevap daha iyi olacaktı. Sonunda birkaç tarlaya girme cesaretini gösterdi, ama karşısına kimse çıkmadı. Yavaşça, karnı acıkana kadar yiyecek düşünmeden kilometreler boyu yürüyordu. Karnı acıktığında saat her zaman öğleden sonra iki otuzu geçmiş oluyor, o saatte de publar kapalı olduğundan bir şey yiyemiyordu. Bazen de küçük bir bakkal buluyor, bir paket Kraft's marka dilimli çedar ve elma alıyordu. Kamçı fikri aklına öfke ve ironiyle karışık bir biçimde geldi. Bu fikir aklına geldiği anda Sydney dönüp hızlı hızlı eve doğru yürümeye başladı, yürürken bir yandan da düşünüyordu.

Kamçı, her bölümde kötü bir şey yapan kriminal bir karakter olacaktı; yazacağı şey bir dizi değil, sürekli devam eden bir hikâye olmalıydı, her programda tamamlanan bir hikâye. İzleyiciler her şeyi Kamçı'nın gözleriyle görecek, her şeyi onunla birlikte yapacaklar, sonunda polisin başarısız olmasını umut edeceklerdi, polis zaten hep başarısız olurdu. Adamın elinde bir kamçı ya da benzeri bir şey olmayacaktı, ama bu takma ad gizli ve yoldan çıkmış alışkanlıkları çağrıştıracaktı. Üzerinde kamçı deseni olan bir çakmağı ola-

bilirdi. S şeklinde kol düğmeleri. İlk eylemi bir soygun olabilirdi; örneğin, izleyicilerin zaten sempati duymayacakları, enseesi kalın birine ait lüks bir evin soyulması. Polis onun gerçek adını bilmiyordu, ama ellerinde dosyalarının bulunduğu üç suçludan biri olduğu yönünde kuşkulanıyordu. Kamçı bu üç kişiden biri değildi. Poliste kaydı yoktu, çünkü *her zaman* polisten çok kurnazdı. Elbette işe genç yaşta başlamıştı. Ama bu bilginin ortaya çıkması olanaksızdı, çünkü Kamçı'nın konuşabildiği yakın insanlar yoktu. İşin büyülü yanı da bu olacaktı: İzleyiciler, bir şeyler yapmaya başlayana kadar Kamçı'nın aklında ne olduğunu bilmeyecekti. Kamuoyunun heyecan, yok etme ve yasaların denetimi dışındaki şiddet isteğini bir kerede doyurmalıydı.

Sydney'in düşünceleri birden kayboldu, gülümseyerek mavi; ama güneşsiz gökyüzüne baktı. Alicia'nın cesedini ortadan kaldırmak için bir halıya ihtiyaç olduğuna karar vermişti, örneğin temizleyiciye götürmek istermiş gibi halıyı omzuna atabilirdi; bu da bir halı alması gerektiği anlamına geliyordu, çünkü oturma odasının ya da yatak odasının halılarını kullanıp orayı çıplak bırakamazdı. Ama iş Alicia'ya kendisiyle gelip halı seçmesini istemeye gelince duraladı, Abbott's mağazasına tek başına gidip bir halı almayı düşündü. Oturma odasının zemininde duran havsız paçavraya bakmaktan usandığını söyleyecekti; gerçekten de usanmıştı. Alicia büyüklüğü ve kırmızı-mavi renkleri için bu halıyı çok ucuza almıştı, halının renkleri annesinin vermiş olduğu koyu mavi perdelere uyuyordu. Sydney'in aklı tekrar Kamçı'ya yöneldi. Evin yakınlarında dolanmaya başladı ve eve girer girmez dosdoğru daktilosunun başına oturdu.

Makineye bir karbon kâğıdı taktı, çünkü bir kopyasını Alex'e göndermek istiyordu. Sonra yazmaya başladı:

KAMÇI ORTAYA ÇIKIYOR

Kamçı: Kimse gerçek adını bilmez. Faturaları bile Londra'daki dairesine altı farklı kişi adına gelir. 35 yaşındadır, tatlı dilli, ince, kahverengi saçlı, kahverengi bıyıklıdır, bir beyefendi olmanın ötesinde ayırt edici özellikleri yoktur. Albemarle Sokağı'nda herkesin üye olamadığı bir kulübe üyedir. Fransızca, Almanca, İtalyanca bilir. Polisi küçük görür ve ne zaman bir aynasız görse öfkesi yükselir. Kamçı asla insan öl-

dürmemiştir; yalnızca onlardan daha akıllı davranır ve meydan okur. Sevgilisi yoktur, sırdaşı yoktur, gerçi yeraltında (ve yerüstünde) birçok insan onunla işbirliği yapmak ister; çünkü (a) geçmişte onlara yardım etmiştir ya da (b) yardımlar karşısında iyi para öder. Bunlar bir saatlik, her biri kendi içinde bir bütün oluşturan şovlar olacak. İlk hikâyemiz başlarken Kamçı'nın gelirleri azaldıkça azalacak, bunu St. John's Wood'daki şık dairesine gelen faturaları taramasından anlayacağız. Yüzünde eğlenceli bir gülümseme belirir. Yüzü yakışıklı, ama dolgun hatlı değildir ve Kamçı amaçlarını açıklayarak kendi kendisiyle konuşacak kadar kendini alçaltmaz. Dışarıya çıkıp bir taksiye el eder, sürücüye onu lüks semtlere götürmesini söyler. Bu semtleri gezerken tavırları rahattır, ara sıra küçük bir maroken deftere not alır. Sürücü onunla sohbet eder. Gidecek kesin bir yeri yoktur; ama eskiden yaşadığı yerlere baktığını söyler, son on beş yıldır Hindistan'da yaşadığını anlatır. Yaşlı bir adam rolü oynadığı yavaş yavaş seyircilerin kafasına dank etmeye başlar. Taksiye bindiğinden bu yana otuz yaş almıştır. Kamçı sürücüden kurtulur, hayatı buna bağlıymış gibi sürücünün onu teşhis edemeyeceği duygusuna kapılırız. Kamçı iki sokak yürür, soymak istediği eve bakar. Küçük defterinde adamın adı yazmaktadır: Rt. Hon. Dingleby Haight, Q.C. Ekran yavaş yavaş kararır. Ekran kuşluk vaktinde tekrar Haight malikânesinin servis girişi sahnesiyle aydınlanır. Kamçı bir su tesisatçısı kılığında neredeyse tanınmayacak şekilde durmaktadır, bunu seyretmek hayli eğlenceli olur. Haight'ın evindeki kâhya su tesisatçısına ihtiyaçları olmadığı yolunda ısrar eder, Kamçı da tersini söyler. İşçi aksanı mükemmeldir. Kamçı içeriye kabul edilir, birinci kattaki banyoya götürülür. Kamçı ev sahibesinin yatak odasındaki hizmetçiyi gözler. Hiç önemli değildir, alet çantasında kloroform vardır ve ilk kurbanı kâhya olur, kâhya odadan çıkarken bir kürekle vurur ona. Hizmetçi kâhyanın (hafif) çığlığının nedenini anlamak için oraya kadar gelince Kamçı banyo kapısının arkasından kloroform döktüğü mendille çıkar ve mendili hizmetçinin yüzüne kapatır. Hizmetçi yere yığılır. Daha sonra Kamçı büyük alet çantasını alır, kloroform dışında boştur çanta ve...

"Vay canına, bu öğleden sonra hummalı bir faaliyet içindesin. Beyin jimnastiği mi?" Alicia elinde koca bir kâse vişneyle kapı ağzında duruyordu.

Sydney omzunun üzerinden "Evet," dedi. Çalışmasının bölünmesine kızmıştı, ama her zamanki kadar değil.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim, ama kapın kapalı değildi ve Bayan Lilybanks de biraz önce bunları getirdi. Ne kadar tatlı değil mi? Fram'den almış. Biraz yemek ister misin, yoksa yemeğe kadar bekleyecek misin?"

Sydney ayağa kalkıp nazikçe gülümsedi. Dosdoğru Alicia'ya baksa da aslında onu görmüyordu. Gözleri bile daktilo sayfasının uzaklığına odaklanmıştı. "Yemekten sonraya sakla. En azından benim payımı."

"Tamam. sevgilim. Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Sydney yemek saatine kadar çalıştı, sinopsisi tekrar okuduktan sonra Blycom Heath'deki postaneye götürdü. Mektup sabahın erken saatlerine kadar orada kalacaktı, ama sinopsisi bu gece postalamak istiyordu. Günlerden salıydı ve Alex perşembe günü sabah postasıyla mektubunu alacaktı. Sydney hoşnuttu. Kamçı şarap getiren adam tarafından enselenecek olmuş, ama o adamı şarap mahzenine giderken bayıltmış. Evde halsiz yatan üç kişinin görüntüsünden keyif alan Kamçı soygunun bir çete işi gibi görünmesine karar vermiş, birkaç bardağa bira ve viski koyup kirletmişti. Bunu yaparken parmak izi bırakmamış, mutfak masasındaki keten peçeteleri kullanmıştı. Soğukkanlılıkla ön kapıdan dopdolu çantasıyla çıkmış, bir metro istasyonuna gitmiş, sonunda dairesine gelmişti. Aracılık yapacak kişiye telefon etmişti. Adam o öğleden sonra geldiğinde Kamçı'yı yemek giysilerini giymiş olarak bulmuştu. Kamçı başka bir yerden geldiği varsayılan yağma malları gösterip sıkı bir pazarlık etmişti. Hatırı sayılır bir para almış, çalıntı mücevher ve gümüşler adam sayesinde evden çıkmıştı.

Alicia, "Bir Nicky Campbell daha mı?" diye sordu.

Sydney, "Hayır, başka bir şey," cevabını verdi. Yemek neredeyse hazırdı ve bu gece yemekte sufle olduğundan biraz aceleyle salata yapıyordu. Burada yumurta çok ucuza bulunabiliyordu.

"Yeni bir karakter mi? Nasıl bir şey?"

"Şey, şansımın yaver gitmesi için ya da batıl inançtan dolayı, belki bu konuda konuşmamam gerek. O kadar yeni bir şey ki. Bu öğleden sonra üçte doğdu."

"Dizi mi?"

"Tanrı'ya şükür değil. Kendi içinde bütünlüğü olan bölümler." Bu kez kriminal bir tip demek üzereydi, ama bu kadarını söylemek

bile şanssızlık olurdu belki. "Her neyse, Alex gönderdiğim sinop sisten ilk hikâyeyi yazacak duruma gelmiş olabilir."

Tekrar *The Planners*'a dönen Sydney artık romanın bir olay örgüsü olacağını düşündü. Olay örgüsüne hiçbir zaman fazla saygı duymamıştı, bunun asıl nedeni de gerçek yaşamda insanların birbirleriyle bağlı olmaktan çok, ayrı olduğunu, bir romanda üç ya da daha çok kişi arasındaki bağlantının yazarın yarattığı bir şey olduğunu ve sırf romana katkıda bulunmadığı için dünyanın geri kalan kısmını yazarın devre dışı bıraktığını düşünmesiydi. Ne var ki ilk iki kitabında bir ölçüde olay örgüsü vardı, bunu kabul etmek zorundaydı, birinci kitabı *Monkey's Choice* ince kapaklı olarak basılmıştı ve karton kapaklı satışlarından zaman zaman 4.19 dolar gibi bir telif hakkı alıyordu; çünkü kitap çıkalı dört yıl olmuştu. Merchant Marine'de yaşadıkları olaylar ve mürettebat arasında tanıdığı bazı insanlarla ilgiliydi ve onu bir daha tekrar edemezdi. İkinci kitabı *Shell Game*, Manhattan'daki üç evli çiftle ilgiliydi, çiftlerin üçü de gençti ve çalıştıkları indirim mağazasında terfi etmek için birbirlerini ve birbirlerinin karılarının ya da kocalarının ayaklarını kaydırıyorlardı.

Sydney *Shell Game*'i yazarken Sutton Place'de bir partiye davet edilmişti. Partide ünlü denilebilecek altı yedi kişi –bir erkek televizyon oyuncusu, bir kadın oyuncu, bir best-seller yazarı, bir Broadway yapımcısı– ve Sydney'in gördüğü an hoşlandığı Alicia Sneezum vardı. Bir sonraki hafta ona yemek ve tiyatroya gitme teklifinde bulunmuştu; ama Alicia boş değildi, kısa bir süre için oradaydı falan. Hafif ve snopça bir flört olmuştu. Sydney birkaç dakikalığına köşesine çekilerek ne yapması gerektiğini düşünmeye çalışmış ve hem kızı etkileyecek hem de bir akşam daha birlikte olmalarını sağlayacak bir şey bulmuştu: ünlülerin çağrıldığı bir parti. Partideki önemli insanların her birine gidip, "Affedersiniz, önümüzdeki çarşamba günü yedide evimdeki kokteyle gelebilir misiniz?" diye soracaktı: "Falanca (Mary Martin, Leonard Bernstein ya da Greta Garbo gibi bir isim söyleyerek) gelecek, sizi görmekten çok hoşlanacaktır, bunu biliyorum; çünkü bana aynen böyle dedi. Filanca da gelecek." Son ad partideki ünlü bir kişi olacaktı. Sonra telefonla ya da mektupla gerçekten de Mary Martin, Leonard Bernstein ve Greta Garbo'yu davet ederek gelmelerini umut ede-

cekti. Bundan sonra da Alicia'yı davet edecek ve davet edilen öteki birkaç kişinin adını ağzından kaçıracaktı. Sydney bu planı gerçekleştirmeye cüret de etti, ama tam olarak değil. Daha sonra bu fikri *The Planners*'daki bir olayda kullandı: Tek bir cesur hareketle hiçbirine planını açıklamadığı (çünkü sosyal hayatı onlar sayesinde devam ediyordu) önemli tanıdıklardan oluşan bir çevre edinen bir gencin öyküsüydü bu. Ne var ki, o akşam gerçekten de cesaretini topladı ve Alicia'ya tekrar yaklaştı, bu kez düşüncelerin en basmakalıbıyla: Manhattan Island'da bir tekne gezintisi. Bu öneri Alicia'yı niyetinin soyluluğuna ikna etmişti; çünkü gezinti yüzlerce insanın arasında, gündüz vaktinde olacaktı. Ya gezi fikri ona çekici gelmişti ya da ısrarı işe yaramıştı; her neyse kız öneriyi kabul etmişti. Sydney hasta numarası yapıp indirim mağazasındaki işini bir öğleden sonralığına kırdı. O günden sonra da Alicia'nın kendisine ait olduğunu hissetmeye başladı; oysa kız konusunda hiçbir şeyi garanti olarak görmemiş ve yanlış bir adım atarak onu kaybetme korkusuyla her şeyi soğukkanlı bir şekilde oynamıştı. Birbirlerine âşık olmuşlardı. Sydney onunla bir ilişkiye başlamaya çalışmadı. Alicia'ya tam İngiltere'ye geri dönecekken evlenme teklif etti. Alicia kabul etti, ama epeyce beklemek durumunda olduklarını –belki üç ay–; ailesinin hakkındaki her şeyi öğrenmesi gerektiğini ve belki İngiltere'deki babasının onunla tanışmak isteyeceğini söyledi. Sydney fazla parası olmadığını ve bir yazar olmak istediğini itiraf etti. Bunu ifade edecek kadar kendinden emindi ve haklıydı da; çünkü Alicia da ressamlığı düşünüyor ya da "en azından denemek istiyordu" ve ayda elli poundluk bir geliri olduğunu söylüyordu. Sydney, Alicia'nın annesi Bayan Clarris Sneezum ve Alicia'yla annesinin birlikte kaldıkları Doğu 80. Sokak'ta oturan Amerikalı teyzesi Bayan Pembroke'la tanıştı. Annesi Kent'e geri dönerken Alicia bir ay daha orada kalmayı ayarladı ve bu dönemi nerede (İngiltere'de) ve nasıl yaşayacakları konusunda planlayarak geçirdiler. Alicia, babasının Sydney hakkındaki sorularına mektupla cevap verdi. Sonunda aile evlenmelerine rıza gösterdi, gerçi Alicia ailesi nasıl tavır alırsa alsın onunla evleneceğini söylemişti. Ana baba bu evliliğe fazla coşkuyla yaklaşmıyordu, Sydney bunu biliyordu. Kılı kılına sıyırdığını hissediyordu. Sydney ile Alicia Londra'da oturmak yerine kırda bir ev aramaya karar verdiler. Her ikisi de kır ya-

şamından hoşlanıyordu ve bu yaşamın yazıyla resim için daha iyi olacağını düşünüyorlardı. Balaylarında Sydney *Shell Game* üzerinde çalışmaya devam etti ve kitap Amerika'da (ama İngiltere'de değil) satın alınınca Sydney kendini iyice oturmuş hissetti. Alicia onu övdü, Alicia'nın arkadaşları da övdüler. Ama ön ödeme, ajansın komisyonu çıkınca yalnızca binbeşyüz dolardı ve daha sonra telif ücreti olarak üçyüz dolar kadar gelmişti, ince kapaklı baskısı yapılmamıştı.

Sydney, *Shell Game*'in kabul edilmesinin verdiği ivmeyle *The Planners* üzerinde çalışmaya başlamıştı. *Shell Game*'in ikinci baskısı yapılmadığı zaman ruhen yaşadığı düşüş gibi *The Planners*'ın da bir düşüş içinde olduğunu hissetmişti. Kitap Balzacvari para kapıp kaçmanın ve toplumsal tırmanmanın yerini alan çekici olayların planlandığı bir tür İnsanlık Komedisi'ydi. Altı karakter birbirleriyle bahse giriyor ve yenilgiyi kabul edenler öbürlerini güçlendirmek için para ödemek zorunda kalıyordu. Bazıları tam anlamıyla başarısız oluyor, bazıları başarıyordu. Biri doktor olmak istiyor ve elli yaşında oluyordu. Umut vaat etmeyen; ama kararlı bir kadın, kocasını ve yetişkin sayılabilecek ailesini terk ediyor ve gerçekten âşık olduğu adamla evleniyordu. Başka bir adam da istediği şeye ulaşırken melankoliden ölüyordu.

Bir öğleden sonra beyaz boya için Framlingham'a indiğinde, Sydney Debenham'daki Abbott's mağazasına gidip bir halı satın aldı. Halı ona sekiz pounda mal oldu; bu havsız, kırmızı-mavi halı için verdikleri paranın dört katıydı; ama eski halıdan çok daha iyi bir durumdaydı. Koyu kırmızı ve koyu kahverengi renklerdeydi ve perdelere uyuyordu. Sydney rulo yapılmış halıyı içeriye taşıdı ve oturma odasının bir kenarına koydu. Anlaşılan Alicia odasında resim yapıyordu ya da belki Bayan Lilybanks'i ziyarete gitmişti.

Bir saat sonra, Sydney çalışırken, alt kattan Alicia'nın sesini duydu:

"Bu nedir?"

Sydney iskemleyi arkaya kaydırarak ayağa kalktı. Koridora doğru, "Bizim için yeni bir halı aldım," diye bağırdı.

"Görelim bakalım. Nereden? Debenham'dan mı?"

"Evet." Sydney alt kata indi. "Yalnızca üç pound." Halıyı açmada Alicia'ya yardım etti.

"Hey, çok hoş. Halılarla ilgilendiğini bilmiyordum sevgilim, parçalanmış olsunlar ya da olmasınlar?"

Sydney gülümsedi, ama bir yorum yapmadı. Halıyı yerleştirene kadar mobilyaları geriye itip kaldırdılar. Halı ön ve arka duvarlara değiyordu; ama her ikisi de bunun kışın çok daha keyifli olacağına karar verdiler, kışın başgösteren hava akımları kesinlikle dikkate alınması gereken bir şeydi. Sydney eski halıyı rulo yapıp aldı ve kapıdan çıkmaya başladı.

Alicia, "Alet kulübesinde nemlenir, Syd," dedi. "Yoksa garajı mı düşünelim?"

"Konuk odasına koyacağım." Konuk odasında bir halı vardı, ama eski halıyı gözden uzakta bir yere koyabilirdi.

Sydney merdiveni çıkarken, "Bunun için bize on papel verecek mi sence? Abbott's?" dedi.

Ertesi hafta Sydney Alex'in ilk "Kamçı Ortaya Çıkıyor" taslağını aldı. Odasına gidip heyecanla okudu. Daha ilk sayfada Alex'le birlikte şimdiye kadar yaptıklarıyla kıyaslanamayacak kadar iyi bir şey olduğunu hissetti. Ama Alex kapağına yalnızca şöyle yazmıştı:

> Syd, sevgili dost.
> Bak bakalım bunu nasıl bulacaksın. 2. bölüm, 4. sahne, s.71'deki yabancıyla konuşmaya gerek olduğundan çok emin değilim.
>
> Alex

Sydney, yabancıyla konuşmanın harika olduğunu, gerilime küçük bir mizah kattığını düşündü. Başlangıçtaki Kamçı'yla taksi sürücüsünün konuşmalarını biraz kesmek dışında Alex'e önereceği hiçbir şey yoktu. Alex yan karakterler, Sydney'in sinopsise bile koymadığı insanlar üzerinde iyi bir iş çıkarmıştı her zamanki gibi. Alex önemsiz karakterler konusunda Dickensvari bir yeteneğe sahipti. Sydney Alex'e telefon edip çok hoşlandığını söyleme isteği duydu. Ama, aşırı iltifata gerek yoktu, normal postayla geri gösterir, çok hoşlandığını söyler, kesme işinden sonra son daktilo kısmına geçerdi. Kaldı ki senaryo, bir senaryonun olması gerektiğinden daha iyi değildi, asıl bu kadar iyi olan şey, Alex'le kendisinin daha önce böylesine güzel yazmamalarıydı.

5 Sydney'in Kamçı senaryosundan kaynaklanan zindeliği, Ipswich'de arabayı servise verip az çok keyifli bir gün geçirmesine neden oldu. Kütüphanede birkaç saat kalarak alt kattaki yığınları karıştırdı, sonra üst kattaki başvuru bölümüne geçti. Yılda otuz şilinlik kartına bazı kitaplar yazdırdıktan sonra, kasabanın iş ve alışveriş yerlerini gezerek uzun bir yolculuktan yeni dönmüş bir gemicinin merakıyla vitrinlere göz gezdirdi. Bir ikinci el mağazasının vitrinindeki pirinç çerçeveli dürbün gözüne çarptı. Dürbün Afrika'da Montgomery'ye ya da belki Rommel'e hizmet etmiş gibi duruyordu. Siyah derisi yıpranmıştı ve pirinç çerçeveli camlar arasında kahverengi sürtünme izleri vardı. Sapı da eskimişti, ama gene de değerli görünüyordu. Sydney'in içinde bir ayartılma vardı. Dürbünlerin fiyatı bir şişe cinden daha azdı. Ama dürbüne ihtiyacı var mıydı? Aslında yoktu.

Gelip almasını söyledikleri saatte, 3.30'da garaja gittiğinde araba onu bekliyordu, Sydney her zamanki gibi arabanın uzun zaman önce hazır olduğu duygusuna kapıldı. Eve dönerken kendini iyi hissediyordu. Bu gece yemekten sonra *The Planners*'ın birkaç sayfasını daha daktilo edip 9.10'da televizyondaki gerilim filmini izleyecekti.

İçeriye girdiğinde Alicia, "Oturma odasında sana mektup var," dedi. "Alex'ten sanırım."

Sydney alışveriş paketlerini açması için Alicia'ya bırakarak mektubu almaya gitti. Alex'in küçük, şişkin zarflarından biriydi. Alex'in mektubunun yanında Barlock'tan bir mektup da vardı. Barlock'un mektubu "Kamçı Ortaya Çıkıyor"un Alex'e geri gönderilmiş bir ret yazısıydı:

> Sayın Bay Polk-Faraday,
>
> KAMÇI ORTAYA ÇIKIYOR'u ilgiyle okudum –ne yazık ki başını sonuna oranla daha büyük bir ilgiyle, çünkü korkarım sonunda elimizde zaten çok fazla olan bir şeye dönüşüyor–; suç, izleyicilerin özdeşleşebileceği herhangi bir kahraman-polis hafiyesinin ortaya çıkaracağı düz suç...

Sydney, Barlock'a bir küfür salladıktan sonra Alex'in mektubunu okudu; Alex'in tepkileri, Bay Barlock'un beynini ve başka şeyleri şiddetle aşağılıyor ve şöyle devam ediyordu:

...Çok fazla suç mu? TV'ciler bir eliyle suçluları yakalayan, öbür eliyle kızları okşayan yakışıklı kahramanların filmlerini kilometlerce uzunlukta kullandı. Artık pek suçlu görmüyoruz. Barlock'a taşaklarını pişirmesini söylemeyi öneriyor ve bunu Granada'daki Plummer'a gönderiyorum. Yarın (perşembe) senden telefon almazsam, perşembe günü akşam postasıyla göndereceğim.

Alicia kapı ağzından, "Eeee?" dedi.

"Bir ret daha." Sydney her iki mektubu telefon sehpasına fırlattı. "Hepsinin canı cehenneme," dedi sakin bir sesle.

"Şey, bu yalnızca bir kişi. Barlock, değil mi? Ne diyor?"

"Anlamsız şeyler." Sydney sakin bir sesle konuşuyordu, ama kahverengi zarfı ince bir dal gibi sert ve uzun bir hale gelene kadar bükmüştü.

"Görebilir miyim?"

"İstiyorsan." Sydney odadan çıktı, üst kata gitti; ama çalışma odasının kapısına gelince daktilo yazamayacağını, masasını ya da iskemlesini görmek istemediğini anladı. Koridorda arkasını döndü, bulunduğu yerin dışında, herhangi bir yerde olmak istiyordu. Tekrar alt kata inip dolandı, bahçeye çıktı, kıvırcık salatalar üzerinde bir yılan yakaladı –işçi Rutledge'in dediği gibi bir köryılandı bu– ve yola kadar kovaladı. Yavaş adımlarla dolaştı, hiçbir iş yapmıyordu, oysa yapabileceği yarım düzine şey fark etti: otları yol, yağmurdan önce çapayı alet kulübesine geri koy, bir domates sırığını düzelt. Durup küstah bir biçimde dosdoğru Bayan Lilybanks'in evine baktı; ama kadını ne dışarıda, ne de içeride gördü. Kadının ona baktığı duygusuna kapıldı.

Akşam yemeğinde Alicia, "O ret mektubunu okudum," dedi. "Belki haklı, eski usuller bunlar. Bazen Alex'in senin üzerinde olumsuz etkisi olduğunu düşünüyorum. Hayal gücün üzerinde."

"Senaryoları hazırlayan benim canım," cevabını verdi Sydney, ondan gelecek bir iğnelemeye karşı tetikteydi. "Ama Alex senaryoyu alınca televizyon oyunu haline getirmeyi biliyor."

"Ama sinopsisin ona gidiyor olması seni engelliyor olabilir. Kendi hayal gücünle daha çok hareket edebilmelisin bence. Bundan korkuyormuş gibi davranıyorsun."

Sydney, sanki Alicia içinin derinliklerindeki açık bir yaraya tuz basıyormuş gibi hissetti. Kendi başıma deneme yapıp iki seksen

uzanmamı istiyor, diye düşündü. Ortak bir başarısızlıktan daha çok acı verirdi bu.

"Zaten her şeyi fazla ciddiye alıyorsun. Sen..."

"Sen benim yerimde değilsin," diye sözünü kesti Sydney. "Herhangi bir şey denemeye çalışmıyorsun, çünkü metelik vermezsin. Bayan Lilybanks gibi küçük parmaklarınla resim yaparsın sadece."

Alicia'nın gözleri büyüdü; şaşkınlıkla değil, öfkeyle. "Ne acı! Vay, vay. Nasıl satabileceğin bir şey yaratabilirsin? Olanaksız bu."

"Senin sıkıştırmalarınla kesinlikle olanaksız."

"Sıkıştırmalarım mı? Gerçekten de seni sıkıştırdığımı görmek istiyor musun?" Alicia güldü.

"Cesaret ettiğini görmek isterdim."

Alicia daha yumuşak bir sesle, "Seninle yemek yenecek bir gece değil ama neyse. Yemek yerken öfkeni kontrol edebilirsin ne de olsa."

Ama artık ikisi de yemek yemiyordu.

Sydney, "Tıpkı Bayan Lilybanks gibi, tatlılık ve ışık," dedi. "Ama ben hayatımın başındayım, sonunda değil."

"Bu şekilde devam edersen yaratıcı hayatının sonundasın."

"Söyleyene de bak!"

Alicia ayağa kalktı. "Bayan Lilybanks hakkında ne söylersen söyle, senden daha iyi bir arkadaş ve sakıncası yoksa geceyi onunla geçireceğim."

"Buyur git."

Alicia kapıdaki askıdan ceketini aldı, yüzünü incelemek için aynaya baktı. Sonra ön kapı kapandı.

Sydney o akşam *The Planners* üzerinde çalışacak halde değildi, bir başka zaman çalışması gerektiğini bildiği için kendini daha kötü hissedeceğini seziyordu. Televizyon seyrettikten sonra Ipswich Kütüphanesi'nden aldığı kitaplardan birini çekerek yatağa yattı. Alicia saat ondan sonra geldi.

Sydney'e bakmadan, "Yarın Brighton'a gidiyorum," dedi.

"Hı-hı. Ne kadar süreliğine?"

"Birkaç gün." Soyunmaya başladı, pijamalarını banyoya açılan odada giydi, oysa genellikle yatak odasında soyunurdu.

Brighton hakkında soracağı bir şey olmadığından Sydney de başka bir şey sormadı. Yarın sabah onu Ispwich'e götürmek niye-

tindeydi, tabii Alicia eve daha yakın olan Campsey Ash'de trene binmeyi tercih etmezse.

"Özür dilerim, Syd, ama bu ruh haline büründün mü günlerce sürüyor ve ben hiç de üretken ve eğlenceli bulmuyorum."

"Seni suçlamıyorum, umarım güzel zaman geçirirsin. Brighton'dı değil mi?"

"Brighton ya da Londra."

Alicia hangi kent olduğunu bilmesini istemiyordu, o da sıkıştırmazdı öyleyse.

Ertesi sabah Sydney kahvaltı bulaşıklarını yıkadı, bu yüzden Alicia'nın havacı mavisi, fermuarlı valizine ne tür giysiler koyduğunu görmedi. Saat 11.15'te Sydney evin arka tarafında yalnızdı. Alicia, Campsey Ash'de, Wickham Market'in hemen önünde ondan ayrılmıştı. Hava yağmurlu ve kasvetliydi. Sydney *The Planners* üzerinde çalışmaya verdi kendini. Saat ikide ahmak ıslatan cinsten bir yağmur gök gürültüleriyle şiddetlenmişti.

Bayan Lilybanks telefon etti. "Merhaba, Sydney..." Artık her ikisine de adıyla hitap ediyordu, Sydney ise ona Bayan Lilybanks deme alışkanlığından vazgeçememişti. "Alicia'nın ipteki giysilerini unutup unutmadığını merak etmiştim."

"Ah! Ben içeriye alırım. Teşekkürler." Sydney telefonu kapatıp çamaşır ipine koştu; kare şeklinde büyüyen ağaçta yarım düzine kurulama bezi ve Alicia'nın iki pamuklu bluzu vardı. Çamaşırları toplayıp arka kapıya koştu ve tam yağmurluğunu çıkarmıştı ki telefon tekrar çaldı.

Gene Bayan Lilybanks'di. "Mümkünse Alicia'yla konuşmak istiyorum, Sydney."

"Özür dilerim, burada değil. Nerede olduğundan emin değilim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Onu bu sabah Campsey Ash'e götürdüm. Trene. Sanırım Brighton'a gidiyor. Dün gece size söylediğini sanmıştım."

"Hayır."

"Zaman zaman, Alicia; biliyorsunuz, bir süre tek başına evden uzaklaşmak hoşuna gider."

"Evet. Şey, önemli değil, yağmur çok yağdığından, bu öğleden sonra yabani çiçek kitabını getirmesine gerek olmadığını söylemek istemiştim yalnızca."

Sydney onun hangi kitabı kastettiğini biliyordu: Alicia'nın Londra'daki bir kitapçıdan aldığı, Victoria döneminde yaşamış bir genç kızın çizdiği, renkli resimlerle dolu, eski bir Victoria dönemi çiçek albümüydü bu. "Aradığı zaman ona söylerim."

"Ne zaman dönecek?"

"Sanırım üç dört gün içinde."

"Şey, kendini yalnız hissedersen buraya gel," dedi Bayan Lilybanks. "Ne zaman istersen."

Sydney ona teşekkür ederek uğrayacağını söyledi.

O akşam saat altıyı biraz geçe şehirlerarası konuşma ücretleri ucuzladıktan sonra Sydney Londra'daki Inez ve Carpie'yi aradı. Bunlar aynı evi paylaşan iki kadındı ve ikisinin de bir yaşında bebeği vardı. Inez New Yorklu bir zenci, Carpie cildi beyaza yakın bir Jamaikalıydı; her ikisi de dansçıydı, gerçi bebekleri olduktan sonra Londra'daki dans gruplarından ayrılmışlardı. Kocaları her zaman uzak bir yerlerdeydi, New York'ta ya da Batı Hint Adaları'nda; kocaları en azından Sydney ile Alicia onları tanıdığından beri uzaktaydı, bu tanışıklığın üzerinden de bir yıl geçmişti. En sonunda kızların kocalarının olmadığı Sydney'in kafasına dank etti. Alicia Sydney'in haklı olabileceğini düşündü; ondan sonra da kızlara kocalarıyla ilgili soru sormadılar. Zaten bebekler kızlara pek benzemiyordu, renkleri daha çok beyaza çalıyordu. Inez ile Carpie konuksever, neşeli ve eğlenceliydi. Kaçış yolculuklarının birinde, dar bir sokaktaki üç katlı bir evde oturduklarında Alicia onlarda kalmıştı. Ama şimdi onlarda değildi. Sydney Inez'le konuştu.

Inez. "Hey baksana, gerçekten kaygı duymuyorsun değil mi?" diye sordu.

"Ha, yo. Londra'da değilse Brighton'dadır. Daha önce de böyle şeyler oldu. Ya da belki Polk-Faradaylar'dadır."

"Istersen buradaki birkaç yeri aradıktan sonra sana bilgi veririm. Üç beş kuruş cebinde kalır." Inez her zaman tasarruftan yanaydı.

"Yok, teşekkürler, Inez. Alex'i arayacağım; çünkü zaten onunla konuşmak istediğim bir şey var."

"Ama Alicia iyi değil mi? Çıldırmadı falan yani?"

"Ha, yo. Ara sıra böyle evden uzaklaşmak ister." Sonra Sydney Polk-Faradaylar'ı aradı.

Telefonu Hittie açtı. "Ha, merhaba, Syd! Alex bu gece birileriyle içki içiyor. Henüz eve gelmedi."

"Umarım Plummer'ı yıkayıp yağlıyordur. Bu olamaz, değil mi?"

"Hayır, Verge Press'ten yeni bir yazar bu. Reddedilmenize üzüldüm, Syd. O senaryonun harika olduğunu düşünüyordum."

"Şey, reddedildi; ama her şey bitmedi. Henüz. Neden aradım biliyor musun; Alicia sizde değil herhalde, öyle değil mi?"

"Burada mı?"

"Sizin evde."

"Hayır. Yani nerede olduğunu bilmiyor musun?"

"Bu sabah evden çıktı. Belki Londra'ya gitmiştir, diye düşündüm, ama Brighton'a gitti herhalde; çünkü siz Londra'da aradığım ikinci yersiniz. Bazen evden uzaklaşmaktan hoşlanır, onu suçlayamam doğrusu. Birbiri ardına gelen retlerden sonra pek neşeli bir havam yok."

"Tanrım. Arabayı aldı mı?"

"Hayır, onu trene bindirdim. Londra trenine. Endişeli değilim, çünkü bunu daha önce de birkaç kez yaptı biliyorsun." Alicia'nın daha önce birkaç kez evden uzaklaştığından Hittie'nin haberdar olduğunu biliyordu. Ama Hittie'nin saat gibi çalışan beyninin tıkırtısını duyacaktı neredeyse; Hittie, Alicia'nın kocasını bu durumda terk ettiği için iyi bir eş olmadığını düşünüyordu.

"Yarın ondan haber almazsan bize de haber ver, olur mu, Syd?"

"Teşekkürler, Hittie. Veririm."

6 Bayan Lilybanks ertesi gün aradı ve Sydney'i akşam yemeğine davet etti. "Gezici kasap bugün özel bir şey getirdi, taze Dover dilbalığı, ben de senin bana katılacağını umarak iki tane aldım."

"Teşekkürler, gelmek isterim. Nasıl katkıda bulunabilirim ve hangi saatte gelmemi istersiniz?"

"Yedi buçuk çok mu erken? Çok çalışıyorsan daha geç de diyebiliriz?"

"Yedi buçuk iyi."

"Ha, hiçbir şey getirme, kendin gel yeter."

Ama Sydney arabayla Framlingham'a gidip bir şişe beyaz şarap aldı. O gün iyi çalışmıştı ve keyifliydi. Aynı nedenle Bayan Lilybanks da neşeliydi, yaptığı resimden hoşnut olmuştu, bunu Sydney'e de söyledi (çalıştığı resim üst kattaydı, Sydney resmi ne gördü, ne de görmek istedi); ama Sydney karısı evde olmadığı için biraz yalnızlık ve gerginlik hissediyormuş gibi yaparak neşeli ruh halini kendine sakladı.

Yemeği Bayan Lilybanks'in normal zeminden biraz aşağıdaki yemek odasında yediler. Odanın iki köşesi yüksek, cilalı büfelerle kaplıydı ve bir duvarda bel yüksekliğindeki bir rafın üzerinde Delft tabaklarla biblolar duruyordu. Bayan Lilybanks acele etmeden harika bir yemek servisi yaptı, sonunda da ev yapımı supangle ve çilekli sos ikram etti. Sydney'e yazılarıyla ilgili sorular sordu: soruşturur gibi değil de sürekli Sydney'i konuşturan ve kendi sesinden hoşnut olmasını sağlayan türde sorulardı bunlar.

Kahvelerini içerlerken Bayan Lilybanks, "Kamçı'dan, öbürlerine oranla daha hoşnutsun galiba," dedi.

Sydney, "Belki yazdığım en son şey olduğu içindir," cevabını verdi. "Biraz daha şarap?"

Bayan Lilybanks bardağını bitirmemişti. "Hayır, teşekkür ederim; ama bardağımda var. Çok güzel bir şarap. Tam dilbalığına göre."

Sydney biraz şarap daha aldı, geriye Bayan Lilybanks'in yemekte alabileceği iki kadehlik şarap kalmıştı. "Alicia'nın pazartesi ya da salı dönmesini bekliyorum."

"Ha, iyi. Herhalde Londra'da sergilere gidiyor ve bir süre tek başına olmanın keyfini sürüyordur."

Sydney biraz beceriksiz bir tavırla, "Artık Londra'da olduğunu sanmıyorum," dedi. "Oradaki birkaç arkadaşımızı aradım. Sanırım Brighton'a gitti. Brighton'a bayılır."

"Orada arkadaşları var mı?"

"Yok. En azından bildiğim kadarıyla. Hayır, olsaydı söylerdi." Sydney hafifçe kaşlarını çattı ve kahve fincanına baktı. Alicia şimdi ölmüş olsaydı; cuma sabahı Campsey Ash'deki trene götürmek yerine onu öldürmüş olsaydı yine aynı şeyleri söyleyeceğini düşündü. Bayan Lilybanks de aynı şeyleri söyleyecekti. İkisinin sözleri

oynadıkları bir oyunun replikleri gibiydi.

Bayan Lilybanks sevimli bir şekilde, "Sanatçılar ara sıra yalnız kalmaya ihtiyaç duyarlar," dedi.

"Evet." Sydney kadına minnettarlıkla baktı. "Sanırım pazartesi günü bir kart alırım. Ya da bir telefon." Kasvetli bir görüntüydü. Günlerden daha cumartesiydi. Alicia yolculuklarından asla kart atmamıştı, en azından kendisine. "Bu günleri biraz çalışmak için kullanacağım, demek istiyorum ki Alicia da Brighton'da yeni resimler için taslaklar hazırlıyordur," diye ekledi yüzündeki kızarmayı hissederek. İskemlesinde kıpırdandı. "*The Planners* üzerinde çalışmalıyım, biliyorsunuz."

"Şey haydi bunları bir yana bırakalım da biraz müzik dinleyelim. Bu gece BBC'de beş dakika sonra başlayacak bir konser var."

Sydney neşeli bir sesle, ayağa fırlayarak, "Beş dakikamız varsa masayı toplamanıza yardım edeyim," dedi.

Sydney Bayan Lilybanks'in kısa karşı çıkışına rağmen ısrar etti ve çabucak masayı toplayıp bulaşıkları mutfakta yıkanmaya hazır hale getirdiler. Sonra Bach ve Hindemith konserini dinlediler, bu arada Bayan Lilybanks kızı için bir yastık kılıfının üzerine dantel işledi.

Sydney çıkarken, "Pazartesi günü Ipswich'e gideceğim, belki siz de gelmek istersiniz. Küçük bir alışveriş yolculuğu yalnızca," dedi.

"Yo, teşekkür ederim, bu kez olmaz. Şu anda evde yeterince malzeme var sanırım," diye karşılık verdi Bayan Lilybanks.

Sydney içten içe rahatlamıştı; çünkü aslında Ipswich'e gitmeyecekti –Alicia arayıp orada buluşmaz istemezse tabii–, ama Bayan Lilybanks için aklına başka hoş bir şey gelmemişti.

Sydney gittikten sonra Bayan Lilybanks önlüğünü takıp tabakları yıkadı; ardından tencerelerle tavaları gece boyunca ıslanıp şişmesi için evyeye koydu. Akşam için bulaşık seferi yeterliydi, yarın Bayan Hawkins gelmeden kalkacak ve bütün tavaları yıkayıp kaldıracaktı. Bayan Hawkins'e hiç bulaşık bırakmamıştı şimdiye kadar, çünkü yapacak çok iş olduğunu düşünüyordu. Akşamı Sydney'le geçirmekten hoşlanmıştı ve onun da hoşuna gittiğini düşünüyordu; ama düşünceleri sürekli olarak Alicia için duyduğu endişelere takılıp duruyordu. O evde her şey yolunda gitmiyordu, Ba-

yan Lilybanks bunu rahatlıkla görebiliyordu. Alicia'nın söylediği şeyi düşündü; Alicia Sydney'den çocuk sahibi olmak istediğine emin olmadığını söylemişti, ama belki de bir çocuk yapması gerekiyordu. Bayan Lilybanks çocuk sahibi olmanın doğru yolu bu değil, diye düşündü; ama kendisi kim oluyordu da karar veriyordu? Alicia küskünlükle gitmiş olmalıydı, yoksa Sydney'e nerede olduğunu ve ne zaman döneceğini söylerdi. Bayan Lilybanks gerilere gidip Polk-Faradaylar'la tanıştığı akşamki Sydney'in ani öfkesini hatırladı. "Tanrım, bu altıncı mı, onuncu mu?" demişti Sydney Alicia bir bardağı düşürdüğü zaman, ses tonu dehşet verecek kadar sertti. Sonra Alicia'nın masada Sydney'in esin perisinin artık onlarla birlikte yaşamadığını ya da buna benzer bir şey söylemesi. Bu da hoş değildi ve Bayan Lilybanks Sydney'in utanmış yüzündeki güvenilirliği görmüştü.

En iyisi ikisine de komşuluk yapıp araya girmemek, diye uyardı kendisini.

Daha sonra, geceliğini ve kırmızı yünlü sabahlığını giyerek yatmadan önce yeni resmine son bir kez bakmaya gitti. Resimde, içinde beyaz güller bulunan sarı bir vazo ve soluk eflatun renkte yaban asmaları vardı. Bayan Lilybanks resmin, çalışmayı bıraktığı saat olan beşteki kadar iyi görünmediğini düşündü. Pazar günleri yerine tüm hayatını resme vermiş olsaydı yine bu kadar olurdu, diye düşündü pişmanlıkla. Sanat, dedikleri gibi uzundu ve hayat çok kısaydı.

7

Alicia, Brighton'daki The Eclair adlı çay salonunda gergin gergin oturmuş, çay içiyor ve tatlı ekmek yiyordu. Pazar günü saat 11'di. Her an gelebilecek olan Edward Tilbury'yi bekliyordu. Cuma günü Liverpool Sokağı'ndaki istasyona gelince bir taksiye binip Victoria'ya gitmiş ve Brighton'a bilet almış, ama daha sonra trenle giderek (saatte bir tren vardı) West End'de biraz alışveriş yapmaya karar vermişti. Valizini kontrol etmiş ve Piccadilly'ye giden bir otobüsü yakaladıktan sonra bir süre Fortnum's ve Mason's mağazasını –annesinin en sevdiği mağaza– gezmişti. Ah, eski gü-

zel günler, diye düşündü Alicia, annesiyle Fortnum's mağazasında alışverişe giderler, parayı hiç akıllarına getirmeden hoşlarına ne giderse alırlardı. Sonunda da mağazanın işlek çay salonunda çaylarını içerler, şahane pastalar yerlerdi. İki üç saat süren ve istekleri bitmeyen alışveriş seferinden sonra annesi kendini tükenmiş, ama öğleden sonrayı kızıyla geçirdiği için keyifli hissederdi. Şimdiyse Alicia yalnızca on altı pound altı şiline, içinde yarım düzine mendil bulunan bir kutu almıştı; mendillerin köşelerinde yeşil işlenmiş dört yapraklı yonca vardı. Fortnum's mağazasından çıkınca Inez ve Carpie'nin verdiği son partide tanıştığı bir erkeğe rastlamıştı. Adını tam hatırlamıyordu, ama adam şapkasını kaldırarak:

"Ha, merhaba! Sen Alicia'sın! Edward Tilbury" demişti.

Adam otuz yaşlarında, ince uzun, kahverengi saçlı ve kahverengi gözlüydü. Güzel bir takım giymişti, Alicia tanıştıkları akşam giydiği güzel takımı da hatırlıyordu. Avukat olduğunu söylediğini de hatırlamıştı. Adam partide Alicia'yla küstahça flört etmiş ve ertesi akşam yemeğe davet etmişti. Alicia gülümseyerek kocasıyla birlikte Suffolk'a döneceğini söyleyince de Edward en çekici utangaçlığına bürünüp özür dilemişti. Kuşkusuz Alicia da onu biraz teşvik etmişti. Sydney'le yaptığı en sert tartışmalardan birinden sonraydı bu olay ve Sydney bütün akşam bir kenarda durmuştu.

Alicia, "Alışveriş mi yapıyorsun?" diye sormuştu.

"Evet, ama zorunlu değilim. Yemeklik şeyler. Öğle yemeğine gelirsen, memnuniyetle alışverişi bir yana bırakabilirim."

Saat 01.10'du. Overton's lokantasında yemek yediler, çünkü Alicia Victoria yakınlarında yapması gereken işler olduğunu söylemişti. Yemekte çok iyi vakit geçirdiler; deniz kenarını, Braque ve Antonioni'yi sevmek gibi birçok ortak yanları olduğunu gördüler. Alicia evin tekdüzeliğinden kurtulmak için birkaç günlüğüne Brighton'a kaçtığını itiraf etti.

"Pazar günü de burada olacaksan öğleden sonra sana katılmak isterim," dedi Edward, "boşsan tabii."

Alicia biraz şaşırdı, ama yalnızca bir öğleden sonraydı işte. "Evet, hoş olur. Ama nereye gideceğimi bilmiyorum. İstasyonda buluşsak daha iyi olur."

"Ama seni arabayla getirirdim."

Böylece Alicia The Eclair'de buluşmayı önermişti; içeri girebi-

leceği birkaç büyük otelin lobisi dışında, aklına gelen ilk yer orasıydı.

Edward pembe perdeli kapıdan girerken yüreği taklalar atmaya başladı. Alicia'yı görmeden önce sinirli bir hali vardı, sonra gülümseyerek Alicia'ya yöneldi.

Muhteşem bir gün geçirdiler; Angus Steak House'da yemek yediler, kent merkezinde dolaştılar, çay içmek için Pycombe'deki Plough Inn'e gittikten sonra kumsalda iskemlelere oturup güneşin batışını izlediler. Edward tatlı ve iyi huyluydu; Sydney'den sonra Alicia için büyük bir rahatlamaydı. Edward Sydney'in adını ağzına almadı, Alicia da söz etmedi. Edward'ın ondan söz etmesinden, doğal olarak bir çatışmadan korkmuştu. Ağzından laf almamaya çalışmaması, Alicia'nın defterinde Edward'a bir puvan kazandırdı.

Alicia, "Son günlerde Inez ve Carpie'yi gördün mü?" diye sordu.

"Hayır. Partiden beri görmedim." Edward bir an gülerek gözlerini ona çevirdi. O sırada arabada gidiyorlardı. "Onları fazla iyi tanımam."

Alicia rahatladığını hissetti. Londra'daki ortak arkadaşlarının, Edward'ın onu görmek için Brighton'a geldiğini öğrenmesini istemiyordu. Kuşkusuz, Edward da bunu anlamıştı. Alicia gerektiğinde onun ağzı sıkı olacağını sezdi. Bildiği kadarıyla Inez ve Carpie dışında Edward'la ortak arkadaşları yoktu ve onları da Edward şöyle böyle tanıyordu. Partilerine her zaman fazla tanımadıkları insanları davet ederlerdi. Edward kesinlikle konukların çoğundan daha görgülü davranıyordu. Edward'da onu rahatsız eden tek şey hızlı araba kullanmasıydı, gerçi iyi bir sürücü olduğunu söyleyebilirdi. Hız korkusu Alicia'nın nevrozlarından biriydi. Hız ve uçaklar. Panik yaşamadan uçağa binemezdi, bu yüzden yirmi yaşındayken kâbus gibi süren bir yolculukla Paris'e gittiğinden beri uçağa binmeye kalkışmamıştı.

Öğle yemeğinden çok daha lezzetli bir akşam yemeği yediler. Bir yerde yemek yiyip de fatura konusunda endişelenmemek harikaydı. Edward saat 10'a gelirken Londra'ya doğru yola çıktı ve Alicia onun gitmesinden gerçekten üzüntü duydu.

8 Pazartesi sabahı saat onda Sydney ikinci Kamçı sinopsisinin son cümlesini yazıyordu. Bu sinopsiste Kamçı duygusal bir bağlantısının olmadığı bir kadın arkadaşı için kocasını öldürüyordu. Koca neredeyse aşağılık bir adamdı; neredeyse, çünkü sadizmi, bencilliği, kadın peşinde koşması ve alkol düşkünlüğü bazı iyi özelliklerle dengelenmeliydi, yoksa inandırıcı olmazdı. Her neyse, herhalde kimse bu kocadan hoşlanmazdı, Sydney Kamçı'nın adamı boğarak öldürmesini kadın, erkek ve çocuk televizyon izleyicilerinin onaylayacağını öngörebiliyordu. Kuşkusuz, Kamçı ve onun altmış mil ötedeki bir kasabada hafta sonu geçirmeye zorladığı kadın da suçlanamazdı. Sydney yazdı:

Pazartesi, 10.10

Alex, sevgili arkadaşım.

Bir sinopsis daha, yanında Robin Hood'un ördek gibi kalacağı Kamçıvari eylemler. Bir kez reddedilmiş olmaktan moralin bozulmasın. Cam gibi gözlerini açıp ne kadar iyi olduklarını görene kadar onları Kamçı hikâyeleriyle kamçılayacağız. Önümüzdeki yıl bunları Yunanistan'daki adamızdan yazıyor olacağız.

Sevgilerle,
Syd.

Sonra "After the Ball Is Over"a kendi yazdığı sözleri mırıldanarak boş fincan ve tabakla mutfağa indi ve kendine bir iyilik yapıp viski soda koydu. Alicia'nın bir süre evden uzakta olmasından memnundu, çünkü onun yokluğunun Kamçı'ya şans tanıdığını hissediyordu.

Aslında Alicia ölmüştü. Gitme niyetinde olduğu sabah onu merdivenden aşağıya itmişti. Valizi onunla birlikte basamaklardan yuvarlanmış, patlayıp açılmıştı; her yere saçılmış giysiler ve valizdeki öteki şeylerle birlikte oturma odası darmadağınık görünüyordu. Alicia bir ayakkabısı çıkmış olarak yere uzanmıştı, ama kan yoktu. Yalnızca boynu kırılmıştı. Sonra Sydney onu kırmızı-mavi halıya, yani eski olanına sarmış ve ön kapının yanında yere koymuştu. Alicia'nın eşyalarını toplamış, el çantasını valize, valizi arabaya koymuş ve arabayla yola çıkmıştı; nereye? Beş mil ötedeki Parham'a doğru; orada küçük bir orman vardı. Kimsenin toprakla uğraşmadığı Suffolk'ta orman bulmak zaten zordu, ama Sydney valizi göm-

mek için bir yer bulmuş, sonra çeyrek mil giderek ertesi gün cesedi gömmek üzere daha büyük bir çukur kazmıştı. Yazın çıkan yapraklardan dolayı çukuru kazarken yoldan görülmemişti. Cuma öğleden sonraydı.

Cumartesi sabahı, erkenden, ortalığı görmeye ancak yetecek aydınlık varken ve kuşlar yeni yeni ötmeye başlamışken Sydney Alicia'yı sardığı halıyı arka kapıdan arabaya getirmişti. Bayan Lilybanks pencereden dışarıyı gözetliyordu –Tanrı bilir o saatte neye bakıyordu ya da belki hep bu kadar erken kalkıyordu–; ama gördüğü tek şey Sydney'in omzuna attığı ağır halı olmuştu, halıyı soracak olursa Sydney bir yere atmak için çıkardığı oturma odasındaki eski halı olduğunu söyleyecekti. Her neyse, Bayan Lilybanks sormamıştı (cumartesi akşamı); çünkü ortalık henüz tam aydınlık değildi, muhtemelen onu hiç görmemişti. Ya da görmüşse bile sormaya değer bir şey olarak görmemişti. Sydney cumartesi öğleden sonra Polk-Faradaylar'a ve Inez'le Carpie'ye telefon ederek zemin hazırlamıştı. Günler geçtikçe Brighton'daki oteller, sonra Londra'daki oteller, son olarak da uçaklar (gerçi Alicia uçmaktan nefret ederdi, Sydney bunu da söyleyecekti), gemiler ve trenler kontrol edilecekti. Çünkü Alicia bir şey yazmamış ve eve gelmemişti.

Alicia'nın ana babasına haber verilecek, onlar da Kent'ten apar topar gelecekti. Sydney onlara cuma sabahı Alicia'yı Ipswich'de trene bindirmiş olduğunu söyleyecekti; bu, muhtemelen gelecek perşembe ya da cuma olacaktı. Ipswich, Campsey Ash'den daha iyiydi; çünkü çok daha büyüktü ve birilerinin onları fark etme olasılığı daha azdı. Alicia'nın ayda elli poundluk gelirini kesinlikle kabul etmeyecekti, çünkü gerçekten de istemiyordu. Smith'in ihanete uğramasının inanılmaz bir parçası olan, üç kuruş için banyoda-öldürülen-Smith-gelini olayı ona göre değildi; öteki parçada adamın yöntemini tekrarlaması aptallıktı.

Salı günü Sydney *The Planners*'a döndü. Daktilo etmesi gereken yalnızca yirmi sayfası daha vardı, ama daktilo ederken bir yandan da tekrar yazdığı için bu iş bir gününden fazlasını aldı. Öğleyi biraz geçe evin önünde bir araba durdu. Sydney arka pencereden motor sesini duymuştu; ama temizlikçi ya da inen birileri olduğunu düşünerek daktilosuna devam etti, kapının çalınmasını bekleyecekti. Araba uzaklaştı, sonra Sydney ön kapının açıldığını duydu.

"Syd?" diye seslendi Alicia.

Sydney coşkusuz bir "Merhaba", dedi; ama otomatik olarak koridordan merdiven sahanlığına çıkarak ilk basamağın üzerinde ayağı sallanan üst desteğe yaslandı. Alicia aşağıda yüksek topuklu ayakkabıları ve en iyi takımıyla, valizini yere koymuş duruyordu. "İyi vakit geçirdin mi?"

"Çok iyi, teşekkürler. Biraz çalışabildin mi?" Alicia sol eldivenini çıkarıyordu.

Sydney merdivenden inerken, "Evet, biraz," dedi. "Sanırım bunun... yukarıya çıkarılmasını istersin." Valizin sapını kavradı.

"Ha, istersen bırak. Ağır değil."

Ama Sydney valizi yatak odalarına götürdü.

Alicia onun arkasından gitti. "Kart atmadığım için kusura bakma Syd, ama gerçekten canım istemedi. Umarım telaşlanmamışsındır."

Kart göndermediği için hiç özür dilememişti daha önce. "Yok. Başka kimse de telaşlanmadı."

"Neden telaşlansınlar ki? Kim?"

"Ha; Bayan Lilybanks. Ya da Alex'le Hittie."

"Herhalde onlara birkaç gün kafa dinlemek için gittiğimi söylemişsindir."

Sydney'in gözleri kısıldı. İlk kez Alicia'nın bir erkekle buluştuğundan kuşkulandı. Alicia bir nedenle alışılmadık derecede gergin görünüyordu. Kim, diye merak etti Sydney. Ama tahminde bulunamadığını, tek bir erkeği bile aklına getiremediğini gördü. "İlginç birileriyle tanıştın mı?"

Alicia rahat bir tavırla, "Hayır," dedi; yüzündeki ifade, eğer bir ifade varsa, başının üzerine çektiği kazağın altında saklıydı.

Saat iki sularında Alicia'nın dışarıya çıktığını, arka kapının kapandığını duydu, dalgınca kalkıp pencereden dışarıya baktı. Arka bahçelerden geçerek Bayan Lilybanks'e gidiyordu. Sydney acıktığını hissetti ve mutfağa indi. Alicia postayı almıştı, oturma odasından geçerken gördü onu. Üç dört mektubu gelmişti, içlerinden biri de annesindendi. Sydney sosisli sandviç yerken kahve yaptı. Alicia domuz eti, patates ve kabağı mutfak masasının üzerine her zamanki gibi sıralamıştı. Sydney bu gece onun arkadaşlığına ihtiyaç duymuyordu. Alicia'nın varlığının bu sabah Ipswich'den Alex'e posta-

ladığı sinopsise uğursuzluk getirdiğini hissetti. Her zorlukta Alex'i teşvik eden Hittie'den çok farklıydı o.

Yaklaşık altıya kadar çalıştıktan sonra bahçede ot yolmaya gitti. Garajın yanında biten yabani güllerin bazılarını kesip masanın üstüne koydu. Alicia yemek pişiriyordu, Sydney de salata yapmaya girişti.

Alicia, "Şaşırtıcı derecede sessizsin," dedi.

"Heyecan verici bir şey yapmadım. Sen yapmışsın."

"Duyduğuma göre Bayan Lilybanks'le yemek yemişsin."

"Evet. Çok iyi bir yemekti. Cumartesi gecesi."

"Yakında bizim de onu yemeğe çağırmamız gerekir."

Sydney bir şey söylemedi, hazırladığı sosa maydanozu kıyıp Mouli'yle birlikte katıyordu.

"Ne üzerinde çalışıyorsun? *The Planners* mı?"

Sydney derin bir soluk alıp, "Kamçı için bir sinopsis daha hazırladım ve bu sabah Alex'e gönderdim," dedi. İşte oradaydı yaptığı iş, yeşil çimenlikte paytak paytak yürüyen sarı ördek yavrusu gibi zayıf, çaresiz bir hedefti; çirkin bir ördek yavrusu. "Şimdi de *The Planners*'a geri döndüm, evet."

"Alex bir saatlik belgesel konusunda ne düşünüyor? Belgesel değil, ama konulu şeyler. Kötü konutlar ya da kilise ve doğum kontrolü gibi."

Sydney boş boş baktı.

"*The Times*'daki son televizyon eleştirileri, konulu oyunlarla ilgiliydi. Yönetim emeğe karşı. Biliyorsun." Patateslerin sıcak suyunu döküyordu.

"Kamçı'yı bırakıp böyle bir şey yazmaya çalışmamı mı öneriyorsun? Bir İngiliz atölyesinin içi hakkında ne bilirim ki ben?"

"Bir şey önermiyorum. Hayalini bile kurmuyorum," dedi Alicia ani ve sinirli bir düşmanlıkla. "Şu andaki piyasa durumuyla ilgili bir yorum yapıyorum. Kamuoyu aptalca eğlence programlarından usanmış görünüyor ve tartışmalı bir şeyler istiyor. Ya da öyle görünüyor."

"Önce Kamçı'ya bir fırsat tanımayı tercih ederim."

"Her ikisini de yapabilirsin."

"Bir de *The Planners*'ı mı? Hiç vaktim kalmaz o zaman."

Aynı anda üç şey birden yapmak insanı çok meşgul etmez gibi

geliyordu Alicia'ya. "Revaçta olan şeyleri kastetmiştim. Hepsi bu. Bir keresinde bunların önemli olduğunu söylemiştin. Sinopsisin tanıtımının yapılması bir ay ya da daha fazla sürüyor, öyle değil mi?"

"En azından. Ama beş, altı, yedi Kamçı sinopsisi hazırlayabilirim. İyi olduklarını düşünüyorum. İyi eğlence; aptalca eğlence değil."

"Kamçı'nın aptalca olduğunu söylemedim." Alicia içini çekti.

Sydney ikisine de içki hazırladı, Alicia'nınkini verdi. "Kamçı aptalca değil," dedi. Yorum Alicia'nın son sözlerinden iki dakika sonra yapıldığı için havada gergin bir şekilde asılı kaldı.

Alicia kocasına baktı ve kendini tuhaf bir şekilde yabancılaşmış hissetti. Kamçı gibi bir senaryoyu Shakespeare'in *Kral Lear*'ı kadar ciddiye almak, hatta belki daha da fazla ciddiye almak ona saçma geliyordu. Sydney'in ciddiye aldığı aslında, bir reklam cıngılı kadar hafif bir şey satmaktı ve satana kadar hayatları cehennem olacaktı. Alicia birden Edward'la Brighton'da olmayı, akşamı ve tüm geceyi onunla birlikte geçirmeyi istedi. "Umalım ki satasın," dedi çabucak ve evyeye geri döndü.

Yutularak söylenen, İngiliz aksanlı bu sözler her hecesiyle Sydney'in sinirlerini ayaklandırdı. Kadın orada durmuş, ikinci sinopsisin ve olasılıkla üçüncüsünün reddedilmesi karşısında, "Ben sana söylemiştim," diyordu. Onun kadar kesin sözlerle, "Denemeye devam etmek niyetindeyim," demeye çalıştı; ama kendi aksanıyla bu olanaksızdı.

Perşembe günü kahvaltıda Sydney Ipswich'e gitmeyi önerdi. Gitmek için her zaman bir neden bulabilirlerdi –kütüphane, evlerinde olmayan bir parça Framlingham ev aleti, değişiklik olsun diye Çin lokantasında bir öğle ya da akşam yemeği–; ama Sydney perşembe günü bunu sırf ortam değişikliği için önermişti. Alicia fazla coşkuyla olmasa da kabul etti. Sydney onun kendisini küçük gördüğünü hissetti. Onu "kendisinden aşağı" olarak görüyordu. Ama Sydney'den kurtulmak için adım atamayacak kadar korkaktı ya da girişimcilikten uzaktı. Boşanmak çok fazla sorun çıkarırdı belki ya da ailesi fazlasıyla huzursuz olurdu. Sydney kendisinin de, Alicia'nın da dengeyi bozacak, herhangi bir düşmanlık ya da sevgi işareti beklediğini hissetti. Örneğin. Alicia kollarını boynuna dolayıp, "Sydney, sevgilim, yazdıklarını satsan da satmasan da seni se-

viyorum," dese, durum farklı olabilirdi. Ya da kendisi gidip, "Alicia, haftalardır berbat bir koca olduğumu biliyorum. Söz veriyorum, bundan sonra böyle olmayacağım," deseydi. Ama alışkanlık halini almış bir biçimde, yaşlı çiftler gibi davranıyorlardı, kalkıp kahvaltılarını ediyorlar, yatağı topluyorlar, mutfağı süpürüyorlar, ama birbirleriyle pek konuşmuyorlardı; düşmanca davranmasalar da birbirlerinin varlığına hoşgörü göstermiyorlardı.

Perşembe sabahı evden çıkarlarken telefon çaldı, telefonu daha yakın olduğundan Sydney açtı. Ama ahizeyi kaldırırken Alicia'nın yüzünde kısacık bir panik ifadesi gördü ve ön kapıyı açıp konuşulanları duyabileceği mesafede dururken aldırmıyormuş gibi yaptığını fark etti.

"Alo," dedi Sydney.

"Syd. Alex ben. Bu sabah evden çıkmadan önce sinopsisi aldım ve bürodan telefon ederek tasarruf yapayım diye düşündüm. Sinopsisi beğendim."

"İyi. Bir önerin var mı?"

"Zanlıyı biraz daha işleyebiliriz, diye düşünüyorum. Kadının arkadaşı. Polisin bakış açısından gerçekten suçlu görünmesini sağlayalım. Sana yazarım. Aslında Alicia'nın dönüp dönmediğini sormak için aradım."

"Evet, döndü. Salı günü."

Alex, "Ha, iyi. Bu konuda gerçekten endişeli görünüyordun," dedi kıkırdayarak, sanki bir kocanın karısının dönmesiyle de endişeye sürüklenmesi olanaksızmış gibi.

"Şey, belki de öyleyim."

"Bir dahaki sefere şansın daha iyi olsun, dostum. Belki sonsuza kadar evden uzakta kalır." Alex'in sesi daha da uğursuzlaştı. "İçkideki gibi, Brighton'daki gibi. Ha, kocası her zaman karamsar olsa da, üstüne konmuş ya..." Alex o neşeli ve kesik kesik gülüşüyle güldü.

Alicia'nın geliri. Alex'in düşündüğü buydu. "İyi dileklerine teşekkür ederim. Bir dahaki sefere parmaklarımı çapraz yapacağım."

"Bu işe yarar işte. Sana yazacağım. Alicia'ya sevgiler."

Kapattılar.

Yüzü hâlâ kapıya dönük olan Alicia dışarıya çıktı.

Sydney kütüphanede kitapları geri verip yeni kitaplar aldı, Ali-

cia'ya bir şey almayı önerdi; ama o evde okuduğu birkaç kitap olduğunu söyledi. Belki Brighton'da seçtiği kitaplar bunlar ve okuyacak zamanı olmadı, diye düşündü Sydney. Cox Lane park yerinde yarım saat sonra buluşmayı kararlaştırdılar. Sydney, onu sonunda dürbünü gördüğü ikinci el mağazaya götüren bir yürüyüşe çıktı.

Mağazanın vitrini her zamanki gibi ilginç eşyalarla doluydu: pirinç boynuzlar, eski ordu çantaları, pirinç köşeli Wellington komodinleri; ama dürbün yoktu. Sydney karmakarışık vitrine tekrar baktıktan sonra mahfazalardan birine koymuşlar mıdır, diye dükkânın loş iç kısmına baktı; ama göremedi. Vitrinde olsaydı dürbünü satın alabilirdi. İçeriye girip soramayacak kadar utangaçtı, çünkü gerçekten satın almaya gönüllü olsa bile alıp almayacağından emin değildi. Sydney arkasını dönüp alışveriş bölgesine, park yerine doğru yürümeye başladı.

Gökyüzü karardı, yağmur serpiştirmeye başladı. Şemsiyeler ortaya çıktı, insanlar saçak altlarına sığındı, damlalar büyüdükçe sokaktaki insanlar koşmaya başladı. Alicia arabanın kenarında, aldıklarını yağmurluğunun altına sokmuş, karnını tutan hamile bir kadın gibi bekliyordu. Ayaklarının dibindeki hasır alışveriş sepeti doluydu.

Gülerek, "Ne zaman anahtarlarımı almasam böyle yağmur yağar!" dedi.

"Özür dilerim." Sydney üst dudağındaki yağmur sularını yaladı ve arabanın kapısını olabildiğince hızlı hareket ederek açtı.

Eve dönerken de yağmur kesilmedi, sessiz kaldılar. Alicia'nın, "bu gece için ciğer aldım. Ciğer ve beykın. Olur mu?" demesi dışında aldıklarını yerlerine kaldırırken de sessizliklerini korudular.

"Olur."

Sonra telefon çaldı.

Sydney, "Herhalde Bayan Lilybanks'dir," dedi. "Sen açmak istemez misin?"

Alicia telefonu açmaya gitti, Sydney de geri kalan paketleri yerleştirdi.

Sonra Alicia gülümseyerek mutfak kapısına geldi ve "Gene Alex," dedi. "Cumartesi gecesi bir partiye davet etmeyi unutmuş. Bizi evlerinde ağırlamaktan mutlu olacaklarını söyledi."

Daha önce de Polk-Faradaylar'da kalmışlardı. Oturma odasın-

daki kanepe açılınca çift kişilik yatak oluyordu.

"Ben gitmek istemiyorum. Sen istiyorsan git."

"Aman, Syd. Hotchkiss orada olacakmış, Alex söyledi. Onunla tanışmanı istiyor."

Hotchkiss, Alex'in yayınevinin keşfettiği yeni bir genç yazardı. Sydney, Alex'in yirmi altı yaşında dediğini hatırlıyordu. Keats gibi. "Ben gitmek istemiyorum işte, ama sen arabayı alıp git. Ya da arabayı Ipswich'e götürüp oradan trene bin."

"Lütfen, Syd; Alex hâlâ telefonda." Alicia umarsız bir biçimde telefonu gösteriyordu.

Sydney inatla, "Ben gitmek istemiyorum," dedi. "Sen git." Tekrar etmesiyle birlikte, haykırma isteği de geldi. "Ona çalışmam gerektiğini söyle."

Alicia telefona geri gitti. Bir dakika daha konuştuktan sonra mutfağa döndü. Sydney, kapıdan çıkmak için ona doğru yürümesi gerekse de, Alicia'yla göz göze gelmekten kaçınıyordu. Nedense yemeği her ikisi de unutmuştu. Sydney Alicia'nın evdeki tavırlarına bakarak –gerçi çalışma odasına gittikten sonra onu görmemişti bile– onun cumartesi gecesi partiye gitmeyeceğini söyleyebilecek durumdaydı.

Alicia o sabah sekiz sularında ön kapıya boş süt şişelerini koyarken postacı ona Eastern Electric faturasıyla birlikte, Edward Tilbury'den geldiğini hemen sezdiği, kendisine gönderilmiş bir mektup vermişti. Alicia mektubu katlayıp sabahlığının cebine koymuş, kahvaltıdan sonra stüdyosunda okumuştu. Mektubun abartılmış resmiliği ve Brighton'da deniz kenarındaki o keyifli ve sağlıklı gün için edilen teşekkür kıkırdamasına neden olmuştu. Adam, Alicia'nın kısa yolculuğundan yenilenmiş olarak evine döndüğünden emindi.

> ...İnsanı canlandıran bir arkadaş olduğunu düşünüyorum ve Brighton'a bir daha gitmeyi planlıyorsan sana eşlik etmekten ya da yanına gelmekten çok memnun olacağım...

Edward, Sloane Sokağı'ndaki adresini ve telefon numarasını da yazmıştı. Onu tekrar görme isteğini belirtmesi Alicia'yı bütün sabah boyunca heyecanlı ve mutlu kılmıştı, hatta Ipswich'de sırılsık-

lam olduğu zaman bile. Sonra Sydney'in Polk-Faradaylar'a gitmeyi reddetmesi her şeyin içine etmişti. Sydney'in reddetmesi için hiçbir neden yoktu, o kadar çok çalışmıyordu, yalnızca gaddar ve iğrenç olmak istiyordu; tıpkı kendisi gibi. Alicia saat dörtte ortamı değiştirme isteğiyle Bayan Lilybanks'i görmeye gitti. Bayan Lilybanks'e Brighton'da çok güzel zaman geçirdiğini söyledi ve yaptığı birkaç eskizi gösterdi, ama Edward Tilbury'den söz etmedi.

Oysa Edward'ı bol bol düşündü ve o akşam Sydney yerine onunla birlikte yemek pişiriyor olmayı istedi. Sydney'in onu hakir gördüğünü, cesaret edebilse öldürecek kadar nefret ettiğini düşündüğü zamanlar oluyordu. Parasızlıkları yüzünden tuzağa düştüğünü ve Alicia'nın işine uğursuzluk getirdiğini düşündüğünü hissediyordu. Aptal, basmakalıp Kamçı'sı başarısız olacaktı, Alicia bundan emindi. Bir ay ya da altı hafta içinde bu durum yaşandığında Sydney'in yanında olmaktan korkuyordu.

Sydney içki almak için 7.30 sularında mutfağa geldi; Alicia kendisine çoktan bir viski soda koymuştu. Alicia'nın mutfak masasına koyduğu ciğer, beykın ve püreyi (Sydney'e göre ezme) bakarken yüzü karanlık, patlamamış bir gök gürültüsü gibiydi. Bahçeden kıvırcık salata ve bir domates toplayıp getirdi.

Alicia, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Şu ciğer, mide bulandırıcı bir görüntüsü var." Sydney bazen pişmemiş et görüntüsünden rahatsız olurdu.

Alicia sesinde bastıramadığı bir gerginlikle, "Doğru. Bizin için bu kadar yararlı olması ne fena," dedi. "Bu öğleden sonra miden hayli bulanmış olmalı."

"Özel olarak değil." Sydney salata sosunu yapmaya başladı.

"Ben burada olmasaydım, Polk-Faradaylar'ın partisine giderdin sanırım öyle değil mi?" diye sordu Alicia.

Sydney başını kaldırıp ona baktı. "Hayır. Bunu neden söylüyorsun?"

Çünkü kendisi olmayınca Sydney onu incitmeye çalışmak için oyunlar oynamazdı, diye düşündü Alicia. O partiye gitmek hoşuna giderde, ama Alicia'nın gitmemesini sağlamaktan daha çok hoşlanıyordu. Bir an Alicia kendi başına partiye gitme isteği duydu, ama hemen sonra bu duygu kayboldu; çünkü aslında partide yalnız olmaktan hoşlanmayacaktı, ayrıca Londra'ya tek başına yapacağı

uzun yolculuk ve geri dönüş de vardı. "Bazen beni gerçekten öldürmek istiyorsun, değil mi, Syd?"

Sydney ona baktı, dili tutulmuş gibiydi.

Alicia tam isabet ettirdiğini söyleyebilirdi. "Bazen, belki her zaman, beni yok etmek istiyorsun, tıpkı senaryolarında bir kenara bırakabileceğin bir karaktermişim gibi."

Sydney sol elindeki yarı soyulmuş patatese, sağ elindeki sebze bıçağına baktı. "Aman, bırak bu kadar dramatik olmayı."

"Öyleyse neden bir süreliğine böyle yapmıyoruz? Ben haftalarca buradan gidebilirim. Sen de istediğin kadar çalışırsın–" Sesinin biraz titremesinden rahatsız oldu. "Bakalım neler olur o zaman, tamam mı?"

Sydney dudaklarını sıktıktan sonra, "Tamam," dedi.

"Sen burada kalırsın herhalde."

Sydney başını salladı. "Evet. Herhalde sen de annene gidersin. Uzun süre için ucuz olur."

"Sanırım. Düşünüyorum da, Syd, o kadar kötü zamanlar, gerçek krizler yaşadık ki, gerçekten kendimizi toplamamız için hatırı sayılır bir şeyler yapmak gerekiyor. Ya da toplamamamız için. Fransızların dediği gibi, *pour les grands mals, les grands remèdes*."*

"Doğru."

"İletişim kurmayacağız. Birbirimize söz verelim."

"Söz veriyorum."

"Ne kadar uzun süre uzaklaşırsam uzaklaşayım. Seninle temas kuracağım; istediğim zaman. Ve aradığımda, beni bir daha görmek istemeyebilirsin." Şimdi sesi gerçekten titriyordu, Sydney utanarak başını çevirdi.

"Tamam, Alicia. Kabul ediyorum. Söz veriyorum. İstediğin kadar buradan uzakta kal; istediğini düşündüğün kadar," dedi yumuşak bir sesle; uzunca bir süredir onunla konuştuğundan daha yumuşaktı sesi.

* Büyük kötülüklere büyük çözümler. (ç.n.)

9 Alicia o sabah, Sydney'in sorduğu tek soruya, nerede olduğunu söylemesi gerektiği sorusuna, "Ha, de ki annemdeyim," diye karşılık vermişti.

Bu söz oturma odasının sessizliğinde asılı kaldı ve bir yankı gibi tekrarlandı. Sydney yavaşça dolanıyordu. Artık yalnızdı ve muhtemelen önündeki birkaç hafta boyunca da yalnız kalacaktı. Perşembe gecesinden sonra biraz daha konuşmuşlardı. Arkadaşlarına karşı ayrılma, deneme süresi, ayrı yaşama gibi bir açıklamada bulunmayacaklardı. Alicia'nın düşüncesine göre, gerekirse, Sydney her ikisinin de bir süre ayrı çalışmayı istediklerini söyleyebilirdi. Sydney, Sir Robert de Bures'nin küçük, endişeli bir aslanın üzerinde çaprazlama kavuşturduğu, zırhla kaplı ayaklarından yaptığı pirinç döküme bakıyordu. Acton'daki bir kilisedeydi bu yapıt. O gün Alicia'yla fazlasıyla birlikte olmuşlar, yağmur başladığı için arabada piknik yapmışlar, eve dönüp sevişmişler, çerçeveci için eflatun kadife üzerindeki pirinç ayaklığı yontup matlaştırmışlardı. Lavenham ve Long Melford kiliselerini de ziyaret etmişler, Alicia eskizler yapmış, Sydney bir ara kullanabileceğini düşündüğü notlar karalamıştı. Hatta bir şiir bile yazmıştı. Çalışma odasına doğru giderken romanının iki yüz altmış ikinci sayfasında olduğunu ve daktilo etmesi gereken beş sayfa kaldığını hatırladı. Sonra baştan bir kez daha okuyacak ve yeni yayımcılara gönderecekti; orijinalini Amerika'ya, kopyasını Londra'ya yollayacak, bir kopya da güvenlik için kendisinde kalacaktı. Koridorda durup konuk yatak odasının açık kapısından içeriye baktı. Eski kırmızı-mavi halının kıvrılmış kenarı karşı duvarda görünüyordu. Tamam, bir dene bakalım, diye düşündü. Bakalım nasıl olacak. Bunu bir ara bir kitabında kullanabilirdi. Ayrıca psikiyatristlerin diyeceği gibi, Alicia'ya karşı gösterdiği sabırsızca düşmanlıktan da kurtulabilirdi. Hemen gidip kazmaya niyetli olduğu çukura başlamak için merdivene doğru yöneldi, ama saçmaydı bu. Bu işi ertesi sabahın erken saatlerinde yapması gerekiyordu, çünkü bunun için tek mantıklı zaman oydu. Uyuyakalırsa, şanssızlık olurdu. Ya da hiç yapmayacaktı.

Çalışma açısından mükemmel bir gün ve okuyarak sakin bir akşam geçirdiyse de, uzun süre uyanık yattı. Alt kattan zaman zaman küt küt diye gürültüler geliyordu. Sonunda kalkıp ne olduğuna bakmaya gitti ve oturma odasında bulunan büyük pencerenin kapı gibi

açılan küçük camının açık kaldığını ve yaz esintisinde gidip geldiğini gördü. Uykusu gelince yatağa döndü ve uyudu. Birkaç saat sonra cin gibi uyandı; çok ender başına gelen bir şeydi bu. Şafak pencerede griydi ve ortalık bileğindeki saati ancak görebileceği kadar aydınlıktı. Saat dördü on geçiyordu. Şimdi ya da asla, diye düşündü, gerçi düşüncelerinde acil bir şey yoktu, yalnızca sakin bir zorlayış vardı. Alt kata indi, kahve makinesinin düğmesine bastı, sonra eski pantolonunu, tenis ayakkabılarını ve yünlü gömleğini giymek için tekrar yukarıya çıktı. Mutfakta biraz kahve içtikten sonra alet kulübesinden aldığı bahçe belini arabaya koydu. Arabayı geri geri giderek garajdan yola çıkardı ve evin arka köşesinde durdurdu.

Konuk odasında rulo yapılmış halıyı dikkatle kaldırdı, halı sanki içinde Alicia varmış gibi normalden daha ağırdı. Arka kapıdan dışarıya çıktı, halıyı arabanın arka koltuğuna yaydı. Halı boşken bile hafif değildi; içinde ceset olursa insanı tökezletecek kadar ağır, olur, diye düşündü. Bunu ilerideki bir kitap için belleğine kazı, dedi içinden. Sydney çevresine bakındı. Görünürde kimse yoktu. Cıvıldayan birkaç kuş dışında. Bayan Lilybanks'in pencerelerinde de ışık yoktu. Sydney arabayı çalıştırıp uzaklaştı. Aklında beş mil kadar ötedeki orman vardı. Sonunda Framlingham yolundan, Route Napoléon yolunu akla getiren, kenarında yüksek ağaçların sıralandığı düz patikaya girdi. İki tarafta da ağaçlar vadı. Ters yönde giden bir kamyon dışında kimse yoldan geçmedi. Sydney yolun sol tarafındaki yeşilliğin kenarında durdu.

Beli çıkardı, ormanın içinde elli metre kadar yürüdükten sonra ağaçsız bir alan buldu, burada yalnızca otlar ve çıplak, nemli toprak vardı. Alanın karşı köşesini kazmaya başladı. Toprağın yumuşaklığına karşın yavaş ilerleyen, zor bir işti; keşke kazmayı da getirseydim diye düşündü. Rulo halindeki halıyı ikiye katlamayı ve toprakla üstünü örtmeyi isterdi, ama kolayca katlanamayacak hakiki bir ceset gömmek zorundaymış gibi uzun bir çukur kazmaya zorladı kendini. Derin bir çukur kazdı. neredeyse bir buçuk metreydi. Sydney geçen arabaları –üç araba geçmişti– yaprakların arasından göremedi, yalnızca motor seslerini duydu. Kimse de onu göremezdi. Mezar yeterince derin olunca, halıyı almak için arabaya gitti. Ortalık çok daha aydınlanmıştı ve güneş ağaçların tepelerinden aşa-

ğıya vuruyordu. Halıyı tekrar omzuna aldı ve arabanın kapısını diziyle itti. Tam o sırada büyük, yeşil bir kamyon yoldan fırtına gibi geçti ve Sydney'in saçlarını biraz karıştırarak hızla uzaklaştı. Sydney zorlukla ormana doğru yürüdü. Halıyı yere koyduktan sonra çukuru yirmi santim kadar derinleştirdi. Kazma işini zorlaştıran sert kökleri boş yere çıkarmaya çalıştı, sonunda da çukurun içine atlayıp düzleştirmek için köklerin üzerine bastı. Halıyı çukurun içine koydu, kolları halıyı zorlukla kaldırıyordu, içinde büyük bir ağırlık vardı sanki. İçinde bir ceset olsaydı, diye düşündü, korkusu ona güç verir, işi daha kolay olurdu. Sydney bahçe beliyle çukuru doldurdu. Ve tam bir suçlu gibi, sanki ceset toprağın altına gömülerek gözden uzaklaşmışçasına kendini güvenli hissetmeye başladı. Kabarık toprağı düzleştirmek için üzerinde yürüdü ve tenis ayakkabılarının izlerini yok etmek için de beli mezar üzerinde gezdirdi.

Sonra arabaya gitti, bir kez daha mezara bakmak için geri döndü ve olağanüstü bir şey görmedi. İçtiği sigaranın izmaritini parçaladığını ve parçaların rüzgârla uçuştuğunu hatırladı. Başka nasıl izler bırakmış olabilirdi? Yürüdüğü yerlerde düzleşmiş otlar mı? Yağmurdan sonra bunları bulmak için süper bir Sherlock Holmes gerekirdi, ezilmiş otlarla kendisi arasında bağlantı kurmak için olağanüstü algıları olan bir dâhi olmalıydı. Abbott's mağazasında Alicia'ya satıldığına dair kaydı bulunan halı vardı elbette, ayrıca arkadaşları da halıyı teşhis edebilirdi; ama zaten halının içinde ceset falan yoktu. Sydney arabayı çalıştırdı. Yolun ilerisinde güneş parlıyordu, ağaçların yapraklarından vuran gölgeler arasında ışıklar oynaşıyordu. Güzel bir gün olacaktı herhalde.

Pazar günü sakin geçti. Sydney *The Planners*'ı iyimserlikle okumaya başladı. Artık yazılanların ardında bir şey varmış gibi görünüyordu; sonunda bir olay örgüsü ve olayların akışı vardı. Pazartesi akşamı saat altıda Bayan Lilybanks arka kapıyı çalarak ona yabani çilekler getirdi. Sydney onu içeriye davet etti.

"Üç buçuk pounda iki kilo veriyorlardı, ama ben bir kilodan fazlasını tüketemem," dedi Bayan Lilybanks. "Çilek şurubu yapmayı biliyor musun? Yoksa zahmete değmez mi?"

"Severim," dedi Sydney, "Hiç yapmadım, ama Alicia bazen yapar."

"İstersen ben senin için yapabilirim. Birini yapan ikisini de ya-

par. Dökecek, karıştırıp düzelteceksin o kadar." Sydney'e gülümseyerek baktı. Bu akşam yedi buçukta uğrayıp alabilirsin, böylece benim sana getirmemle zaman kaybetmezsin."

Sydney bu kadar nezaketten etkilenmişti. "Zaman kaybetmem. Zamanım çok."

"Alicia bugünlerde sıkı çalışmak istediğini söyledi. Ben de seni rahatsız etmek istemedim. Yoksa dün seni yemeğe davet etmek istiyordum."

Sydney beceriksiz bir tavırla, "Teşekkür ederim," dedi. Hâlâ aklında *The Planners* vardı.

Bayan Lilybanks yeşil hırkasını toplayıp çilek kâsesini aldı. "Bekâr hayatını nasıl buldun?" Kapıya yöneldi.

"Biraz oturmaz mısınız?" Sydney utanarak kadına daha önce sormamış olduğunu fark etti.

"Hayır, gideceğim, teşekkürler. Alicia'nın annesinin evi Kent'teymiş, bana öyle demişti."

"Evet."

"Bana adresini verebilir misin acaba? Ona bir mektup göndermek istiyorum."

"Elbette. Bir dakika." Sydney telefon sehpasından kalem almak için oturma odasına geçti.

Onu yavaş adımlarla takip eden Bayan Lilybanks, "Adresi ondan istememiş olmam ne aptallık," dedi. "Ha, bakıyorum da yeni halı almışsınız. Bu çok güzel."

Sydney adresi yazarken, "Evet," dedi. Bu sözlerle birlikte kalbinin hızla çarptığını hissetti. Tam bir suçlu gibi, diye düşündü. "İşte. Bayan Hartley Sneezum, Poke's Corner, Rayburn, Kent." Bayan Lilybanks kâğıdı okurken, "Sneezum," dedi.

"Evet," Sydney güldü. "Bu konuda ona takılırdım. Daha komik adlar duyana kadar."

Bayan Lilybanks, "En sevdiklerimden biri Bultitude'dir," dedi. Sonra Smelly'yi de severim, Giddy ve Snokk'u da. Bunların hepsi yerel adlar biliyorsun."

"Ve Oxborrow," dedi Sydney sırıtarak. Cocksedge'i söyleyemezdi.

Bayan Lilybanks güldü, ufak tefek; ama sağlam vücudu biraz

sarsıldı. "Lilybanks* de pek geri kalmaz. Bir mezar taşı için güzel bir ad, bunu hep düşünmüşümdür. Kocamla çocukken acımasızca alay ederlermiş söylediğine göre. Okulda ona 'Cenaze Kaldıran' derlermiş,"

Sydney, kendisi gülümsemediği için kadının gülümsemesinin silindiğini gördü. Alicia'nın ormandaki mezarının görüntüsü, kenarına beyaz nilüferler konulmuş haliyle bir an gözünün önüne geldi. Renginin attığını hissetti. "Komik. Komik bir ad."

"Gideyim de sen çalış ve sekizden önce şurubunu almayı unutma." Bayan Lilybanks mutfakta kapıya doğru yöneldi.

O hafta Inez Londra'dan aradı ve cumartesi günü Carpie ve birkaç arkadaşıyla birlikte oraya gelerek piknik yapıp yapamayacaklarını sordu.

Sydney, "Buyurun tabii," dedi, "Ama Alicia burada olmayacak."

"Ah. Çok kötü. Geçen gün Gondola'da Alex ile Hittie'ye rastladım. Alicia'nın geri döndüğünü söylediler."

"Evet, ama tekrar gitti. Bir süre annesinde kalmak istiyor sanırım."

"Ha. Tamam, gelmemizde bir sakınca olmayacağından emin misin? Yiyecekleri biz getiririz, sakın korkma, birlikte bir Amerikan kalesi yapabiliriz!"

Sydney, "Tamam," dedi. "İçecekler de benden."

"Ha, biraz şarap iş görür. Şu içkiler de amma pahalı oldu."

Inez ve Carpie yalnızca şarap partisi verirlerdi, diye hatırladı.

Sydney. "Bunu bana bırakın."

"Hey, bu konuşma bitmeden Alicia'nın adresini alabilir miyim? Telefon numarasını yani."

Sydney telefon numarasını verdi.

* Nilüfer kıyıları. (ç.n.)

10 Sydney Bayan Lilybanks'i pikniğe davet edip etmemeyi düşündükten sonra etmeye karar verdi. Bayan Lilybanks kabul etti.

Inez ve Carpie bebekleriyle birlikte mavi bir Volkswagen steyşın vagonda geldiler. Arabayı kıvırcık saçlı, bir deri bir kemik, genç bir adam kullanıyordu. Eski giysiler giymiş adamın adı Reggie Mulligan'dı. Tiyatroda çalıştığını söylediler Sydney'e. Öteki adam daha yaşlı ve daha iyi giyimliydi. Volkswagen'in sahibi de oydu, ama kendisi sürmek istememişti. Neyse ki güneşli bir gündü, battaniyeleri –iki tanesi arabadan geldi, birini Sydney getirmişti– evin arkasındaki çayıra yaydılar. Sydney, Bayan Lilybanks için iki masa iskemlesinden birini getirmişti. Inez ve Carpie yemek yemekten çok, bebeklerini sandviç tabaklarından ve pastadan uzak tutmak için zaman harcadılar. Sydney hepsine evi gezdirmişti. Genellikle evi sıkıcı bulurdu, ama bugün bir şato gösteriyormuş gibi keyif almıştı. Yatak başları ikinci else (ama şilteler değildi), raflar ve komodinler biraz eskimiş, oturma odasındaki kanepe iki dirhem bir çekirdek değilse ne olmuştu? Mulligan ve öteki adam Londra'da ne tür küçücük inlerde yaşıyorlardı ki? Burada Sydney'in bir mahremiyeti, bol bol yeri ve temiz havası vardı. İçinde kadın olmadığı düşünülürse ev hayli derli toplu görünüyordu. Kâğıt stoku, çok kullanıldığı belli olan daktilosu, ucu sivriltilmiş kalemleriyle çalışma odasının onu üretken ve çalışkan göstermesinden memnun oldu.

Sydney, Vassily'nin, yani daha yaşlı olanın sorusuna yanıt olarak, "Şu an eski bir roman üzerinde çalışıyorum," demişti. "Ama Alex'le ben birkaç televizyon sinopsisi üzerinde de duruyoruz."

Kızlar daha önce de eve gelmişlerdi.

Açık havada yenen öğle yemeğinin ortasında, ikinci martinilerden ve ilk sandviçlerin kapışılmasından sonra Sydney her şeyin güzel gittiğini düşünürken, Inez:

"Hey. Syd, dün gece Alicia'yı aramaya çalıştım; ama annesi onun orada olmadığını ve nerede olduğunu bilmediğini söyledi. Karını arasan iyi edersin," dedi. Inez'in dolgun dudakları beyaz dişlerinin çoğunu gösteren bir gülümsemeyle açıldı, battaniyenin çevresinde bir eğlenti havası esti.

Sydney, "Çok komik," dedi. "Şey, belki de gene Brighton'a gitmiştir; ama annesine gideceğini söylemişti. Ayrıntısını araştırmaya kalkmadım."

Carpie, "Araştırmaya kalkmadın mı?" diye sorunca gülüşmeler oldu.

"Hayır, bir süre tek başına resim yapmak istiyorsa..." Sydney rahatmış gibi hareket etmeye çalıştı ve roze şarabı pantolonunun paçasına döktü.

Bayan Lilybanks Vassily ile konuşmaktan vazgeçmişti, oysa çok iyi anlaşmışlardı. Sydney başka bir şey söylemek istedi, ama söylememeye karar verdi. Domuz etli sandviçe uzandı. Sonra Inez'e bakıp, "Annesinin sesi endişeli çıkmıyordu, değil mi?" diye sordu. O sırada Riggie ile Carpie baş başa vermiş konuşuyorlardı.

"Ha, yo. Şey, *bilmiyorum;* çünkü onu çok iyi tanımıyorum," dedi Inez. Her zaman, en belirgin olanı çok dikkatle anlatırdı. "Sanırım nerede olduğunu bilmek istiyordu. Bana bir fikrim olup olmadığını bile sordu. Annesi seni aramadı mı?"

"Hayır," dedi Sydney ve sandviçini yemeyi sürdürdü. Inez ve arkadaşlarına göre onlarınki kesinlikle bir evlilik sorunuydu; bırakalım öyle kalsın, diye düşündü Sydney. Bundan belli belirsiz utanmıştı; ama gizli hakikatten, Alicia'nın toprağın yüz seksen santim altında olmasından kuşkulanmalarındansa böylesi çok iyi, diye düşündü. Tamam, yüz otuz santim. Bayan Lilybanks'in onu izlediğini fark etti. Bakışlarını kaçırdı.

Inez ve Carpie ile iki adam 4.30'a kadar orada kaldıktan sonra steyşın vagona binip Londra'ya doğru yola çıktılar. Bayan Lilybanks bulaşıklar ve ortalığı toparlama konusunda ona yardım etmekte ısrar etti. Sydney kadının onu Alicia konusunda sorgulama niyetinde olduğunu, nereye gittiğini, gitmesine bir tartışmanın neden olup olmadığını soracağını sandı; ama Bayan Lilybanks Alicia'dan söz etmedi. Evin arkasında elma ve armut yetiştirmekten, Suffolk ışığının resim açısından iyi olduğundan, bunun Constable'ı nasıl etkilediğinden ve limonlu kekin (pikniğe getirmişti) yenmesine nasıl memnun olduğundan bahsetti. Son fincanı da kaldırınca, bu güzel öğleden sonrası için Sydney'e teşekkür etti.

"Bir dahaki sefere geldiğinde torunum Prissie ile tanışmalısın. Bir kez buraya geldi, ama öyle kaçarcasına gelip gitti ki sana bize uğramanı söyleyemedim. Sanıyorum önümüzdeki cumartesi gelebilir."

Sydney, "Onunla tanışmak isterim," dedi.

"Daha yirmi iki yaşında, ama sebat ederse tiyatroda bir yerlere gelebilir sanıyorum. İyi günler Sydney ve tekrar teşekkürler."

"Güle güle, Bayan Lilybanks."

Bayan Lilybanks yolun kenarından yavaş yavaş evine doğru yürüdü.

Oturma odasına girince gözleri Alicia'nın bir öğleden sonra orada suluboyayla yaptığı çerçevesiz, çiçek dolu vazo resmine takıldı. Kâğıdı şömine rafının üzerine bırakmıştı; bebek Prissie'yi kucağına almış Martha'nın çerçeveli fotoğrafı tutuyordu resmi. Bayan Lilybanks Alicia'nın o anda neler yaptığını, mutlu olup olmadığını merak etti. Alicia nerede olursa olsun çok yakında ona yazardı, bundan emindi. Belki onun nerede olduğunu biliyordu da söylemiyordu; çünkü Alicia yalnız olmak, arkadaşlarıyla bile iletişim kurmamak istiyordu. Ne olursa olsun, Bayan Lilybanks en iyi şeyin artık Sydney'e Alicia'dan söz etmemek olduğuna karar verdi. Sydney söz edene kadar Alicia'dan bahsetmeyecekti; çünkü belli ki bu durum onu utandırıyordu. Ama utandıktan hemen sonra neden kendi kendine gülümsemişti? Adam bir yazardı ve muhtemelen aklına her türlü şey geliyordu. Bir an aklına gelip kaçan şeyler.

11 Aynı akşam, yani cumartesi akşamı Sydney Alicia'nın annesine bir mektup yazması gerektiği duygusuna kapıldı ve yazdı. Mektup şöyleydi:

9 Temmuz 19–

Sevgili Bayan Sneezum,

Birkaç kişiye Alicia'ya sizin Kent'teki evinize mektup yazmalarını söylediğim için özür dilerim, ama en azından başta oraya gideceğini sanıyordum. Bu ölümcül sakinlikteki evden ve aynı derecede sıkıcı kırdan bir süre kaçıp resim yapmak ve biraz tek başına olmak istedi. Tam olarak nereye gideceğini bana söylemek istemiyor gibiydi, belki kendisi de emin değildi; ama evden çıkarken nasılsa şimdi öyle olduğundan eminim. Ondan haber aldığınız takdirde nerede olduğunu bana da söylerseniz memnun olurum, ancak benim bilmemi Alicia da ister-

se. Bir süre rahatsız edilmek istemediğini biliyorum ve onu rahatsız etmek istemiyorum.

Burada hayat sakin geçiyor. Çalışıyorum, gerçi hatırı sayılır bir başarı da yok henüz. Umarım siz de Bay Sneezum da iyisinizdir.

Saygılarımla,

Sydney.

Pazar günü postanın toplandığı saat olan üçü geçene kadar unuttuğu mektubu, salı sabahı Bayan Sneezum'un telefonuyla hatırladı.

Kadın, "Alicia'dan haber alıp almadığını merak ediyorum," dedi.

"Hayır, almadım, ama ben..."

"Evden ne zaman ayrıldı?"

"Geçen değil, ondan önceki cumartesi ayrıldı. 2 Temmuz'da."

"Aman Tanrım. Londra'da birkaç arkadaşını aradım, ama Alicia onlarda değil ve kimse de nerede olduğunu bilmiyor. Bence bu çok alışılmadık bir şey."

"Brighton'da olma ihtimali yüksek, Bayan Sneezum. Üç hafta kadar önce birkaç günlüğüne Brighton'a gitmişti, muhtemelen bunu biliyorsunuzdur." Sydney Bayan Sneezum'un bildiğinden emindi, çünkü Alicia annesine kart attığından söz etmişti.

"Ha," dedi Bayan Sneezum düşünceli bir tavırlı. Bir dakika deyip kocasıyla konuştuktan sonra, "Evden ne kadar uzak kalacağını söyledi."

"Bir şey söylemedi. Birkaç hafta; bilmiyorum. Umarım onun için endişelenmiyorsunuzdur."

"Ama gittiği yeri *kimseye* söylememek Alicia'nın huyu değildir. Tek başına olmak bir şey, bu kadar gizli hareket etmek başka bir şey. Bir şeye mi üzüldü?"

"Hayır. Alicia'nın fikriydi."

Bayan Sneezum sessiz kaldı, ama Sydney onun sabırsız iş çekişini duydu.

"Ayrıca, bilirsiniz Alicia yazmayı da pek sevmez." Ama annesine yazmayı severdi. Sydney, Smith'i, banyodaki-gelinlerinden birinin sağ elini incittiğini söylemesini hatırladı.

"Mektuplarını nereye göndereceğini söylemedi mi?"

"Hayır, söylemedi. Yalnızca üç mektubu var. Önemli görünmüyorlar."

"Peki, Sydney, ondan haber alır almaz bize bildirir misin? Telefon aç, ödemeli aç, önemli değil. Sen orada yapayalnız mısın?"

"Ha, evet," dedi Sydney. Yanında bir kız olduğunu sanıyordu?

"İyi günler diyeyim artık. Bizi aramayı ihmal etme."

Sydney olur, dedikten sonra telefonu kapattı. Güneş oturma odasının penceresinden girip odayı cehenneme çevirmişti. İngiltere için nadir günlerden biriydi. Hava sıcaktı. Alicia'yı öldürmüş olsa ve annesini ya da başkalarını onun Brighton'a gittiğine ikna etmeye çalışsa konuşma aynı olurdu, diye düşündü Sydney. Alicia herhalde Brighton'daki sahil şezlongunda yatıyor, tırnaklarını çakıl taşlarının arasına sürtüyor, uzun güzel yüzünü güneşe döndürüp gözlerini kapatıyordu. Meltemin estiği Brighton güzel olmalıydı. Bu arada Sneezumlar –hapşu!– Kent'te endişeleniyorlardı, asıl neden de kendilerini meşgul edecek hiçbir şeyleri olmamasıydı? Bay Sneezum Alicia'nın evlenmesinden önce emekli olmuştu, Sydney'in hatırladığına göre bol parası ve et yemesini yasaklayan bir kalp hastalığı vardı. Bahçeyle uğraşmak büyük tutkusuydu, Chelsea Çiçek Yarışması en büyük merakıydı. Bayan Sneezum kasabanın politikasında etkindi ve çeşitli hayır işleri yapıyordu. Alicia'dan daha ufak tefek ve zayıftı. Alicia tek çocuklarıydı. Biraz endişelenmeleri doğaldı.

> 11 Temmuz. Bayan Sneezum'la kuşku yok ki yapacağım birçok konuşmamın ilki. Bu, cumartesi günü yazdığım, Alicia'nın evde olmadığı ve ondan haber alamadığımı açıklayan mektubumun karşılığıydı. Soğukkanlı şekilde idare ettim, aslında hiç de gerginlik çekmedim. Onunla yüz yüze olsaydık daha mı farklı olurdu, merak ediyorum. Bana Alicia'nın mektuplarını sordu. Bu tuhaf işte. Alicia mektuplarının gönderilmesi için hiç adres bırakmadı. Nasıl yardım edebilirim? En kötüsü henüz olmadı. A.'nın aylık çeki 22 Ağustos'ta bozdurulmayınca ne olacak. O zaman Alicia'nın birlikte olduğu bir erkek uydurmak zorunda kalacağım. En iyisi işe şimdiden başlamak.

Bu düşünce Sydney'e hem bir şey yaratmanın, hem de katil olmanın hoşluğunu yaşattı. Bir ara hissettiği hakiki cinayet sahnesini, Alicia'yı merdivenden aşağıya itmesi, geceyarısına kadar cesedi evde tutması, ertesi sabah dışarıya çıkarmasını ve belki Bayan Lilybanks tarafından görülmesini ya da görüldüğünden yalnızca kork-

masını sonraki sayfalara yazmayı düşündü.

Saat beşe gelirken telefon çaldı. Sydney gene Bayan Sneezum'un aradığını düşündü.

Alex, "Polk-Faraday konuşuyor," dedi.

Sydney, "Arzuhalci Bartleby ben," yanıtını verdi.

Alex, "Syd, dostum, bil bakalım ne oldu?" dedi.

Sydney ne olduğunu tahmin ediyor, ama bir türlü inanamıyordu. Hittie biraz önce Alex'in bürosuna telefon etmiş ve Plummer of Granada'nın "Kamçı Ortaya Çıkıyor"u aynı çapta bir iki bitmiş senaryo artı sinopsis gösterirlerse alacağını söylemişti.

Alex, "Henüz onları aramadım," dedi. "Senden izin almadan evet diyemezdim, öyle değil mi? İstediklerini yapacağız."

"Adama sonsuz sayıda süper Kamçılar hazırlayacağımızı söyle. Bu arada umarım ikinci hikâye yoldadır." Öldürülen kocayla ilgili senaryoydu bu.

"Yolda, yolda," dedi Alex. "İlk taslak neredeyse bitti."

"Hemen yeni bir sinopsis üzerinde çalışmaya geçiyorum."

"İyi. Bu gece bana gelmek istemiz misin, sevgili dostum, olayı yeni bir fikirle kutlayalım? Tabii kutlanacak yeni bir fikrin varsa."

Sydney istek duydu, ama kendilerini tebrik etmekle zaman geçirip bir şey çıkaramayacaklarını biliyordu. "Teşekkürler, ama burada kalıp burnumu mezar taşında tutsam daha iyi olacak herhalde." Gülerek, "bileğitaşı", diye düzeltti.

Alex de güldü. "Tamam, ama çok münzevi bir hayat yaşama. Alicia nasıl? O gece ikinizin partiye gelmemesine üzüldüm. Alicia gelmek istiyordu, seni şımarık seni."

"Evet. Özür dilerim. O hafta sonu çalışıyordum. Tek başına da gelebilirdi. Bu romanı bitirince..."

"Alicia'ya sevgilerimizi söyle."

Sydney derin bir soluk aldı ve "Alicia burada değil. Gene Brighton'a gitti sanırım," dedi.

"Gene mi? Ne zaman dönüyor?"

İşte zurnanın zırt dediği yer.

"Bu kez daha uzun kalabilir. Birkaç hafta."

"Senin bileğitaşından usanmış olmalı. Kapatıyorum, sevgili dostum."

Sydney, umutla sersemlemiş bir şekilde telefonun yanında dur-

du, yavaşça arkasını döndü; ama tekrar telefona baktı. Keşke Alicia'yı arayıp haberi ona da verebilseydi. Ama satarlarsa Alicia arkadaşlarından da duyabilirdi. Saçmalık, Alicia ölü ve toprağın altında, diye hatırlattı kendine, gülümseyerek merdiveni çıkıp çalışma odasına döndü.

12 Bayan Edward Ponsonby –nam-ı diğer Alicia– Brighton'da daha önce gittiği pansiyondan daha büyük ve daha rahat bir otele yerleşmişti. Pansiyonda sokağa çıkma yasağı, yani pansiyon sahibi kadının odasına çekilme zamanı ön kapıdaki bir tabelaya göre 10'du. Şimdi orta karar da olsa, odalarda banyo olmasa da hakiki bir otelde, Sinclair'de kalıyordu. Her ayki elli poundluk çeki 2 Temmuz'da gelmişti, evden ayrıldığı gündü bu; çeki Ipswich'de bozdurmuştu. Sydney ile kendisinin Ipswich'deki bankada içinde yüz pound bulunan ortak bir hesapları vardı, ama bu hesaptan yazıp da Sydney'i parasız bırakmak istememişti, ayrıca çek nerede olduğunu da ele verirdi. Yaşabildiği kadar elli poundla yaşamaya niyetliydi, sonra belki bir yerlerde memurluk yapardı, ama Londra'da değil de huzurlu bir havası olan küçük bir kasabada. Haftanın sonunda Hotel Sinclair'deki hesabı parasını on pounda indirdi, ama yemekler fazla para tutmuyordu, yeni çek gelene kadar idare edebilirdi; yine de iş olmayınca hayatın sıkıcı olabileceğini düşünüyordu. Yeni çeki almak da küçük bir sorundu, çünkü çek Blycom Heath'e gelecek ve Sydney çeki nereye göndereceğini bilmeyecekti; Alicia bankaya ve dolayısıyla Sydney'e nerede olduğunu söylemek istemiyordu. Özel mektupları önemli değildi, almasa da olurdu. Mektuplarıyla ilgilenmezse yeryüzünden gerçekten silinmiş gibi görünecek ve dolayısıyla Sydney oyunlarını oynayabilecekti. Olabildiğince suçlu gibi. gerçekten onu öldürmüş gibi davranarak herkesi rahatsız edeceğini biliyordu onun. Gittiği yere kadar, diye düşündü Alicia; onun akıl sağlığının ve olgunluğunun bir göstergesi olacaktı bu. Her iki durumda da kuşkuları vardı.

Bir akşam ya da bir pazar öğleden sonra Edward Tilbury'ye telefon etmeyi düşündü. Gelip gelmeyeceğine aslında pek aldırmıyor

olsa da (şimdi Londra'da kendisine her şeyi unutturan bir şey yaşıyor olabilirdi) hafta sonu oraya gelmesini isteyebilirdi. Alicia çeşitli fantezilerle oyalandı: Edward bir cumartesi gelecek ve başka bir adla, belki Ponsonby adıyla bir otele yerleşecekler ve müthiş bir hafta sonu yaşayacaklardı; ya da Edwart başka bir cumartesiyi onunla geçirecek ve aralarında gerçek bir aşk ilişkisi gelişerek Sydney'den boşanmak gibi önemli kararlar almalarına neden olacaktı; ya da tutkulu bir aşk ilişkisi başlayacak, Edward çalıştığı şirkettin bir aylık izin alacak, bir yerlerde bir ev tutacaklardı. Ya da Edward Londra'daki işine gidip gelebilir ve geceleriyle hafta sonlarını Brighton'da geçirebilirdi. Uzun bir ilişki durumunda Brighton dışında bir yer tutmak daha akıllıca olurdu, çünkü Londra'daki arkadaşları her ikisinin de "kayıp" olduğunu kavrayarak bir sonuca varabilir ve Alicia'nın sevdiğini bildikleri için akıllarına Brighton gelirdi.

Alicia şimdi aklını mavi renge takmıştı, koyu mavi kâğıtlar alarak küçük karelere bölüyordu. Bunları eskiz tahtasının üzerine koyarak dolmakalemi ve tek renkli kırmızı kalemiyle saatlerce kumsalda ve banklarda oturup çevresindeki manzaranın soyut resimlerini çiziyordu. Bazılarını Bayan Lilybanks'e gönderme isteği duydu, ama göndermedi. Bayan Lilybanks'in bile nerede olduğunu bilmesini istemiyordu. Bayan Lilybanks doğal olarak Sydney'e söyleyecekti. Kendisinin Brighton'da olduğunu düşünebilirdi, ama Alicia onun bundan emin olmasını istemiyordu.

İki hafta geçti, Alicia kendini daha sakin ve mutlu hissediyordu. Ana babasının biraz endişelendiğini aklına getirdi, ama Sydney'in bunu halledebileceğini düşündü. Annasıyla babası, başına ciddi bir şey gelse gazetelerde haber olacağını akıllarına getirirlerdi. Ama üçüncü hafta Alicia, The Eclair'in uzun bardaklardaki çilekli dondurmalarından, İtalyan restoranındaki *scaloppine*'den, parasının yettiği çay salonundaki berbat pastalardan gına getirmeye başladı, hatta Hotel Sinclair'in başlangıçta yeni ve kendisine ait olduğu için ona çok sevimli gelen dört duvarından bile sıkıldı (oda küçük gemi desenleri olan, krem üzerine pembeli duvar kâğıdıyla kaplıydı). Bir akşam Steine Sokağı'ndaki bir pub'da iki duble cin içti ve ikincisini bitirince Londra'daki Edward'a telefon etti.

Her şey inanılmaz derecede kısa zamanda ayarlandı, hatta ilk üç

dakika içinde. Edward cumartesi sabahı 10 trenine binecek, 11'de oraya varacak ve cumartesi gecesiyle pazar günü kalacaktı. Alicia'nın aradığına çok sevinmiş gibi çıkıyordu sesi.

Alicia onunla tren istasyonunda buluştu, neredeyse trenden inen kalabalığın arasında gözden kaçıracaktı; çünkü Edward başını eğmiş gibiydi ve Alicia'nın hatırladığından daha kısa duruyordu. Ama onu gördüğü zaman mutlu olan, aydınlık yüzü aynıydı; şapkasını başından çıkarıp Alicia'yı yanağından öptü. İstasyonun büfesinde içki içtiler.

Alicia, "Benim deli olduğumu düşünüyorsun herhalde," dedi, "ama bir tatile daha çıktım, bu kez daha uzun bir tatil ve epeyce çizim yapıyorum. Yağlıboyalarımı da getirdim."

Edward, "Canım, senin harika olduğunu düşünüyorum," karşılığını verdi. "Delilik bunun neresinde?"

Bu sözlerden ve sesinin tonundan Alicia onun Londra'daki arkadaşlarına kendisini gördüğünü anlatmayacağını ve Sydney hakkında soru sormayacağını anladı.

"Nerede kalıyorsun?"

Alicia, "Hotel Sinclair'de," dedi. "Fazla lüks bir yer değil, ama yeterli sayılır."

"Ben de orada bir oda tutsam karşı çıkar mısın? Yoksa başka bir otele gitmemi mi istersin?" Çocuksu, utangaç bir gülümsemeyle güldü. "Aynı çatı altında olursak buluşmamız çok daha kolay olur."

"Elbette karşı çıkmam. Sinclair ikimiz içinde yeterince büyük bence."

Edward yanındaki sırt çantasında bir gömlek, mayo ve pijama olduğunu söyledi. İstasyondan otele gittiler, Alicia Sydney'in de, ana babasının da nerede olduğunu bilmelerini istemediği için başka bir adla, Bayan Edward Ponsonby adıyla kayıt yaptırdığını açıkladı.

"Umarım buna aldırmazsın, Edward," dedi.

Edward Tilbury, "Sevindim," cevabını verdi.

Aslında Alicia Edward'la ilişkiye girme niyetinde değildi, bu yüzden de ilişkiye girmedi. Edward'ın ise bunu istediği açıktı. Onunla yatmadığı halde Brighton'a davet ettiği için Alicia suçluluk duyuyordu; ama tuhaftır, adam durumdan hoşnut görünüyordu. Cumartesi öğleden sonrasını ve akşamını ve pazar gününü ilk pazarla-

rı kadar hoş bir şekilde geçirdiler. Alicia ona cumartesi öğleden sonra bir anlık istekle aldığı antika kravat iğnesini verdi. Bir daha birbirlerini ne zaman görecekleri konusunda bir şey söylemedi, ama Edward bir sonraki hafta sonu Brighton'da olup olmayacağını sordu. Alicia olacağını sandığını, Edward da gelebileceğini söyledi.

Alicia, "Evet, hoş our. Yapacak daha iyi bir şeyin yoksa," diye ekledi otomatik olarak, ama o an Edward'ı seviyordu ve adam ona sahip olmaya hiç bu kadar yaklaşmamıştı.

13 Temmuz ayının sonunda, Alicia yaklaşık dört haftadır evden uzaktayken, Polk-Faradaylar hafta sonunu Sydney'le geçirmek için Suffolk'a geldiler. Sydney üçüncü Kamçı hikâyesi "İkinci Sir Quentin" üzerinde çalışıyordu. Bu senaryoda Kamçı bir İngiliz diplomatı kılığına bürünüyordu. Alicia gittiğinden beri Sydney, Inez ve Carpie'nin pikniği dışında ilk kez eğleniyordu ve büyük bir coşkuyla Ipswich'deki bir dükkândan tavuk, et, bir şişe Haig, birkaç şişe şarap ve türlü mezeler aldı.

Polk-Faradaylar cuma günü saat 8.30'da geldiler, Sydney onları arka kapıda karşıladı. Yanlarında bira, şarap ve Hittie'nin yaptığı iki kremalı pasta getirmişlerdi.

Sydney mutfakta ilk içkileri hazırlarken, "Harika bir hafta sonu olacak," dedi.

Alex, "Evet, şimdiden yağmaya başladı," cevabını verdi, ama ses tonu sıkıntılı değildi.

Hittie, "Bakabilir miyim? Müthiş kokuyor!" diyerek fırının kapağını açtı. "Hımmm. Patates haşlamamı ister misiniz?"

Sydney eti pişiriyordu. "Püre yapmak istersen patatesler oldu."

Hittie püreyi yaptı.

Alex, "İyi görünüyorsun," dedi. "Bekâr hayatı sana yaramış."

"Ah, bilmiyorum." Sydney Bayan Lilybanks'in de birkaç gün önce aynı şeyi söylediğini hatırladı. Kamçı'nın satış olasılığı onu inanılmaz derecede kamçılamıştı, ama uğursuzluk getirmesin diye bunu Alex'e söylemek istemedi.

Hittie içkisi elinde içeriye girdi, oturma odasına bakındı ve Sydney'in şöminenin önüne çatlak beyaz bir vazonun içinde koyduğu sarı güllere hayran kaldı. "Aaa; bu halı değişti mi?" diye sordu.

Sydney az ve öz konuştu, Tıpkı Bayan Lilybanks halıdan söz ettiği zaman yaptığı gibi. "Evet, ben; biz öbürünün epeyce yıprandığını düşündük." Alex'e bakarak onu da kendisine bakmaya zorladı. "Bunu bir ikinci el mağazasından çok ucuza aldık."

"Güzel bir halı." Hittie halıdan başını kaldırıp Sydney'e baktı. "Alicia'dan haber var mı?"

"Hayır. Haber almayı da beklemiyorum biliyorsunuz. Gerçekten bir süre yalnız olmak istiyor. Bir açıdan rahatsız edici bu durum, çünkü annesi sürekli ondan haber almamı bekliyor ve anlaşılan Alicia annesine de yazmıyor." Sydney omuzlarını silkti, fazla konuştuğunun farkındaydı; çünkü herhangi biriyle, hatta dükkânlardaki insanlarla bile yirmi kelimeden fazla konuşalı –Bayan Lilybanks'i göreli– üç dört gün olmuştu.

Hittie, "Sence nerededir?" diye sordu.

Sydney, "Brighton," cevabını verdi.

Alex boş bardağını alıp mutfağa giderken, "Onunla işi bitmiş," dedi. Bir gözünü yarı kapalı tutarak öbürüyle Sydney'in yüzüne baktı. "Onunla işi bitmiş, gelirini kabul etmeyecek, Kamçı dizisindeki cinayet hikâyesine sarılıp onu kullanacak."

Sydney nazikçe güldü.

Hittie, "Alicia konusunda endişe etmiyorsun," dedi. Bunu soru değil, normal bir cümle olarak söylemişti; ama sarışın Çinli yüzü endişeli görünüyordu, kahverengi kalemle çizilmiş kaşları düz, eğik çizgiler halini almıştı ve neredeyse burnuyla aynı hizadaydı.

Sydney, "Hayır. Endişeli olmak için bir neden görmüyorum," dedi.

"Ne kadar süreliğine gitti?"

Sydney, Hittie'nin Londra'da ilgili taraflara aktarmak istediği bilgileri ağzından almaya çalıştığını sezdi. "Altı ay olabilir diye düşünüyorum," dedi. "Alicia ne kadar süre uzaklaşmak istediğinden emin olmadığını söyledi. Bunu annesine söylemek istemedim, çünkü Sneezumlar –hapşu!– gerçekten endişeye kapılabilir. Genç kuşağı anlamıyorlar." Sydney Hittie'nin bardağını alarak mutfağa gö-

türdü. Bardak boş değildi, ama Sydney iyi bir ev sahibi olmak istiyordu.

Sydney yemeğin büyük kısmında onlara "İkinci Sir Quentin"i anlattı.

"Hikâye başladığında," dedi, "Sir Quentin Ogilvie, K.C.M.G., G.C.B. –Grand Crashing Bore'un kısaltması– Ankara'nın karanlık bir sokağında atılan bir bombayla suikasta uğrar. Bomba sekansını ilk planda, kimse hakkında hiçbir şey bilmeden göstereceğiz. Bom. Sir Quentin tam da metresinin evinden çıkmıştır. Sir Quentin'in Londra'da bir diplomatik konferansa katılması çok önemlidir, dolayısıyla Türk ve İngiliz yetkililerin onun öldüğünü bilmemesi çok önemlidir. Tam bu noktada Kamçı..."

Alex iskemlesinde bacaklarını kavuşturmuş yan oturarak, "Neden?" diye sordu.

"O anda Türkiye'deki –İngiltere'ye karşı– diplomatik koşullar nedeniyle. Sir Quentin'in hiç de aptal olmayan uşağı patronunun öldüğünü Sir Quentin'in evine gelen bir sokak çocuğundan öğrenir. Uşakla çocuk karanlıkta cesedi sokaktan alır ve Sir Quentin'in garajında bir muşambanın altına saklarlar. Sonra uşak Londra'daki C.I.D.'ye telefon eder. C.I.D. aracılık eden adamlarından biriyle ilişki kurar –yani başka ilişkilerinin olmadığı bir adamla, bir çıkmaz sokakta–"

Alex, "Hımm," diyerek uykulu gözlerle tabağına baktı ve sonra lokmasını kalan son sosa batırdı.

En azından Hittie onu dinliyor göründüğü için Sydney devam etti. "Kamçı'yı Londra'daki dairesinde biraz önce telefon eden aracı adamla konuşurken görürüz. Kamçı gülümser ve işi yapacağını söyler, biz işin ne olduğunu bilmiyoruzdur. Sonra Ankara'ya döneriz ve Türk suikastçıların şaşkınlıklarını görürüz, çünkü suikast planları başarısız olmuştur. Sir Quentin başının ve bir gözünün üstündeki sargı bezi dışında –muhtemelen bombadan– her zamanki görüntüsüyle kentte dolaşmaktadır. Yaşlı G.C.B., Sir Quentin kılığına kusursuzca girmiş olan Kamçı'dır bu."

Hittie ayak uçlarına basarak masayı toplarken dinliyordu. Pastayı getirdi. Sydney arka tarafta kahvenin hazır olduğunu duydu. Devam etti:

"Bunda komedi için çok olanak var, Alex. Sir Quentin'in pek

tatlı görünüşlü metresi onu özleyerek adamın kapısına gelir ve hayır cevabını kabul etmeyebilir, ama Kamçı onunla yatarsa G.C.B. olmadığını açık edebileceğinden de korkar, bu gerçekten de olabilir." Sydney kocaman bir kahkaha attı ve Hittie'nin kıkırdamasından memnun oldu.

Alex, "Hımm," dedi. Gülümsüyordu, ama ağzı sıkı sıkı kapalıydı. Gözleri biraz sarhoş gibi duruyordu, belki de yalnızca otomobil sürmenin neden olduğu bir kırmızılıktı bu.

"Ara sıra Sir Quentin'in garajındaki muşambaları gösteririz. Tamirci, Rolls'un bozuk arka farını tamir etmeye gelir örneğin. Uşak hemen oraya koşarak adamın arabanın altına yatarken muşambalardan birini kaldırmasını engeller, bunun gibi şeyler."

Alex, "İpin ucunu kaçırdım," diye şikâyet etti.

"Ha, kâğıt üzerinde daha iyi olacak. O zaman ipin ucunu kaçırmazsın. Basit bir hikâye; bütün iyi hikâyeler gibi," dedi Sydney.

Hittie yerine otururken, "Ben ipin ucunu kaçırmadım. Devam et," dedi. Pastayı yeni çatallarla tabaklara koymaya başladı.

"Tamam –Ogilvie, nam-ı diğer Kamçı–"

Alex, "Yani Kamçı nam-ı diğer Ogilvie demek istiyorsun," dedi.

Sydney, "Nasıl istersen", karşılığını verdi. "Kamçı Londra'ya konferansın protokolüne katılmaya gelir, rolünü parlak bir şekilde oynar, konferansı kurtarır, savaşı önler vb." Sydney'in sesi giderek kısıldı, çünkü aslında buradan öteye gitmemişti. "Burada iyi bir son gerekiyor. Garajdaki muşambalar..." Sydney bir an masanın ortasına baktı, gömdüğü kırmızı-mavi halıyı düşündü, içten dışa açıldığında içinde Alicia'nın cesedi vardı. İnsan bir cesedin yanına ne gömerdi? "En sonunda bir yere gömülmesi gerekecek sanırım."

Alex, "Hımm. Kim tarafından?" diye sorarken bir yandan da pastasını yemeye başladı.

"Uşak ve sokak çocukları gibi kişiler tarafından. Hepsi uluslararası krizin önlendiğini biliyor. Cesetten kurtulmak gibi küçük bir işle oyalanacaklar."

"Elbette daha sonra Ogilvie'nin yokluğu fark edilecek. Herhalde Kamçı Londra'da kalıyordur," dedi Alex.

"Ha, elbette. Bir sonraki hikâyemiz için hazırlanıyor. Ogilvie'nin yokluğu sonunda anlaşılacak, ama bunu göstermek zorunda değil. Artık kriz bitti."

"Ne krizi?"

Hittie azarlar gibi, "Alex!" dedi. "Nezaket gösterip Sydney'i dinleyebilirsin."

"Dinliyorum. Krizi anlamadım," diyen Alex uzun soluk yüzünü kaldırdı, karısına bakarken siyah kaşlarından biri havaya kalktı. "Krizin ne hakkında olduğunu hiç mi hiç anlamadım ve Sydney'in bildiğini de sanmıyorum."

Hittie Sydney'e bakarak derin bir iç çekti.

Sydney'in, Hittie'ye yardım ettiği ikinci kahve turundan ve bulaşıkların yıkanmasından sonra üçü de yorgun düştü. Alex yardım edemeyecek kadar bitkindi. Mutfakta Hittie:

"Umarım bu gece biraz somurtkan olduğu için Alex'i bağışlarsın. Zor bir hafta geçirdi, gece üçlere kadar çalıştı, sonra da buraya kadar araba sürdü," dedi.

Sydney neşeli bir sesle, "Ha, aklıma bile gelmedi," dedi. "Benimle dalga geçiyordu, bunu biliyorum." Elleri sabunlu suyun içindeydi.

Hittie, "Büyük kâse buraya mı konuluyor?" diye sordu. Aynı anda hem kuruluyor, hem de kaldırıyordu.

"Sevgili kız, nereye koyduğuna hiç aldırmam. Değişiklik olsun diye farklı yerlere koymak hoşuma gidiyor."

Hittie bulaşıklıktaki tabaklara yönelirken, "Burada Aliciasız olmak sana büyük yalnızlık veriyor olmalı. Bence çok iyi dayanıyorsun," dedi.

Sydney hafifçe gülümseyerek yüzünü ona doğru çevirdi. Kusursuzca dayanıyordu, ama Polk-Faradaylar gibi dışadönük ve başkalarıyla birlikte olmaktan memnun olan insanların gözünde hem çok mutlu, hem de yalnız olunamayacağını kavradı. "Yo, hoşuma gidiyor. Yalnız değilim. Unutma, ben tek çocuğum. Yalnız olmaya alışkınım." Sydney ekonomik zorunluluk yoksa, insanların örneğin büyük İtalyan aileleri gibi grup halinde yaşamayı neden seçtiklerini anlayamiyordu. Kalabalıklar onu rahatsız ederdi, sinema lobisinde içeriye girmeyi bekleyen insan kitlesi onu duygusal olarak rahatsız ederdi. Kötü bir niyetle bir araya gelmişler gibi görünürdü ona; bir ordunun askerlerinin bir araya gelmesi gibi. Bir araya gelmek Sydney'in gözünde normal insanların isteyeceği bir durum değildi. Sydney'in kalabalık fobisi vardı.

Hittie'nin yüzü sempatiyle karışık bir endişe taşıyordu gene de. "Alex diyor ki –Alicia aylık gelirini almış, öyle mi?"

Sydney, onun "Alicia ölü olsaydı para sana gelirdi, öyle değil mi?" demek üzere olduğunu düşündü. Hafifçe gülümsedi. "Evet 1 Ağustos'ta günü gelmişti. Pazartesi."

"Posta aracılığıyla mı gelir?"

"Evet. Ayın ikisinde gelir."

Hittie bir ayağı üstünde durup öbürünün altını kaşıdı. Yemekten sonra, kaşındırdığı için yeni sandaletlerini çıkarmıştı, şimdi bacakları da ayakları da çıplaktı. "Alex diyor ki, çek gelmezse bankaya yazabilir ya da telefon edebilir, çeki iletmek için Alicia'nın nerede olduğunu sorabilirmişsin. Onlara söylemiştir herhalde."

"Söylediğinden eminim, ama Alicia'nın nerede olduğunu bilmemi istediğini sanmıyorum. Aramızda bir anlaşma yaptık. Mutlak yalnızlık istiyordu. Anlıyor musun?" Sydney konuşmanın sona erdiğini umdu.

"Ama merak etmiyor *musun*?"

Sydney, "Hayır," diyerek evyenin tıkacını açtı. Kirli kahve demliğini hatırlayarak tıkacı tekrar taktı. Demliğin içindekileri çöpe gidecek kutuya döktü, yıkarı ve evyeyi Ajax'la sildi, ellerini kuruladıktan sonra Hittie'nin bir elini alıp dudaklarına götürdü ve, "Teşekkür ederim, canım," dedi. "Bir gece içkisine ne dersin?"

"Ah, yo, olamaz. Teşekkürler."

Sydney de istemiyordu. On beş dakika sonra yatak odasındaki çift kişilik yatağında uykuya dalmıştı.

Sevişen güvercinlerin "U-uu-*uuu*-uu-uu" sesleriyle uyandı, ses o kadar yüksekti ki, sanki odanın içinden geliyordu. Alt kata inerek kahve hazırladı. Sonra çalışma odasına gitti, daktiloya kâğıt taktı ve yazmaya başladı: "İkinci Sir Quentin, Birinci Bölüm". Tuşlara takur tukur basarak yazdı. Yirmi dakika ve iki fincan kahveden sonra bir hükümet krizinin yer aldığı üç buçuk sayfalık sinopsisi yazmıştı. Saat dokuz sularında Polk-Faradaylar'ı tepsiye koyduğu kahve fincanlarıyla uyandırdıktan sonra çalışma odasından sinopsisi alıp getirdi.

"Şuna bir bak istersen. Daha netleşti bence."

Sydney hikâyesinde gelişme bölümünün eksik olduğunu şafağın ilk ışıklarıyla birlikte anlamış, bu yüzden suikastçıların Kamçı'ya

yeni girişimlerde bulunmasını eklemişti. Kamçı'nın hakiki Sir Quentin olduğunu düşünüyorlardı. Kamçı onlardan akıllı çıkmış ve en sonunda Londra'daki konferansa gitmeden önce küçük suikastçı çetesini yakalamıştı. Sydney kahvaltı hazırlamaya indi.

Alex de birkaç dakika sonra aşağıya inerek hikâyenin çok ilginç olduğunu düşündüğünü söyledi. "Dün gece gerçekten anlamamışım. Kusura bakma, dostum. Kendimde değildim. Üçünün içinde en iyisi bu olabilir."

Kahvaltıdan sonra Sydney ile Alex arabayla Framlingham'a gittiler. Sydney kömür ve biftek aldı. Kömür için çukur kazma fikri gelmişti aklına. Eve geldiklerinde Hittie aldıklarını yerlerine kaldırdı. Sydney bahçe belini almak için alet kulübesine gitti. Çukurun nasıl yapılacağını merak eden Alex de arkasındaydı.

Sydney beli sert ve ot kaplı toprağa daldırdı, ilk toprağı attı. Sydney belin daha koyu renkli olduğunu ve şimdi çatalları arasına kuru toprak parçalarının sıkışmış bulunduğunu –Alicia'yı gömdüğü yerin toprağı– görmüştü. Sydney'e göre Alex de bele özel bir kaş çatışıyla bakıyordu sanki ve biraz sonra bu konuda bir yorum yapacaktı.

Alex, "Ne kadar derin olması gerekiyor?" diye sordu.

"Otuz santim kadar. Çok derin olabilir, ama o zaman bütün bir hayvanı kızartmak için geniş de olmalı. Ben bunu biftek için yapıyorum.

Alex bir önceki akşam ne kadar somurtkansa bütün sabah o kadar neşeli oldu. Öğle yemeğinden sonra güneş altında birkaç saat geçirerek hikâye üzerine konuştular ve üç bölümle yirmi kadar sahneyi ayarladılar. Bu arada Alex ikinci Kamçı senaryosunu daktilo etmeye hazırdı. Sydney daktilonun rahat rahat iki hafta süreceğini biliyordu.

Sydney, "Bana postalarsan ben daktilo ederim," dedi.

"Ha, yapmam gereken son dakika değişiklikleri olur her zaman. Nasıl olduğunu bilirsin."

Sydney sabırsızlıkla içini çekti. "Ağustosun sonundan önce tam olarak bilemeyiz, değil mi?"

"Yani Plummer'dan gelecek haberi demek istiyorsun. Muhtemelen hayır. Üçüncüyü ağustosun sonundan önce bitireceğimi sanmıyorum ve adam üç bitmiş senaryo istiyor."

Sydney kolunu sokan bir sivrisineği kovdu. "Sir Quentin'i benim yazmama ne dersin? Her şeyi çok iyi planladık."

"Hımm. Olmasa daha iyi. Bu şekilde iyi gidiyoruz. İşi şansa bırakmayalım."

Sydney bir şey söylemedi. Alex'in sahiplenir tavrından biraz rahatsız olmuştu. Kaldı ki fikirler kendisinden çıkıyordu. Neden Alex'in tekelinde olsun ki? Sydney ayağa kalkarak, "Haydi bir içki içelim," dedi. "Güneş iyice denize doğru çekildi."

İkinci içkilere geçildiğinde Sydney kömürü yaktı ve hemen parlaması için üzerine biraz benzin döktü. Ateş hemen yandı ve toprakta yükselen alevler onu çok mutlu etti. Hittie patatesleri folyoya sararak kömürde pişirdi. Hepsi de çok neşeliydi, Sydney onlara şarkı söyledi:

> "Seninle Paris'in kuytularında
> Gerçek kılacağım çığlıklarını..."

Hittie kahkahadan kırıldı, Sydney de öyle, çünkü söylerken sözlerini uyduruyordu. Seslerinin Bayan Lilybanks'e kadar gitmediğini umdu.

Alex Hittie'ye, "Görüyorsun ki bekârlık onu göre," dedi. "Alicia buradayken onu hiç bu kadar neşeli görmemiştim."

Hittie evliliğin kutsallığını savunmaya hazırlanarak, "Aman, Alex," dedi.

Alex, "Daha neşeli değil misin, Syd?" diye sordu.

"Doğru. Saklanan muzlar falan yok. Ayrıca aylık gelirinin gelmesini beklemek. Vay canına! Kamçı'yla birlikte yuvarlanıp gidiyorum işte!" Sydney avucuyla kömürlerin sıcaklığını ölçmek için dizüstü çökmüştü.

Hittie, "Saklanan muzlar mı?" diye sordu. Aksanı "a" harflerinin üzerine vurgu yapıyordu.

"Alicia muzu benim gibi olgun sevmezdi; sevmez," diye düzeltti, bu yüzden o yemesin diye muzları kitapların falan arkasına saklamak zorunda kalırdım. Sonra altı haftada bir falan Alicia kitapların tozunu alırken, '*Ay ay ay!* Allahım! Bir muz daha ve şu haline bak!' diye bağırırdı"

Hittie ile Alex kahkahadan kırıldılar.

"Saklanan muzlar!" deyip duruyordu Hittie, dengesini korumak için Alex'e yaslanak zorunda kaldı.

"Hittie diyordu ki, bankaya çekini göndermesini söylediği yerden nerede olduğunu öğrenebilirmişsin, öyle değil mi?" diye sordu Alex.

"Evet, ama Hittie'ye dediğim gibi, Alicia'nın benim bilmemi istediğini sanmıyorum." Hittie ona söylemiş olmalı, diye düşündü Sydney ve tekrar aynı konuya girmek istemedi. Alicia'dan söz etmeyi hiç istemiyordu.

Alex, "Çekini alıp almadığını bize de bildirirsin, değil mi, Syd? diye sordu.

"Elbette. Alıp almadığını mı? Alacağından eminim. O paraya ihtiyacı var." Bir arkadaşıyla kalmıyorsa, diye düşündü Sydney; ama aklına hiç böyle biri gelmiyordu. Londra'dan biri olacağını sanmıyordu ve Alicia'nın Londra dışında birlikte kalacak kadar tanıdığı kimse yoktu. Birkaç evli okul arkadaşı olabilirdi, ama Alicia onlarla kalmak istemezdi, Sydney bundan emindi. Ayağa kalktı. "Hazır aydınlık varken ızgaraya bakmak istiyorum," diyerek alet kulübesine gitti.

Izgarayla döndüğünde Hittie ile Alex mırıl mırıl konuşuyordu.

"Ortak banka hesabınız var, değil mi, Syd?" diye sordu Alex. "Oradan..."

"Evet, ama Alicia o hesaptan para alarak beni dımdızlak bırakmaz."

Yemeği içeride yediler, ama çukurdaki parlak turuncu kömürler daha sonra onları tekrar dışarıya çekti, çukurun çevresinde uzun süre oturdular. Hittie kahvesini yudumluyordu, Sydney ile Alex de şarabı bitiriyordu. Sydney dördüncü Kamçı hikâyesini düşünmeye çalışıyordu.

14

Polk-Faradaylar Alicia'nın çekini almasına bu kadar önem vermekte haklıydı, Sydney bunu anlamıştı. Alicia'nın çeki 2 Ağustos Salı günü Westminster Bank'den geldi ve çekin gelmesinden yalnızca yarım saat sonra, saat dokuzda Bayan Sneezum gelip

gelmediğini sormak için telefon etti. Sydney geldiğini, ama nereye göndereceğini bilmediğini söyledi.

Bayan Sneezum, "Alicia'nın çok yakında eve gelmeye niyetli olduğu anlamına gelir bu," dedi. "Şimdi dönmüş olabileceğini umut ediyordum –çünkü birkaç gün önce Westminster Bank'e telefon ettim, bana Alicia'nın bir adres bırakmadığını söylediler. Ondan haber aldın mı?"

"Hayır."

"Biz de almadık. Ya Ipswich'deki banka hesabınız? Oradan para çekmiş mi?"

Sydney bunu bilmiyordu. Bayan Sneezum, bakma zahmetine katlanmadığı için şaşırdı ve rahatsız oldu. Bankaya telefon ederek sormasını, sonra da ödemeli olarak onu aramasını söyledi. Sydney arayacağına söz verdi.

Sonra nedense kendini azarlanmış ve buna içerlemiş bir çocuk gibi hissederek 9.30'a kadar bekledi, bu saatin bir bankayı aramak için olabilecek en erken zaman olduğunu düşünüyordu. Sıkıcı, utanç verici bir işti. Boş ver, dedi kendi kendine, onu öldürseydin aynı şeyleri yapmak zorunda kalacaktın. Hikâyelerindeki insanlar bunu sürekli yapmak zorundalar, böyle hissediliyor işte. Ipswich'deki bankayı aradı. Bu bilgiyi bulması için doğru memura ulaşmak birkaç dakika aldı, söylediklerine göre 26 Haziran'dan bu yana Bayan Bartleby'nin imzaladığı hiçbir çek gelmemişti, en son çekin tarihi 24 Haziran'dı. Alicia 2 Temmuz'da evden ayrılmıştı. Sydney Bayan Sneezum'u arayarak haber verdi.

"Gerçekten mi? Para konusunda ne yaptığını merak ediyorum; acaba gerçekten başına bir şey mi geldi?"

"Şey, haziran çekinin elli pounduyla gitti. Çek yeni gelmişti ve Ipswich'de çeki bozdurdu.

"Evet, öyle yaptı sanıyorum. Ama alabileceği gün gelir gelmez parasını almaması Alicia'ya uygun bir şey değil. Parasız idare etmek de.

Üç gün sonra, Ipswich'e alışveriş etmeye gitmişken Sydney bankaya uğrayıp tekrar sordu. Bayan Bartleby'nin imzaladığı hiçbir çek gelmemişti. Bu cuma günü oldu. Onu tutan ne, diye merak etti Sydney. Bir erkek mi? Ne erkeği? Sydney eve geldiğinde tele-

fon çalıyordu. Bayan Sneezum'du. Sydney ona hiçbir haber olmadığını söyledi.

"Kocam onu araması için polise gitmenin zamanı geldi diyor, ben de öyle düşünüyorum. Sanırım sen de bizimle aynı fikirdesin, Sydney," dedi düz ve nedense biraz sabırsız bir tonla. "Polisin hikâyeyi duyduğu zaman neden haftalar önce onlara gitmediğimizi merak edeceğinden eminim."

Sydney bunun tam bir tokat olduğunu hissetti, ama polisten yardım istemeyi nazikçe kabul etti.

"Bence polis Brighton'dan başlamalı ve gerekirse oradan araştırmaya devam etmeli," dedi Bayan Sneezum. "Birkaç fotoğrafına ihtiyacımız olabilir, başka bir adla bir yerlerde kalmak gibi aptalca bir şey yapıyorsa, biliyorsun. Belki de onun resimlerini postalayabilirsin, Sydney. Bir iki net resmini. Herhalde bizdekilerden daha yeni resimleri vardır."

Alicia'nın yüzünü net olarak gösteren iki resim bulması yarım saatini aldı. Bir tanesi evin arkasındaki şezlongda kot pantolon giymiş olarak, öbürü geçen yıl kendi evleriyle Bayan Lilybanks'inki arasında duran elma ağacının yanında yazlık bir elbiseyle. Sydney manşeti hayal edebiliyordu: "SUFFOLKLU KIZ ÖLÜ BULUNDU". Yo. "ONU GÖRDÜNÜZ MÜ? POLİS BİR ALDATMACADAN KUŞKULANIYOR." Aman, saçmalık, diye düşündü ve zarf bulmak için çalışma odasına girdi. Sneezumlar'ın polisi araması ve işleri doğru dürüst yürütmesi için ona güvenmemeleri ilginçti.

Sydney zarfla birlikte Blycom Heath'deki postaneye gitti. Jambona ihtiyacı olduğu için, zarfı kapının dışındaki kutuya attıktan sonra mağazaya girdi. Burası hem postanenin hem genel malzemeler satan mağazanın birlikte bulunduğu, fazla büyük olmayan bir yerdi.

Sydney, "Biraz portakal marmeladı lütfen, Bay Fowler," dedi yarın ya da öbür gün Bay Fowler'ın istediklerini bu kadar çabuk vermeyeceğini, ama durup "Ah, Bay Bartleby, karınızı gazetede gördüm..." diyeceğini düşünüyordu. Sydney Bay Fowler ve ona yardım eden kızı Edith'e, ayrıca dağıtımcı Rutledge'e, geçen hafta Alicia'yı soran sütçüye, hatta Blycom Heath'de benzin aldığı garajda Fred Hartung'a Alicia'nın annesiyle birlikte Kent'te olduğunu söylemişti. Şimdi gazetelerde Alicia'nın annesiyle olmadığını üç

haftadır bildiği, ne var ki bunu söylemediği yazılacaktı. Bayan Lilybanks durumu biliyordu; Inez ve Carpie'nin pikniğinden beri biliyordu üstelik ve çevredeki kimseye söylememişti, çok nazik bir davranıştı bu.

"Kalın kesilecek, değil mi?" diye sordu Bay Fowler kavanozu kapatırken. Uzunca boylu, Rudyard Kipling'inkine benzer, gür kara bıyıklı, ince bir adamdı.

Sydney, "Doğru," derken adamın tercihini hatırlamasına memnun oldu.

Bay Fowler, paket etmeyi kastederek, "Böyle iyi mi?" diye sordu.

"Ha, kesinlikle. Taşıyacak bir şeyim yok." Sydney el sallayarak kapıya doğru yürüdü.

Bay Fowler, "Umarım Bayan Bartleby iyidir," dedi.

Sydney döndü. "İyi olduğunu sanıyorum. Yazmaya pek alışkın değildir," derken Bay Fowler'ın gözünün içine baktı, sonra dönüp çıktı. Tam bir katilin diyeceği gibi, diye düşündü. Tıpkı G.J. Smith gibi.

2 Ağustos Salı. Sydney takvimdeki güne baktı –Framlingham mandırası vermişti bu takvimi, üzerinde çizgili gömlekler giymiş iki Scottie köpek yavrusu vardı–; bu günün büyük bir önemi olacağını hissediyordu. Bir şey olmasa da, polisin işe karışması bir dönüm noktası olacaktı. *The Planners*'ın kopyasını Londra'daki Potter and Desch'e göndermek niyetinde olduğu gündü ayrıca bu gün. Orijinali on gün önce postayla New York'taki ajansına göndermişti, ama Londra daha yakın ve kişisel olarak önemli olduğu için, ikinci kopyayı kendinde tutup sürekli bakmış, bir değişiklik de yapmamıştı. Postanenin kapandığı saat olan altıdan biraz önce Potter and Desch'e bir ön mektup yazdı, daktilo sayfalarını paketleyip gönderdi.

Ertesi sabah 10'da genç bir polis memuru Sydney'in kapısını çaldı. Genç memur sarışın ve canlı yüzlüydü, gülümsemesinin ardında hayli ciddi görünümlüydü. Bir defter ve dolmakalem çıkardı. Sydney ona bir iskemle verdi. Adam iskemleye dimdik oturdu ve dizinin üzerinde yazmaya hazırlandı. "Karınız hakkında. Ondan hiç haber aldınız mı?"

"Tek bir şey bile almadım," dedi Sydney. Kanepeye oturdu.

İlk sorular Sydney'in beklediği gibiydi. Onu en son ne zaman görmüştü? 2 Temmuz. Nerede? O sabah, cumartesi sabahı onu Ipswich'de Londra trenine bindirmişti, 11.30 sularında. Nereye gideceğini söylemişti? Annesine demişti. Nasıl bir ruh halindeydi? Gayet iyiydi. Resim yapacaktı ve bir süre tek başına olmak istiyordu. O günden sonra ona ya da başka birine tek bir satır bile yazmaması alışılmadık bir durum muydu? Hayır, pek değildi; çünkü geri dönmek isteyene kadar yazmayacağını söylemiş ve iletişim kurmaya çalışmamasını istemişti. Ama annesine yazmamış olması alışılmadık mıydı? Belki de öyleydi.

Sydney avuç içlerini yavaşça dizlerinin arasında birbirine sürttü ve sonraki soruları dikkatle bekledi.

"Polis şu anda Brighton'ı araştırıyor, ama sizden bilgi almamız da önemli. Gidebileceği başka bir yer aklınıza geliyor mu?"

"Aklıma gelen bir yer yok."

"Ne kadar süre evden uzakta olacağını söyledi?"

"Kesin bir şey söylemedi. Ne kadar uzun süre giderse gitsin, onu bulmaya çalışmamı istemediğini söyledi. Aylar olabileceğini çıkardım bundan. Belki altı ay."

"Gerçekten mi?" Polis bunu yazdı. "Bunu *o mu* söyledi?"

"Bir şey bilmediğini söyledi." Sydney hafifçe omuzlarını silkti sinirli bir tavırla. "Yanına iki valiz ve bazı kışlık giysilerini aldı. Biraz ayrılık ikimize de iyi gelebilir, diye düşündü," dedi Sydney; kuşkulu görünen yanıtlardan doğru yanıtlara gittikçe daha fazla kaydığını hissetti, yine de hep katillerin yaptığını yapıyor, kurbanın belirsiz bir süre için uzakta olacağını söylediğini belirtiyordu.

"Bu durumda belki Bayan Bartleby'nin ana babasının endişe etmesi için fazla neden olmayabilir," dedi memur.

"Hayır, sanırım bu sabahki gazeteler bir şeyler yazmıştır. Ben *The Times*'ı gördüm yalnızca. Karım ailesinin bu kadar endişelendiğini öğrenirse, iletişim kurar. Büyük ihtimalle bugün."

Polis memuru, "Bu sabah gazetelerde fotoğraflı bir haber var. *Express*'de. Bayan Bartleby'nin ana babası kızlarının altı ay gibi uzun bir süre evden uzakta kalabileceğini biliyor mu?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Bilmiyorum. Daha fazla endişelenebilir korkusuyla annesine söylemedim. Ayrıca Alicia'nın bu kadar süre evden uzak kalacağın-

dan tam emin değildim. Ama şimdi annesi altüst olmuş durumda, ben..." Sydney çamura batıp debelendiğini hissederek sustu. Bir gaf daha, diye düşündü. Neden Bayan Sneezum'a söylememişti? Çünkü yalan söylüyordu; çünkü tüm hikâyeyi uydurmuş ve herkese aynı hikâyeyi anlatacak kadar dikkatli bir planlama yapmamıştı.

Memur ayağa kalktı. "Şu an size soracaklarımızın hepsi bu kadar sanırım, Bay Bartleby. Umarım bugün olay gazetelere yansımışken eşiniz bir yerlerden arar."

Sydney yukarıya çıkıp çalışma odasına girdi, sonra ani bir itkiyle yatak odasına girerek ön pencereden dışarıya baktı. Genç polis yol kenarındaydı, bisikletinin yanında notlarına bakıyordu. Sonra bisikletini çevirdi, bindi ve Bayan Lilybanks'in evine doğru sürdü. Orada bisikletinden indi, park etti ve ön kapıya yürüdü.

Komşular son günlerde Bartlebyler'in evinde kuşkulu bir şeyler görmüşler miydi?

Sydney pencerenin önünde durup memurun ne zaman çıkacağını beklemedi, ama on dakika sonra tekrar baktığında bisiklet hâlâ ön kapı direğine yaslanmış duruyordu. Bayan Lilybanks onun halıyı evden çıkardığını görmüş olabilirdi elbette. Sydney bunu daha önce de düşünmüştü. Ama polisin arayacağını gerçekten hiç düşünmemişti. Alicia ana babasına yazacak kadar düşünceli davranabilirdi, diye düşündü. Saklı tutmak istiyordu, nerede olduğunu Sydney'e söylememelerini isteyebilirdi.

Sydney belli belirsiz bir utanç ve suçluluk duydu. Ne güzel, ne de ilginç bir duyguydu bu.

Bayan Lilybanks, Alicia hakkında biriyle konuştuğuna memnun oldu; ama o gün gazetelerde haber çıktığını, Alicia kayıp olduğu için panikleyen insanlar olduğunu bilmiyordu ve bunu duyduğu zaman ondan hiç haber almamasına ne kadar şaşırdığını söylerken dikkatli olması gerektiğini düşündü. Paniği körüklemenin âlemi yoktu.

Genç polis hazırlık sorularını bitirdikten sonra, "Bartlebyler'i çok iyi tanıdığınızı söyleyebilir misiniz?" diye sordu.

"Hayır, yalnızca komşu olarak tanıyorum. Mayısın sonundan beri buradayım. Alicia ile ben birlikte biraz resim yaptık."

Polis memuru kadının giydiği yeşil iş giysisine baktı. "Karısı gittikten sonra Bay Bartleby ile birkaç kez görüşmüşsünüz."

"Ha, evet. Akşam yemeğine buraya geldi, ben de bir öğleden sonra piknik için onun evine gittim." O öğleden sonra hakkında başka şeyler de söyleyebilirdi. Alicia'nın üç haftadır annesinde olmadığını, Londra'daki arkadaşlarının buna şaşırdığını o öğleden sonra öğrendiğini söyleyebilirdi; ama Bayan Lilybanks gevezelik etmemenin en iyi davranış olduğuna karar verdi.

"Kocası onun için endişeleniyor muydu?"

"Hiç endişelenmiyordu. Bir süre uzak durmak istediğini söyledi."

"O mu söyledi, Bay Bartleby mi?"

"Alicia söyledi. Cumartesi gitmeden önce perşembe ya da cuma günü beni görmeye geldi. Sanırım cumaydı. Bir süre tek başına kalıp resim yapmak istediğini söyledi, biraz ayrılığın kocasına iyi geleceğini de düşünüyordu."

Polis başını salladı. "Neşeli miydi?"

"Çok iyiydi, evet."

"Ondan haber aldınız mı?"

"Ha, yo. Almış olsaydın bunu Bay Bartleby'e söylerdim."

"Ondan haber almayı umuyor muydunuz?"

Bayan Lilybanks dikkatle, "Umuyordum aslında," dedi. "Ama Alicia kolay kolay kart bile yazamıyor ve bir süre her şeyden elini eteğini kesmeyi gerçekten istiyor olabilir."

"Sizce iyi anlaşıyorlar mıydı? Bartlebyler? Bayan Bartleby'nin tek başına ne yapmaya karar verdiğine dair, örneğin başka bir adla işe girme ya da başka bir ülkeye gitme gibi bilgiler işe yarayabilir.

Bunu Bay Bartleby'e sormadım; çünkü çok iyi anlaştıklarını, yalnızca altı ay ayrı kalmaya karar verdiklerini söyleme niyetinde olduğunu görebiliyordum."

Bayan Lilybanks, "Altı ay mı?" diye sordu.

"Bay Bartleby öyle dedi. Karısı altı ay ortada görünmezse şaşırmazmış, öyle dedi. Bayan Bartleby bunu size söyledi mi?"

"Hayır söylemediğine eminim, yoksa hatırlardım. Birkaç hafta, belki bir ay kadar evden uzak kalacağını düşünüyordum." Bayan Lilybanks kanepede tetikte oturuyordu, ellerini kucağında kavuşturmuştu.

"Peki..." Polis memuru defterine kısa bir not aldı. Yazabilmek için uzun bacaklarını birbirine yapıştırarak pufun üzerine tünemiş-

ti. "Nasıl anlaştıklarını bana söyleyebilir misiniz?"

Bayan Lilybanks sözlerini seçerek etti. "Yeterince iyi anlaşıyorlar diye düşünüyorum. Onları başka insanlarla birlikte de gördüm; dediğim gibi." Ve o akşam Sydney'in mutfaktaki öfkesini de görmüştü, aniden parlayan şok edici bir öfke; ama buna büyük bir önem atfetmek mantıklı mıydı?

"Bayan Bartleby'nin gittiği sıralarda olağanüstü bir şey fark ettiniz mi?"

Bayan Lilybanks hafifçe sıçradı ve tekrar yerine yerleşti. Alicia'nın gitmesinden –ya da gittiğinin sanılmasından– bir gün sonra sabah Sydney'in bahçede omzunun üzerinde ağır bir şey taşıdığını görmüş gibiydi. Saat çok erkendi, hava tam aydınlanmamıştı. Dürbünüyle kuşları gözlemeye çalışıyordu; ama yeterince aydınlık olmadığından, kuşlar ötüşüyor olsa da alt kata inip çay suyunu koymuştu. Üst kattaki pencereden tekrar baktığında Sydney'in arabası yola çıkıyordu. "Hayır," dedi, "olağanüstü bir şey olmadı."

"Bayan Bartleby size alışılmadık bir şey söyledi mi, biriyle buluşacağı gibi?"

"Hayır," dedi Bayan Lilybanks.

15 İki gün boyunca, 4 ve 5 Ağustos'ta, *Daily Express ve Evening Standard,* Alicia Bartleby'nin farklı günlerde farklı resimlerini bastı. Başlıklar şöyleydi: "ONU GÖRDÜNÜZ MÜ?", "HÂLÂ KAYIP", "ARAMA DEVAM EDİYOR", "BU KADIN NEREDE?" Başlığın altındaki kısa yazıda 26 yaşında, Blycom Heath, Suffolk'da oturan Bayan Alicia Bartleby'nin 2 Temmuz'da Kent'teki annesine gittiğinin sanıldığı; ama oraya gitmediği ve o günden beri de kendisinden haber alınamadığı yazıyordu. Kocası şimdi onun Brighton'da olduğuna inanıyordu ve polis Brighton bölgesinde arama yapıyordu.

İlk fotoğrafların yayımlandığı perşembe günü, Edward Tilbury trenle Brighton'a gelecek ve Alicia'yla birlikte küçük bir ev kiraladıkları Arundel eteklerine otobüsle geçecekti. Edward'ın doğum günüydü, yoksa hafta ortasında yolculuk yapmazdı. Genellikle cuma akşamı geliyor ve pazartesi sabahına kadar kalıyordu. Sabah ve

akşam gazetelerindeki fotoğraflardan hayli sarsılmasına ve Brighton'da trenden inip Arundel otobüsüne binmesi her zamankinden zor olmasına karşın, gene de oraya gitti. Alicia'nın görüntüsündeki değişiklikten daha da rahatsız oldu. Alicia o öğleden sonra motosikletiyle Littlehampton'a gitmiş ve oradaki bir güzellik salonunda saçlarını kestirip boyatmıştı. Pembe kremalı ve mumlu bir pasta yapmıştı, sehpanın üzerinde mumlar yakılmamış olarak duruyordu.

"Mutlu yıllar, sevgilim! Hoşuna gitti mi?" diye sorarken parmaklarını neşeli bir tavırla saçlarında gezdirdi.

"Evet, iyi olmuş. Herhalde gazeteleri görmüşsündür. Ne yapacaksın, sevgilim? Neden oturmuyorsun?"

"Sen oturmuyorsun. Elbette gazeteleri gördüm. Sana bir içki hazırlayacağım. Yemekte bir sürprizim var. Kokusundan ne olduğunu anlayacağını umuyorum." Mutfağa gitti.

Edward evrak çantasını yere bıraktı. Çalışmak için iş getirmişti ve trende büyük kısmını yaptığına memnundu. Alicia'yı aklı başına gelmiş ve biraz korkmuş bulacağını umuyordu, bu durumdu onu rahatlatacak ve ana babasına gitmeye ikna etmeye çalışacaktı. Alicia birkaç kaden içki içmişti, Edward bunu anlayabiliyordu.

Alicia ona ve kendisine viski soda alarak geri döndü. "Şerefine, sevgilim. Mutlu yıllar."

Edward kadının kızıl saçlarına baktı. Kızıl -kumral dedikleri buydu galiba. Kesinlikle kızıla yakındı.

"Beni öpmeyecek misin?"

Edward onu önce yanağından, sonra dudaklarından öptü.

"Ayağın nasıl, sevgilim?"

"Ha, iyi," dedi Edward, yüzünü buruşturup sıktığı dişlerinin arasından. Pazar günü kumsalda cam parçasına basmıştı. Ayağı iltihap kapmamıştı, sık sık inceleyip doktora da göstererek bundan kesin emin olmuştu; ama ayağını korumak için biraz topallamak zorundaydı ve büroya, evde çıplak ayakla yürürken raptiyeye bastığını söylemek zorunda kalmıştı. "Davranışlarından nerede olduğunu kimseye söyleme niyetinde olmadığını çıkarıyorum."

"Hayır, sevgilim, söylemeyeceğim. Ama buradan ayrılmak istiyorum. Angmering'i düşünüyordum. Orası da deniz kenarında Brighton'a otobüsle daha yakın." Alicia gülümsedi.

"Saçının rengini değiştirmen kesinlikle tuhaf görünecek. Üstelik bugün."

Alicia kahverengi kadife taklidi kanepeye oturdu ve Edward'ı yanına çekti. "Gerginliği bırak, sevgilim. İnsanlar beni aramaya başladıklarında ne göreceklerini sanıyorsun? Bunu." Başının tepesindeki kısacık saçları havaya kaldırdı.

"Alicia, bunun akıllıca olduğundan emin değilim. Bana gelince, polisi kandırmak gibi aptalca bir işe sürüklenmeyi göze alamam bir aşk ilişkisi için."

"Hepsi bu mu?"

"Ha, biliyorsun ki seninle evlenmek istiyorum; ama bunu yapmanın yolu bu değil. Konumumu kaybederek buna başlamamı istemezsin, değil mi?" diye sordu sinirli bir gülüşle. "Bu akşam buraya gelirken çok huzursuz olduğumu itiraf ediyorum."

"Aman, Edward, ben sana cesaret veririm. Şimdi bak, yarın buradan gideceksek –buradaki bu kadar az eşyamızla, ben taşınabilirim, hiç korkma– ödediğimiz on beş günlük kiranın yalnızca beş gününü heba etmiş oluruz."

"Bunun bir önemi yok."

"Para her zaman önemlidir. Yarın seni işyerinden arayıp nerede oldu..."

"Canım, sakın beni işyerinden arama. Bunu sana daha önce de söylemiştim."

"Tamam yarın saat yedide Brighton istasyonunda buluşuruz. Ya da altı buçuk, hangisi olursa."

Edward bir şey söylemedi ve sakin kalmaya, daha doğrusu sakin olmaya çalıştı. Alicia'nın söylediği hiçbir şeyi aslında kastetmediğini ya da daha doğrusu kastetmiş olsa bile söylediği hiçbir şeyi gerçekleştiremeyeceğini hissediyordu. O mu *kendisine* cesaret verecekti? Brighton'a giderken arabayı durdurtacak kadar araba sürüşü konusunda bu kadar endişelerle doluyken bile mi? Alicia mobiletle saatte yirmi milden yukarıya çıkmaya korkuyordu, Edward burada bir mobilete ihtiyaçları olduğuna onu ikna etmek için epeyce zorluk çekmişti, üstelik Alicia'nın on dokuz yaşındayken aldığı motosiklet ehliyeti de vardı. Ehliyet Alicia Sneezum adına çıkarılmıştı. Edward içkisinden kocaman bir yudum aldıktan sonra, "Bu iş ne kadar sürecek?" diye sordu.

"Ha; belki birkaç hafta daha. Sevgilim, sence mutlu bir hayatımız yok mu?" Edward'ın sağ elini öptü.

"Mutluydu."

"Hâlâ öyle." Alicia ona doğru eğildi, kolunu boynuna koyup öptü.

Uzun, güzel bir öpücüktü. Edward rahatladı. Evet, hâlâ mutlu bir yaşam, diye düşündü. Alicia yatakta birlikte olduğu en heyecan verici kadındı. Edward bunu unutmuyordu. Öpücük bitince, "Beni rahatsız eden tek şey polis," dedi.

Alicia çaresizce, "Ama polis konusunda ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu.

"Yarın –örneğin– Angmering'e gitmek yerine Kent'e gidip annenle babana Brighton civarındaki küçük kasabalardan birinde kaldığını, haber vermediğin için özür dilediğini, Sydney'den boşanmak istediğini söyleyemez misin? Sonra Sydney'e söylersin. O zamana kadar da beni işin dışında bırakırsın."

Alicia belli belirsiz incindiğini hissetti. Edward'ın hiçbir şeye cesareti yoktu. "Yaptığımız şeyde yasadışı bir şey mi var sence?"

Edward şöyle bir güldü. "Sevgilim, var tabii. Polisin işin içinde olması daha da kötü."

"Önerdiğin şeyi yapacak olursam seni aylar boyu göremem ya da birlikte olamam."

Bu doğruydu. Edward iki arada kalarak kısa bir süre sustu.

Alicia yemeği hazırlamak için mutfağa gitti.

16 Cumartesi günü polis Sydney'in evine ikinci kez geldi ve Bayan Lilybanks'e de uğradı. Aynı genç polisin yanında Ipswich'den sivil giysili yaşlı bir adam, Müfettiş Brockway de vardı. Yumuşak bir ses tonu olan; ama her birkaç dakikada birçok yüksek sesle öksüren, elli yaşlarında, uzun boylu, bakımsız görünüşlü biriydi. Cumartesi günü, Alicia'nın, ondan kurtulmak için uydurduğu oyunda kendi rolünü kararlılıkla oynadığı, Sydney'in kafasına dank etti. Yapabildiği sürece Sydney'in ya da başka birinin ondan haber olmasına izin vermeyecekti.

Cumartesi günü Sydney, Müfettiş Brockway'in duyduğu kuşkuyu hissetti. İşin tuhaf yanı, Sydney de kendini biraz suçlu ve gergin

hissediyordu. Bununla birlikte kendinden tam anlamıyla emindi; çünkü Alicia'dan kurtulmamıştı. Ne var ki kendine kahve koyarken (Müfettiş ve polis memuru kahve istememişti) mutfaktan fincanı yere düşürdü, üstelik iki adam da onu yemek odasından izliyordu. Tökezlemişti. Başta karısını Campsey Ash'de trene bindirdiğini söylemiş, sonra genç polis ilk ifadesine dayanarak onu düzelttiği zaman, Sydney ifadesini Ipswich olarak değiştirmişti.

"O gün Ipswich'de tanıdığınız birini gördünüz mü? İstasyonda birini?" diye sordu Müfettiş.

"Ne yazık ki hayır," cevabını verdi. Sydney hemen ve Müfettiş'in "ne yazık ki" sözüne takıldığını anladı.

Hayali suçluluk duygusunun bu kadar doğal şekilde ortaya çıkması şaşırtıcıydı.

Müfettiş Alicia'nın yukarıdaki odasını görmek istedi, yani hem yatak odasını, hem de stüdyoyu. Sydney onun boyalarını, küçük bir valizi yanına aldığını; ama resim sehpasını almadığını söyledi. Müfettiş, Alicia'ya ait olan üst çekmeceyi açtı, belki hiçbir kadının ardında bırakmayacağı bir şey arıyordu, ruj ya da pudriyer gibi; ama çekmecede dört ruj ve iki eski pudriyerin yanı sıra mendil ve eşarp stoku, manikür makası, küçük bir dikiş seti ve çeşitli kemerler vardı. Müfettiş Brockway, Alicia'nın ne tür bir valiz aldığını sordu, Sydney ona köşeleri kahverengi deriyle kaplı havacı mavisi bir valiz ile ondan daha büyük ve saplı olan, kahverengi deriden bir valiz aldığını söyledi. Yanına kışlık giysiler ve kürk yakalı kumaş bir manto almıştı. Ne giymişti? Sydney hatırlayamıyordu. Ama koluna yağmurluğunu atmıştı.

Sonra Müfettiş Brockway ve genç polis memuru bir şey söylemeden arka kapıdan çıktı. Sydney şaşırarak onların arkasından seğirtti, ta ki Müfettiş'in arka ve ön bahçeye bakarak bir çukur izi aradığı kafasına dank edene kadar. Sydney nedense ilgi duymuştu buna; çünkü kendisine Christie'yi hatırlatmıştı ve kendini, karısını öldürmüş ve bir iki metrekare çimenin altına gömmüş biri gibi gerçekten suçlu olarak canlandırmak için elinden geleni yaptı; çimenleri küçük parçalara ayırdıktan sonra çukurun üstünü dikkatle örtmüştü. Ama aslında, içinden uzun uzadıya bir canlandırma yapamadı, dıştan ise suçlu bir erkeğin de aynı şeyi yapacağını varsaydı. Suçlu bir adam kuşkusuz polisin bulabileceği şeyi göz önünde tu-

tardı ve Sydney de bunu yapmış, ara sıra biraz uzaktan şöyle bir göz atmıştı. Müfettiş garaja da bakmış ve döşemenin ahşap olduğunu fark etmişti. Kesinlikle ayrıntılı bir araştırma değil, diye düşündü. Doğru dürüst bir araştırma her karış toprağı dört ayak üstüne çöküp incelemek, hatta bazı yerleri kazmak ve garaj tahtalarını sökmek anlamına gelirdi. Ama gene de Müfettiş'in aradığı buydu; gömülmüş bir ceset, daha ayrıntılı inceleme arkadan gelecekti. Son ay yağan yağmurlar, Alicia gittikten sonra kazılmış toprak izlerini belirsizleştirmiş olabilirdi ve kuşku yok ki Müfettiş de bunu düşünüyordu.

Nazik, ama sertçe veda eden Müfettiş'in moralini bozmaması için neşeli bir söz söylemedi ya da bir şey bulur bulmaz onu arayacaklarına dair bir vaatte bulunmadı.

Sydney bir sigara yaktı ve Bayan Lilybanks'in evine doğru yürüyen iki polisi izledi, Müfettiş'in arabası Sydney'in evinin önündeki yol kenarında duruyordu. Sydney, Bayan Lilybanks'in onun hakkında iyi konuşacağını ve Müfettiş'in kafasında uyandırdığı kuşkuları biraz da olsa dağıtacağını düşünüyordu. Öte yandan Müfettiş ondan kuşku duyduğunu ima ederek kadının kafasına da kuşku yerleştirebilirdi. Bayan Lilybanks'den alabilecekleri ne varsa almaya çalışacaklardı doğal olarak. Bayan Lilybanks, eğer görmüşse halıdan söz edebilirdi. Sydney konuşmayı dinleyebilmeyi çok istedi.

Birkaç saat sonra saat beş sularında Bayan Lilybanks Sydney'e telefon ederek, bir sakıncası yoksa kısa bir süre için ona gelmek istediğini söyledi ya da belki Sydney ona giderek bir fincan çay ya da içki içebilirdi.

Sydney, "Her ikisi de olabilir. Neden siz buraya gelmiyorsunuz?" cevabını verdi. "Bende de çay ve içki var."

Bayan Lilybanks geleceğini söyledi. Ama evden çıkması neredeyse on dakikasını aldı. Resim yaptığı, daha doğrusu yapmaya çalıştığından dolayı yüzünde boya lekeleri olup olmadığından emin olmak için iki üç kez aynaya bakmıştı. Ipswichli Müfettiş'in gelişi onu hayli sarsmıştı. Dr. Underwood'un ancak çarpıntısı olduğu zaman almasını söylediği ilaçtan bir kaşık dolusu içmiş, sonra bir saat yatmış; ama uyumamıştı. *Bay Bartleby'nin karısını öldürmüş olduğu ihtimalini dikkate almak zorundayız, Bayan Lilybanks...* Son-

ra bu olasılığı en aza indirmiş, ama bu sözler Bayan Lilybanks'in kendisinin de belli belirsiz bir kuşku duyduğunu kavramasına neden olmuştu. Bu mümkündü ve korkunç bir şeydi. Eğer cesareti olsa bunu ortaya çıkarmanın ancak bir tek yolu olduğunu kavradı. Cesaret isterdi, ama kuşku yok ki şimdi bununla yaşamanın daha kötü olacağını hissediyordu. Bunun gibi bir şeyden kuşku duymak, başlı başına korkunç bir acıydı. Ve Müfettiş Brockway'e söyleyebileceği bir şey de değildi, çünkü söylerse belki adam buna çok aşırı bir önem atfederdi. Sydney tamamen masum olabilirdi.

Sonunda Bayan Lilybanks hazırlandı, 5.15'te Bartlebyler'in ön kapısını çaldı ve tam o anda Alex Polk-Faraday'ın iki gün önce Alicia'nın evden uzaklaşması ve Sydney hakkında ne düşündüğünü sormak için telefon ettiğini huzursuzlukla hatırladı. Evet, Bay Polk-Faraday'ın kafası kendisinin yapacağı her tür öneriye açıktı ve Sydney'in arkadaşı ve ortağı olduğu için Bayan Lilybanks bundan hiç mi hiç hoşlanmamıştı.

Sydney kapıyı ardına kadar açarak kadını bir gülümsemeyle karşıladı.

"Nasılsın, Sydney?"

"Ah; bugün polis gene geldi. Size de geldiklerini gördüm. Ama hiç haber yok, korkarım."

"Hayır. Üzgünüm, Sydney."

"Gizlendiğini düşünüyorum; her neredeyse gizlendiği yeri açıklamak istemiyor. Döndüğünde annesi ve babası çok içerlemiş olacaklar. Hayli doğru dürüst insanlar onlar. Oturun Bayan Lilybanks. Size bir viski koyayım mı? Yoksa çay mı tercih ederdiniz?"

"İkisini de istemem, teşekkürler."

"İkisini de mi?" diye sordu Sydney, hayal kırıklığına uğramıştı.

Bayan Lilybanks ondan biraz uzaklaşıp ayağının altındaki halıya bakarak, "Aslında buraya bu halıyı nereden aldığını sormak için gelmiştim," dedi. "Evde de bir halıya ihtiyaç var. İyi bir yer biliyorsan, acaba..."

Sydney'in yüzü bir an şaşkın bir ifadeye büründü, sonra, "Debenham'daki Abbott's mağazasından aldım. Bunun gibi birkaç şark halısı var, fazla değil gerçi; ama bir gidin görün. Bu yalnızca sekiz pound sanırım."

Bayan Lilybanks yavaşça kanepeye otururken Sydney'e bakı-

yordu. "Daha önce burada duran eski halıdan çok hoşlanmıştım. Onu senden satın alabilirim," dedi zoraki bir kıkırdamayla.

"Ama halı burada değil ki. Onu alıp..." Gülümsedi. "Eski halıyı alıp attım. Evde bir odaya koymak istemedik, ona on şilin verecek birinin çıkacağından da kuşku duyuyorum."

Bayan Lilybanks yeşil kazağının altında kalbinin hızlı hızlı çarptığını duydu. Sydney'in yüzü biraz soldu diye düşündü. Suçlu suçlu bakıyordu. Suçlu gibi davranıyordu. Bununla birlikte, onun suçlu olduğuna inanmak istememesi suçlu yaftası takmasına engel oluyordu. Şimdi Sydney *ona* dikkatle bakıyordu. Bayan Lilybanks, "Şey, önemli değil," dedi. "Abbott's mağazasına bakarım. Çevrede çok popüler bir yer olduğunu biliyorum. Şey, Sydney, seni rahatsız etmemem gerek," dedi ayağa kalkarken. "Herhalde çalışıyorsundur."

"Ha, sürekli işin başına oturur ve kalkarım," dedi Sydney daha neşeli bir sesle. "Belirli bir programım yok. Kesintiler beni rahatsız etmez. Aslını ararsanız kendimi biraz yalnız hissediyorum bazen ve çalışmamın kesilmesi hoşuma gidiyor."

Şimdi onu yemeğe davet edip dürbünü göstermenin tam zamanı, diye düşündü Bayan Lilybanks ve erken saatlerde kuş gözlediğini söyleyip tepkisini görmek istiyordu; ama bunu yapacak durumda değildi, bu gece olmazdı. "Yakında gene yemeğe gelmelisin," dedi. Kapıya gittikten sonra döndü. "Alicia'nın iyi olması için dua ediyorum, Sydney, her neredeyse. Bana bildir, olur mu, eğer..."

Sydney hâlâ ona yorgunlukla bakıyordu. "Ha, elbette, Bayan Lilybanks, eğer ondan haber alırsam, emin olun size söylerim."

Bayan Lilybanks yavaş yavaş kendi evine döndü. Polisin kendisiyle ne konuştuğunu sormamış olması tuhaf, diye düşündü. İnsan bilmek istemez miydi, suçlu olmayan bir insan?

Sydney o anda Alex'in sabah postasıyla gelen "İkinci Sir Quentin" senaryosunu düşünüyordu. Alex hızlı bir iş çıkarmıştı. Bayan Lilybanks onu omzunda eski halıyla görmüştü. O sabah aptalca yaptığı cesetten kurtulma pantomiminde aslında bir seyirci vardı. Peki kendini hasıl hissediyordu? Biraz suçlu gibi, bu kesindi. Sanki başkalarını aldatması onların kuşkularının geçerliliğine ikna etmişti onu.

Telefon çaldı. Sydney, polisin kendilerine geldiğini bildiren

Londra'daki bir arkadaş olabileceğini düşünerek telefonu açmak için koştu. Bugün Müfettiş Brockway Alicia'nın en yakın arkadaşlarının adlarını sormuş, o da Inez ve Carpie, Polk-Faradaylar ve adlarına telefon defterinde –Müfettiş ikisinin tek adres defteri olduğunu ve Alicia'nın bunu yanına almadığını sorup öğrenmişti– gördüğü birkaç okul arkadaşının adını vermişti.

Uğursuz bir ses, "Merhaba, seni komplocu katil," dedi.

Sydney güldü. "Merhaba, Alex. Ben mutlu, komplocu bir katilim sayende."

"Sinopsisine bakıyordum. Öğleden sonra postasıyla geldi. Çok iyi."

Sydney bekledi. Kamçı'nın korkunç bir diktatöre suikast yapmasıyla ilgiliydi gelen çalışma.

Alex, "Birkaç dakika önce polis beni aradı," dedi. "Tanrım orada onlara ne söyledin? Ya da nasıl davrandın?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Alicia'dan kurtulmak istediğinden şüpheleniyormuş gibi davrandılar. Ne yapıyorsun, onlarla dalga mı geçiyorsun? Bu tehlikeli olabilir, biliyorsun. Bana senin kişiliğini sordular. Onlara *doğruyu* söylememi istemezsin, değil mi?"

"Umarım Kamçı'nın yaratıcısına uygun olarak kapkara bir görüntü çizmişsindir."

"Hayli kuşkulu bir adam olduğunu, karını sürekli dövdüğünü, korkunç bir hayal gücünün bulunduğunu, şarkılara uğursuz sözler uydurmaya bayıldığını ve *zengin* genç karını ıssız bir bölgede –Blycom Heath– ev almaya ikna ettiğini söyledim, böylece onu halledip ormana gömebilirdin." Alex yapmacık bir gülüşle güldü. "Ah-hah-ah-hah-ah-*hah*!" Bunu yalnızca gerçekten eğlendiği zaman yapardı; sesi bir İngilizin attığı kahkahanın Amerikan taklidi gibiydi.

Sydney gülümsedi, "Sana neler sordular?"

"Şey, sevgili Sydney, pek de yanlış bir söylemedim. Gerçekten de seninle Alicia'nın nasıl anlaştığınızı düşündüğümü sordular. Bence iyi anlaşıyorlardı, dedim. Alicia'nın başka bir adamla görüştüğüne ihtimal verip vermediğimi sordular. Kesinlikle sanmıyorum, dedim. Sen sanıyor musun?"

"Yo. Yo, sanmıyorum," dedi Sydney, ama aslında bunun müm-

kün olduğunu düşünüyordu. Alicia çok temkinli davranmış ve kendisine asla bir ipucu göstermemiş olabilirdi elbette. "Hiçbir şey duymadın, değil mi? Londra'daki bir adam hakkında."

"Tek bir söz bile, yo. Skandal olabilecek en küçük bir şey."

"Elbette, buranın yakınlarındaki ormanlıkta bir buçuk metre toprağın altında olduğunu biliyorsun, yani neden onun erkek arkadaşlarından söz edip de soluğumu tüketiyorum bilmem."

"Onu nasıl öldürdün, Bartleby? Biliyorsun şimdi her şey sana bağlı. Temize de çıkabilirsin."

"Merdivenden aşağıya ittim. Boynu kırıldı. Sonra ertesi sabah şafaktan önce gömdüm. Hayatımda kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. Bunu yaptığıma memnunum. Yapabilseydim bir daha yapardım."

"Teşekkür ederim, Bay Bartleby, biliyorum ki, izleyicilerimiz birinci ağızdan –ah–; doğrudan katilin ağzından milyonlarcamızın yapmak istediği yorumları duymaktan mutlu olmuştur. Yapabilseydik keşke." Son sözlerinin arasına bip bip sesleri karıştı ve Alex telaşla, "Her ikimiz de Kamçı'ya geri dönelim. Bunu noktalayalım," dedi.

Telefonu kapattılar.

Saat 10'da Sydney "İkinci Sir Quentin"in son okumasını bitirmiş ve postalamak üzere bir zarfa koymuştu. O an Alicia'nın ne yaptığını merak etti. Son dört gündür neden Sneezumlar aramamıştı peki? Telefon defterinde Inez ve Carpie'nin numarasına bakarak onları aradı.

Telefonu Carpie açtı, Inez dışarıya çıkmıştı ve Carpie çocuklara bakıyordu. "Hiç haber yok, Syd, anladım," dedi. Batı Hint Adaları yerlilerine özgü yankılı sesi ve İngiliz aksanıyla.

"Hiç haber yok, evet."

"Bugün polis geldi. Inez evdeydi. Saat altıdan biraz önce geldiler."

"Adlarınızı ben vermiştim, Carpie. Alicia'nın Londra'daki arkadaşlarını öğrenmek istediler. Umarım önemli değildir."

"Aman, elbette önemli değil, Sdy. Ama senin hakkında çok komik sorular sordular bize. Senle Alicia'nın mutlu bir evliliği var mıydı ve sizi hiç kavga ederken görmüş müydük? Doğal olarak hayır, dedik. Sizin sanatçı olduğunuzu ve ara sıra yalnız kalmak iste-

diğinizi söyledim ben. Alicia'nın başka bir erkekle görüşüp görüşmediğini sordular. Sanmadığımızı söyledik. Sence de öyle değil mi, Syd?"

Sydney, "Öyle," dedi.

"Umarım sana yüklenmiyorlar; sırf ellerinde başka biri olmadığı için."

"Yüklenirlerse onları suçlayamam. Onların işi bu."

"Çok doğru, ama çirkin bir yöntem. Sakın onlara karşı kendini kaybetme Syd, bu işleri çok daha kötü hale getirir."

"Kesinlikle kontrollü davranıyorum." Sonra Sydney her zamanki gibi bir haber alırsa aramaya söz vererek telefonu kapattı.

Sydney yatmaya hazırlanırken kanıtlayamayan, ama suçlayan (Alex) ve kanıtlayabilecek olan, ama suçlamayan (Bayan Lilybanks) arkadaşlarının olmasının çok tuhaf olduğunu düşündü. Aynı anda hem cezalandırılmak, hem de temize çıkmak gibiydi bu. Bundan bir hikâye çıkarabilirdi. Bu düşüncesini defterine de yazdı.

17 Bayan Lilybanks yemek odasındaki masanın önünde durmuş, yavaş hareketlerle çiçekleri turuncu-beyaz kâseye koyuyordu. Kâsenin alt kısmında çiçeklerin saplarının sokulacağı oyuklar vardı. Saat dördü çeyrek geçiyor ve Bayan Hawkins yukarıda banyoyu temizliyordu, en son orayı temizlerdi. Bugün bütün mobilyalar cilalandığı için evde özel bir güzellik vardı. Sydney 7.30'da yemeğe gelecekti. Bayan Lilybanks, Bayan Hawkins ve kendisi için çay suyunu koymak üzere mutfağa gitti.

Bayan Hawkins orta boylu, zayıf, elli başlarında bir kadındı; siyah örgülü topuzundan çıkan isyankâr, gri saçları vardı. Canlı bakan gri gözlere, etli bir buruna ve belli belirsiz gergin tavırlara sahipti. İnsana rahatlık veren biri değildi, ama çok güvenilirdi ve Bayan Lilybanks'in evine geleceğim, demişse mutlak gelirdi; ailesinin gereksinimleri nedeniyle geldiği günler farklı olurdu. Artık Bayan Lilybanks'in ilk taşındığı zamanlardaki gibi her gün gelmiyordu, çünkü Bayan Lilybanks bunun gerekli olmadığını söylemişti. Her gün temizlik yapılması Londra'daki Dr. Underwood'un fikriy-

di, onun arkasından torunu Prissie de, Bayan Lilybanks taşındıktan sonra Bayan Hawkins'le konuşmuştu. Ama Bayan Hawkins her gün öğleden sonra üçle dört arasında telefon ederek durumun nasıl olduğunu sorardı. Alicia'nın kayboluşu gazetelere yansıdıktan sonra her gün Bayan Lilybanks'e bir haber olup olmadığını soruyordu. Ve çevredeki birçok insan gibi Sydney'in bir işler çevirdiğinden, hatta muhtemelen cinayet işlediğinden kuşkulanıyordu; çünkü Bayan Hawkins, herkes gibi, Sydney'in karısının ana babasının evinde olmadığını haftalardır bildiğini ve bunu karısının en iyi arkadaşlarına bile söylemediğini gazetelerden okumuştu. Bayan Hawkins Bayan Lilybanks'e defalarca, "Bu onun bir şeyin peşinde olduğunu gösterir," demiş, Bayan Lilybanks de, Bayan Hawkins gibi birine, ressam ve yazar olan Alicia ile Sydney'in bir süre birbirlerinin nerede olduğunu bilmeden ayrı tatil yapabileceğini açıklayamayacağını bildiğinden işi oluruna bırakmıştı. Ama Sydney ile halı konuşmasını yaptıkta sonra Bayan Hawkins'in, "Bu onun bir şeyin peşinde olduğunu gösterir," sözü Bayan Lilybanks'in içini yemeye başladı ve Sydney'i korumaya çalışmaktan usandığını hissetti. Bayan Hawkins, Bay Fowler ve kasap Bay Veery gibi basit insanların sağduyusunun haklı, kendi akıl yürütmelerinin yanlış olabileceğini de hissetti. Ama Bayan Lilybanks, Bayan Hawkins'e ona hak verdiğine dair bir imada bulunmadı.

Yemek odasındaki çiçek kâsesinin durduğu masada çay içiyorlardı.

Bayan Hawkins çayını karıştırırken başını iki yana sallayarak, "Hiç haber yok, vay, vay," dedi.

Bunu iki saat önce geldiği zaman öğrenmişti.

Bayan Hawkins konu açılınca rahatsız oldu ve ağzını bile açmadı. Sydney Bartleby'nin yemeğe geleceğini bilse Bayan Hawkins kriz geçirirdi. Bayan Lilybanks kadının bunu öğrenmeyeceğini umdu. Ama Rutledge kırık dökük kamyonetiyle geçerken Sydney'in 7.30'da eve girdiğini görebilirdi. Bay Fowler ertesi sabah öğrenince herkes de öğrenirdi.

Bayan Hawkins devam etti. "Kendisinden o kadar hoşnut görünüyor ki. Onu ne zaman görsem yüzünde o gülümseme var. Karısı için endişelenen bir erkeğe hiç benzemiyor, ah, hayır, benzemiyor."

"Endişelendiğini sanmam, Bayan Hawkins. Alicia'yı biraz tanı-

yordum, biliyorsunuz." Bayan Lilybanks geçmiş zaman kullandığını fark etti. "Ara sıra kendi başına olmaktan hoşlanır."

"Amerikalılar şiddet yanlısıdır. Herkes bilir bunu. Diyorum ki, ne zaman bir kanıt bulacaklar? Polis evin çevresini kazmalı. Christie olayı gibi. Mezarın bulamayacakları kadar eskimesini beklememeli. Şu pencere sizi üşütüyor mu, Bayan Lilybanks?" diye sordu, mutfak penceresini kastederek.

"Yo, yo, teşekkür ederim."

"Açmamın nedeni bu öğleden sonra epeyce amonyak kullanmış olmam. Amonyak kokusundan hiç hoşlanmamışımdır." Ani bir neşeyle gülümsedi.

Birkaç dakika sonra, cumartesi günü geleceğini ve her zamanki gibi, yarın telefon edeceğini söyleyerek gitti. "Umarım gece kapılarınızı iyice kilitliyorsunuzdur, Bayan Lilybanks. Buradaki yaşamınıza imrenmiyorum ve kimsenin imrendiğini de sanmıyorum."

Bu sözler Bayan Lilybanks'in kulaklarını tırmalayıp durdu. Üst kata çıktı ve ciddi, törensi bir duyguyla masasının üst çekmecesinden dürbünü çıkardı, alt kata indi ve dürbünü yemek odasındaki büfenin kenarına koydu. Gözleri pencere pervazına konmuş masum görünüşlü güvercine kaydı, güvercin bir an onun gözlerinin içine baktıktan sonra uçup gitti. Bayan Lilybanks yemek hazırlıklarına başlamadan önce bir süre yukarıya çıkıp dinlendi.

7.35'te Bayan Lilybanks'in ön kapısında *rap-rap-rap – rap-rap* sesleri duyuldu. Yaşlı kadın kapıyı açmaya gitti.

Sydney, "Merhaba, Bayan Lilybanks," dedi. "Newcastle'a kömür getiriyorum. Ipswich'in en iyisi." Bayan Lilybanks'e ince kâğıda sarılı, bir demet uzun saplı, kırmızı kılıççiçeği verdi.

"Hey, teşekkür ederim, Sydney. Ne kadar güzel."

"Bir de bu. Bu gece için ya da gelecekte." İçki satma ruhsatı olan bir büfeden aldığı eflatun ince kâğıda sarılı bir şişe kırmızı şarap uzattı.

"Vay canına! Neyi kutluyoruz. Yoksa..." Alicia'dan haber alıp almadığını soramadı.

"ITV'den Bay Plummer bugün Kamçı'yı biraz daha beğendi. Henüz satın almadı; ama ilk üç hikâyemizi beğendi, ben iyimser bakıyorum, Alex de öyle. Bayan Lilybanks, başyapıtlarımı seyretmek için televizyon almalısınız. Ben size bir tane alacağım."

Sydney keyifli bir şekilde elini salladı.

"Hayır, alma. Kıştan önce bir tane almayı düşünüyorum. Sydney, bu harika bir haber. Umarım devamı gelir. Üzerinde ne kadar çok çalıştığını biliyorum."

Sydney ayak uçlarına basarak havayı kokladı. En iyi ayakkabılarını giymiş ve parlatmıştı. "Mütevazı köy mutfağınızdan yayılan bu cennet gibi koku da ne?"

"Ördek. Umarım ördekleri seviyorsundur. Dur şunları suya koyayım, sonra sana bir içki veririm. Yo, gel de içkini kendin hazırla."

"Büyük bir zevkle." Sydney kadının arkasından yemek odasına, oradan da mutfağa geçti.

Bayan Lilybanks kılıççiçeklerini uzun bir vazoya koyarken, Sydney kendisine buzlu, Bayan Lilybanks'e buzsuz viski soda hazırlarken beş dakika kadar mutfakta kaldılar. Sohbet ettiler, ama Bayan Lilybanks kendini biraz gergin hissediyordu; çünkü "Alicia'ya telefon ederek Kamçı haberini verememen ne fena," gibi şeyler söyleyemiyordu ya da söylemek istemiyordu.

Bardaklarını yemek odasından geçip oturma odasına götürdüler. Bayan Lilybanks oturma odasına girmeden, kasten döndü ve gördükleri karşısında sağ elindeki bardağı sıkarak titredi. Sydney bir ayağını adım atar gibi uzatmış, dürbüne bakıyordu; dudakları hafifçe aralanmış, tıpkı Bayan Lilybanks halıdan söz ettiğinde aralandığı gibi.

Sydney kadının ona baktığını gördü. "Ah –şu dürbün–." Parmak uçlarıyla hemen alnını ovuşturdu.

"Evet?"

"Bunu Ipswich'den aldınız, değil mi?" Yavaşça kadına doğru yürüdü, Bayan Lilybanks oturma odasına geçti. "O ikinci el mal satan mağazadan."

"Evet," dedi Bayan Lilybanks. "Kuşlara bakmak için aldım."

"Ben de almak istedim. Bu yüzden bakıyorum. Bir gün o mağazaya gittim –bir kez daha görmüştüm–, ama vitrinde değildi. Hayal kırıklığına uğradım. Bu yüzden şimdi beni bu kadar şaşırttı. Sahip olduğum bir şeyi görmek gibi. Bir zamanlar sahip olduğum."

Bayan Lilybanks kanepeye oturdu. Sydney oturamayacak kadar huzursuz görünüyordu. Ona oturmasını söylemedi. "Bazen sabahın

erken saatlerinde kuşlara bakarım. Gün doğarken."

Sydney ona gene usanmış gibi, ne söyleyeceğini beklercesine baktı.

Bayan Lilybanks, bütün bunları oynuyor, diye düşündü. Herhalde hikâyelerinden birine koyacak. Ama neden o halı o kadar ağırdı ve neden gün doğmadan önce taşıyordu? Bartlebyler çok erken, bu kadar erken kalkmaktan hoşlanmazdı. Bir keresinde Alicia böyle söylemişti. Neden Sydney Alicia gittikten hemen sonra bu kadar erken kalkmıştı?

"Bugün gazetede o Fransız'ın teknesiyle yaptığını okudunuz mu? Marsilya'dan Tangier'e kadar küçük bir tekneyle?" diye sordu Sydney.

Yemek boyunca başka şeylerden söz ettiler.

Bayan Lilybanks konuyu sürdürmek istiyorsa ne söylemesi gerektiğini kesinlikle biliyordu. Yalnızca bir cesaret sorunuydu bu. Peki neden biraz cesaretli olmuyordu? Diyelim ki Sydney birden öfkelendi ve ona vurarak öldürdü. Bayan Lilybanks bir sonraki haftaya çıkıp çıkmayacağını bilmiyordu. Sydney ona bir zarar verirse, suçluluğunun kanıtlanmasına hizmet ederdi bu en azından. Alicia'yı öldürmüşse, bu korkunç bir şeydi ve açığa çıkması gerekiyordu. Bayan Lilybanks olaya yorgun bir teslimiyet ve tuhaf bir iç karartısıyla yaklaştı, tıpkı altı ay önce doktoru en fazla iki yıl yaşayabileceğini söylediği zaman ölüme yaklaştığı gibi.

Kahvelerini içerlerken Bayan Lilybanks hoş bir sesle, "Bir sabah erkenden seni gördüm," diye başladı söze, "o dürbünle. Sanırım eski halını attığın sabahtı. Omzunun üstünde ağır bir şey taşıyordun."

Sydney, "Öyle mi? Ha, evet," dedi ve tabağına koyarken fincanı takırdadı. "Halıydı."

Titreme gerçekti, Bayan Lilybanks bunu gördü. Kimse bu kadar iyi oynayamazdı ve Sydney'in kendini kontrol etmeye çalıştığı açıktı. Bayan Lilybanks'in sırtından bir korku ürpertisi geçti, hayalet görünce hissedilen ürperti gibi. "Seni o kadar erken görmek beni şaşırttı. Ama ben çoğunlukla erken kalkarım. Alicia'nın gitmesinden sonraki sabahtı; çünkü Alicia'ya bakındığımı, sonra bir gün önce gittiğini hatırladığımı biliyorum."

Sydney, "Ha, o gün," dedi.

Bayan Lilybanks onun çenesinin öne çıktığını gördü; inatçı bir tavırla, yoksa bir yenilginin, oyunun sona erdiğinin işareti miydi? Sydney masanın ortasına gözünü dikti. Bayan Lilybanks umarsızlıkla onun bir şeyler söylemesini istedi. Gene hoş bir ses tonuyla, "O halıyı ne yaptın?" diye sordu.

Sydney, "Ha, ondan kurtuldum; tamamen," dedi aynı hoş tonda.

Bayan Lilybanks gülümsemeye çalışarak, "Halıyı gömdün," dedi.

"Evet." Şimdi Sydney'in gözlerinde deliliğe benzeyen bir parıltı vardı, sanki masadan uzanıp ona vurmak istiyordu. Sonra parıltı ortaya çıktığı çabuklukla yok oldu. "Evet, halıda güve olduğunu düşündüm; yani en iyisi gömmekti. Ya da yakmaktı, ama insanların ormanın yandığını sanmasını istemedim."

"Ormana mı gömdün?"

"Yo, yerleşim yerinin biraz dışına." Bir elini belli belirsiz salladı.

"Bu yüzden mi bu kadar erken kalktın? Görünmemek için mi?" Sydney artık dimdik oturuyordu. Kalbi küt küt atıyordu. Yarı bitmiş sigarasını söndürdü ve kahvesini içmemeye karar verdi.

Sydney kadını seyrederken, "Sanırım," dedi.

"Halının içinde ne vardı?"

Sydney'ı sağ eli fincanın yanında yumruk olmuştu, başparmağı yumruğunun içindeydi. Bayan Lilybanks, aniden çözülecek diye düşündü. Ya da öfkeyle patlayıp ona vuracaktı.

"Beni suçlar gibisiniz. Alex, Bayan Hawkins, Bay Fowler ve öbürleri gibi. Polis gibi." Sesi yüksek tonda değildi, ama titriyordu.

"Seni hiçbir şeyle suçlamıyorum. Gerçekten. Soruyorum yalnızca."

"Alicia'yı öldürdüğümü ve cesedini halıya koyarak gömdüğümü düşünüyorsunuz. Bunu kanıtlamaya çalışıyorsunuz."

"Hiçbir şeyi kanıtlamaya çalışmıyorum."

"Evet, çalışıyorsunuz. Beni sınıyorsunuz. Eski halıyı satın alma teklifi, evden dışarıya çıkardığımı görmüşken üstelik."

Bayan Lilybanks onu sınamaya ihtiyacı olmadığını düşündü. Yeterince kanıt vardı. Kendini zafer kazanmış gibi hissetti. Zarif bir şekilde masaya çökebilir, başını üstüne koyabilir, kaybolabilirdi. "Halının içinde hiçbir şey olmadığını söylersen sana inanırım. Se-

ni halıyla gördüğümü kimseye söyleme niyetinde değilim, ne komşulara, ne de polise."

Sydney ona hâlâ korkmuş gibi bakıyordu. "Buna tam olarak inanamıyorum."

"İnanmalısın. Bu hafta –geçen hafta– polise seni halıyı arabana taşırken, halıyla birlikte gittiğini söyleyebilirdim. Ama söylemedim."

"Neden?"

Bayan Lilybanks, şu ana kadar bunu önemli olduğundan emin olmadığı için anlatmadığını söylemek istedi. "Suçluysan bu ortaya çıkar. Tümüyle sana bırakıyorum, Sydney." Alnında terler biriktiğini gördü. Sydney ona bakıp duruyordu. "Evde, biraz brendi var. İster misin?"

"Evet. Evet, lütfen."

Bayan Lilybanks, Sydney'in bunu kabul etmesinden, nazikçe cevap vermesinden rahatlık duydu. İlaç niyetine kullanıyordu brendiyi, ama buraya taşındığından beri içmemişti. Uzun ayaklı bir bardak getirdi ve içini epeyce doldurarak Sydney'e verdi. Sydney masaya biraz eğilerek içkisini yudumlamaya başladı.

Bayan Lilybanks gümüş demlikten Sydney'in fincanına koyarken, "Biraz daha kahve," diye sordu.

Sydney, "Devam edemez bu şekilde," dedi kendi kendine konuşuyormuş gibi.

"Ne devam edemez?"

"Söylememeniz; gördüğünüz şeyi."

Bayan Lilybanks ona sakince bakmaya çalıştı. "Beni iyi tanımıyorsun herhalde. Ben sözümü tutarım. Bu kendime verdiğim bir söz, sana değil. Herhangi bir insana karşı kuşkularımı açıklamak benim işim değil, Sydney. Özellikle de yanlış olabilecek bir kuşkuyu."

Sydney rahatlıyordu. Belki de brendi işe yaramıştı. Hatta televizyonlardan, Suffolk'un düzlükte olduğu için iyi yayın aldığından bile söz etmeye başladı. Ama tedirginliği geçmemişti ve Bayan Lilybanks'e farklı bir gözle bakıyordu.

Bayan Lilybanks, "Prissie bu hafta sonu geliyor," dedi. "Bu kez onunla tanışmalısın. Geçen sefer kaçırdığına üzüldüm." Bunu söylemek için fırsat kolluyordu, söyleyebileceği en yatıştırıcı şeydi bu;

hangi insan katil olduğunu düşündüğü birine genç torununu tanıştırırdı?

Sydney, "Memnun olurum," cevabını verdi.

Oturma odasında sigarasını bitirmeden kalktı, öteki gelişlerinde olduğu gibi, bulaşığa yardım etme teklifinde bulunmamıştı. Bayan Lilybanks birkaç dakika kanepeye oturarak zihnini toplamaya çalıştı. Kendini tehlikeye atmıştı kuşkusuz, ama belki de tehlike noktası artık geçip gitmişti. Sydney ciddi bir kuşku altında olduğunu biliyordu ve eğer suçluysa, diye düşündü Bayan Lilybanks, sinirliliği onu ele verebilirdi. Bu ve Bayan Lilybanks'in var olduğuna büyük ölçüde inandığı suçluluk baskısı. Birçok katil itiraf etmek, yakalanmak için büyük bir istek duyardı. Sydney'in diyebileceği gibi topu yuvarlamaya başlamıştı, bu yüzden o akşam pek de kötü bir iş yapmadığını düşündü. Üstelik bir şey keşfetmişti: Sydney'in Alicia'dan kurtulmuş olduğuna gerçekten inanıyordu.

18 Ertesi sabah Bayan Sneezum Sydney'e telefon etti ve kocasıyla birlikte öğleden sonra onu görmeye geleceğini söyledi. Bu kadar kısa ve kesindi. Sydney elbette onları görmekten çok memnun olacağını söyledi. Bayan Sneezum saat üç sularında geleceklerini bildirdi.

Telefonu kapattıktan sonra Sydney evde dolaşarak ortalığı topladı, gerçi evin yeterince düzgün olduğunu düşünüyordu. Bayan Lilybanks'in birkaç kez tuvalete gidince görmüş olduğunu sandığı balonlu gazete fotoğrafını banyo duvarından indirdi. Olayı soruşturmada iyi bir iş çıkaracaklarsa Sneezumlar'ın Bayan Lilybanks'i de ziyaret edeceklerini sanıyordu. Alicia annesine ondan epeyce söz etmiş olmalıydı.

O gün cumartesiydi, Bayan Lilybanks'in torunu Prissie'nin geleceği gün, diye düşündü Sydney. Yoğun bir gün. İsteksizce, üzerinde çalıştığı Kamçı sinopsisini bir kenara bırakarak, alışveriş etmek için arabayla Blycom Heath'e gitti. Sinopsisi neredeyse bitmişti, tamamlamak için birkaç değişiklik gerektiriyordu yalnızca. Bu beşinci hikâyede Kamçı, ölü olduğu sanılan zengin ve yaşlıca

bir kadının kılığına bürünmek için kadın giysileriyle dolaşıyordu. Kamçı, avukatlar şöyle dursun, kadının kocasını bile aldatmayı başarmış ve ortadan kaybolmadan önce hatırı sayılır miktarda nakit para ve mücevher almıştı. Canlı bir kurguydu, kahkaha doluydu ve Sydney beşinci Kamçı yarışmasını kazanmaya hazırdı. Bir başlığa ihtiyacı vardı. "Etrafında Dolanma" mı? I-ıh.

Sydney kasaba, "Günaydın, Bay Veery," dedi.

"Günaydın." Bay Veery şöyle bir başını salladıktan sonra, Sydney'in yüzüne, ellerine, giysisine, onun siparişini duyamıyormuş gibi şaşkın bir ifadeyle bakmaya başladı.

Sydney, "Bugün biftek güzel mi?" diye sordu.

İki biftek ve yarım kilo beykın aldı. Bay Veery paketini ve para üstünü, parmaklarının Sydney'in eline değmesinden korkuyormuş gibi verdi. Sydney kapıya giderken bir müşteri kenara çekildi, ama bu arada hep ona bakmıştı. Sydney çıkınca vitrinden içeriye baktı ve Bay Veery ile kadının canlı bir sohbete daldıklarını gördü.

Bayan Lilybanks telefon edip o öğleden sonra 2.30'da kendisi ve Prissie'yle çilek yiyip kahve içmeye çağırdı. Sydney, Bayan Lilybanks'in evinin önünde kendisi kasaptayken gelmiş olan kırmızı bir Viva görmüştü.

"Evet, teşekkürler, sevinirim," dedi. "Ama fazla uzun kalamam, çünkü Bay ve Bayan Sneezum saat üçte gelecek. Alicia'nın annesiyle babası." Perşembe akşamı hiç olmamış gibi neşeli bir ses tonuyla konuşuyordu.

Bayan Lilybanks'in sesi de her zamanki gibi çıkıyordu.

Sydney, o gece Bayan Lilybanks'i korkuttuğunu düşündü; ama o da kendisini korkutmuştu. Komik ya da eğlenceli olmasına çalıştığı oyun birdenbire gerçeğe dönüşmüştü. Kimse, en büyük aktörler bile, çalışarak alnında ter biriktirmesini beceremez, diye düşündü. Hoş bir yaşlı bayanın katil olduğundan şüphelenmesinin nasıl bir şey olduğunu öğrenmişti. Anlatılmaz bir utanç, tuhaflık, beceriksizlik, hatta delilik hissetmişti.

2.15'te sinopsisini bitirdikten sonra Bayan Lilybanks'e gitti. Priscilla Holloway tam Sydney'in düşündüğü gibi, ufak tefek, zayıf ama uzun, düz kahverengi saçlı, badem gözlü, düzgün ciltli ve belki kendisinin ve büyük ihtimalle Bayan Lilybanks'in de farkında olmadığı fantastik bir cinsel cazibesi olan bir kızdı. Prissie aşırı

soğukkanlı davranışlar sergiliyordu, belki olduğundan daha büyük ve daha sofistike görünmek istiyordu. Belki de bunun nedeni Bayan Lilybanks'in ona kendisini ve Alicia'nın ortadan kaybolmasını anlatmasıydı; ama Sydney onun, kuşkularından söz ettiğini sanmıyordu. Prissie gizemli bir erkek olduğunu düşünüyormuş gibi bakıyordu ona, suçlu bir insan olduğunu sanıyormuş gibi durmuyordu.

Birlikte geçirilen yarım saat boyunca Alicia'dan hiç söz edilmedi. Londra'dan, Prissie'nin *A Cup of Summer* adlı oyunda aldığı küçük rolden söz ettiler. Prissie Sydney'e anneannesinden duyduğu televizyon dizisini sordu.

Prissie, "Anneanne, henüz bana resimlerini göstermedin," dedi.

"Ha, göstereceğim, ama şimdi değil; çünkü Sydney fazla uzun kalamayacak ve resimlerin çoğunu gördü zaten."

Sydney ayağa kalkarken, "Evet, gitmem gerek," dedi. "Sneezumlar'la tanışmamıştınız, değil mi, Bayan Lilybanks?"

"Hayır, tanışmak isterim. Çaya gelmelerini söyler misin?"

"Ha, teşekkürler, ben de çay ikram edecektim. Daha sonra size telefon ederim, duruma bir bakarız." Bayan Lilybanks'e hoş bir tavırla baktı. "Çilekler için çok teşekkür ederim. Sizinle tanıştığıma sevindim. Bayan Holloway." Evden çıktı.

Sneezumlar on dakika erken geldi. Gri Mercedes-Benz'lerinden indiklerini gören Sydney onların daha yaşlı göründüğünü, ikisinin yüzünde de gerginlik izleri olduğunu düşündü. Bay Sneezum ufak tefek, ince, kızıl saçlı ve solgun renkli bir adamdı. Karısı daha uzun değilse de en az onun kadar uzun, sarışın, çenesi epeyce küçük; ama kararlı bir burnu ve gözleri olan bir kadındı. Alicia, neyse ki ikisinin güzel bir karışımıydı.

Bay Sneezum kapıdan girerken elini uzatmadan, "Merhaba, Sydney," dedi. "Nasılsın?"

Sydney öndeki araba yolunun ortasında duruyordu. "Fena değilim, teşekkür ederim. Siz nasılsınız?"

Eve girdiler. Sydney'in teklif ettiği sherry'yi reddettiler, sonra çok erken olduğunu söyleyerek çayı da kabul etmediler. Her ikisi de Alicia'nın gidişindeki gizemi çözmek istiyormuş gibi oturma odasına bakınıyordu. Bayan Sneezum beş dakika kadar son haftalarda Sydney'e telefonda sormuş olduğu soruları tekrar sordu, ama Sydney onun aslında cevap verdiği sıradaki yüz ifadesiyle ilgilen-

diğini anladı. Bay Sneezum ses çıkarmadan oturmuş Sydney'e bakıyordu. Sinclair Lewis'in daha ufak tefek ve daha pörsümüş bir benzeriydi.

Bayan Sneezum, "Onun Ipswich'de tren değiştirmediğinden, bindiği trenden inip kuzeye giden başka bir trene binmediğinden emin misin?" diye sordu.

Sydney, "Trenin hareket ettiğini gördüm," cevabını verdi. "Birbirimize el salladık." El sallamamışlardı, ama Sydney trenin hareket ettiğini görmüştü.

Bayan Sneezum soğuk, hesaplı gözlerini ona dikti. "Hı-hı. Polis o sabah Alicia'yı gördüğünü hatırlayan bir demiryolu görevlisi bulmaya çalıştı ya da..."

"Ha, bu zor herhalde," diye araya girdi Sydney, hafif bir gülümsemeyle.

"Evet. Kimse hatırlamıyor." Bayan Sneezum kocasına baktı, adam ise işaret parmağıyla burnunu ovuşturdu yalnızca. Kadın kanepede oturmuş, uzun bacaklarını üst üste atmıştı. Siyah-mavi desenli ipek bir elbise giymiş ve Sydney'in bilmediği bir koku sürmüştü; Sydney, muhtemelen pahalı olmasından ötürü bu kokuyu tanımıyordu. "Sana sormak zorundayım Sydney, gitmeden önce Alicia'yla büyük bir kavga ettiniz mi?"

"Hayır. Gerçekten, Bayan Sneezum." Sydney dudaklarını ıslattı ve ellerini dizine koyduktan sonra gene aşağıya indirdi. "Bir süre yalnız kalıp resim yapmak istiyordu ve beni tekrar görmek istediği –ya da eve geldiği– zaman temasa geçmek istediğini söyledi. Bu yüzden değişiklik olsun diye küçük bir kasabaya gidecekken burada kalıyorum. Mektup yazdığı ya da telefon ettiği zaman burada olmak istiyorum." Düşünmeden konuşuyordu gene, bunu fark etti ve aşırıya kaçan açıklamalarının yarattığı kuşkuyu hissetti. "Sydney evde kalıyor, çünkü bahçedeki cesede göz kulak olmak istiyor. Baksanıza, Christie adamın evinde ne kadar uzun kaldı," diye düşünüp düşünmediklerini merak etti. İstemeden omuzlarını silkti ve Bayan Sneezum'un bunu fark ettiğini gördü.

"Yazarlar ve ressamlar. Her şeyi bildiklerini sanırlar." Bayan Sneezum destek için kocasına baktı.

Adam zayıf bir sesle, "Ah, bütün gençler böyledir işte," dedi.

"Toplumun geri kalanının yaşadığı gibi sakin ve huzurlu şekil-

de, hayatın iniş çıkışlarını kabullenerek yaşamayı reddederler, sonra zavallı yaşamlarının getirdiği gerilimlerden aşırı etkilenirler. Ne demek istediğimi biliyorsun, Hartley." Tekrar adama baktı.

Ama Hartley bu kez hiçbir şey söylemedi, yalnızca kaşlarını kaldırıp, aralık ağzıyla halıya baktı.

"Bana göre bohem hayatın sıradan, günlük toplumda hiç yeri yok. Böyle yaşayan insanlar toplumun istediği gibi davranmadıklarını bilir ve sonuçta kendi felsefeleri uyarınca iyice dibe batarlar; çünkü yapmacıktırlar ve rol yaparlar."

Kilisede tören izleyen biri gibi onu ciddi bir saygıyla dinlerken, sahte bir tanrı, diye düşündü Sydney. Bayan Sneezum'a göre toplum soyut –çok soyut– bir tanrı gibiydi, herkesin sorgusuz kendini adaması gereken bir tanrı.

Bayan Sneezum hâlâ dimdik oturup Sydney'e bakarak ağır ağır, "Alicia bunun bedelini ödüyor işte," dedi.

Sydney otomatik olarak, "Hı-hı," diye mırıldandı.

"Mutsuzdu; doğal olarak." Bayan Sneezum Sydney'e baktı; kızının karşı çıktığı doğal yaşam tarzının, kendi yaşam tarzının koruyucusuydu.

"Evet," dedi Sydney.

Hepsi de bir an sessizce dua edercesine durup düşündüler.

Sonra Sydney, "Komşum Bayan Lilybanks saat dört civarında çaya davet ettiğini iletmemi istedi. Alicia'yı çok iyi tanıyor. Herhalde Alicia da size ondan söz etmiştir."

Bayan Sneezum başını sorgular gibi kocasına doğru kaldırdı. "Bilmiyorum, Hartley. Sen ne diyorsun? Elbette Bayan Lilybanks'e haber vermeliyiz. Evet, Alicia ondan söz etti," diye ekledi Sydney'e.

Hartley Sneezum söze girdi. "Biraz daha erken dönmemiz gerekebilir."

Sydney Bayan Sneezum'un isteği üzerine onlara Alicia'nın yukarıdaki odasını gösterdi. Bayan Sneezum, Alicia'nın son soyut resimleri üzerine kayıtsız bir tavırla, olumsuz yorumlarda bulundu.

Sydney, "Bayan Lilybanks'in güzel bir portresini yaptı," dedi. "Aşağıda, oturma odasında. Belki de fark etmemişsinizdir."

Bayan Sneezum fark etmemişti; ama, "Ha, evet. Tekrar bakmam gerek," diyerek bunu gizledi.

Dörde on kala evden ayrıldılar. Öndeki araba yolunda Bayan Sneezum Bayan Lilybanks'in evine doğru baktı ve belli belirsiz bir sesle, "Bayan Lilybanks'e uğrayabiliriz, Hartley, tanışmak için; ama çaya kalamayız," dedi.

"Hayır," Hartley de aynı fikirdeydi.

Nazikçe veda ettiler, haber alırlarsa birbirlerine iletme sözü verdiler. Sonra Sydney evine döndü. Sneezumlar'ın Bayan Lilybanks'de en az yarım saat kalacaklarını ve çay davetini kabul edeceklerini biliyordu. Sırf Bayan Lilybanks'le yalnız konuşmak için kendisinden kurtulmuşlardı. Ama Prissie orada olduğu için, diye düşündü Sydney, Bayan Lilybanks'in onlara anlatacaklarının bir sınırı olacaktı. Ne var ki, Prissie orada olsa da olmasa da halı olayını anlatacağını sanmıyordu.

On beş dakika sonra bir araba motoru çalıştı. Sydney pencereden bakmak için ayağa kalktı. Prissie'nin kırmızı Vivası Ipswich ve Londra yönünde yola çıkmıştı.

19

Bayan Lilybanks, Sneezumlar'ı Sydneysiz görünce biraz şaşırmıştı ve hemen işin önemini kavradı. Prissie'nin yanlarında olduğu ilk birkaç dakika iyi geçmiş sayılırdı, ama Prissie gittikten sonra gerilim arttı. Sneezumlar yavaşça, yumuşak bir tavırla, soluk aldırmadan onu sorguladılar. Sydney ve Alicia'nın bohem yaşamı hakkında gerçekten ne düşünüyordu? O bakımsız ön bahçe hakkında ne düşünüyordu; insanın moralini bozuyordu gerçekten. Bayan Lilybanks hoşgörülü cevaplarıyla Sneezumlar'dan nazik gülümsemeler almayı başardı, ama bu gülümsemeler kısa sürdü ve Bayan Sneezum tekrar saldırıya geçti.

"Sydney'in onu mutlu edeceğine hiç güvenmedim," dedi. "Evliliklerine canı gönülden onay vermedik, biliyorsunuz; ama eski kafalı, huysuz ana babalar gibi engel olmak da istemedik. Ama en kötüsünden korktuk, değil mi, Hartley?"

Hartley Sneezum onu destekledi. "Evet, korktuk."

"Alicia her zaman kendi istediği gibi yaşamayı düşünmüştür ve genellikle de bunu yapmıştır. Sydney'le evlenirken de bunu kendi

istedi. Bugüne kadar iyi idare etti–" Bayan Sneezum bir elini öbürünün içine vurdu. "Gerginliğe dayanamaz, kendisi ne düşünürse düşünsün. İstikrarlı bir hayata ihtiyacı var, yetişme tarzına uygun bir hayata. Evlendiklerinde Sydney Bartleby'ye fazla önem vermedim ve doğrusunu isterseniz onun tavırlarından şimdi de hoşlanmıyorum," derken Bayan Lilybanks'e samimiyetle baktı.

Bayan Lilybanks, "Tavırlarından kastettiğiniz nedir?" diye sordu.

Bayan Sneezum, "Karısı kayıp bir erkek gibi davranmıyor," dedi iddialı bir tavırla. "Bana göre bir kocanın böyle davranmaması gerek. O kadar soğukkanlı ki. Nerede olduğunu biliyor da söylemiyor gibi. Ama bildiğini sanmam. Aldırdığını sanmıyorum, söylemek istediğim bul. Bu kadar samimi konuştuğum için umarım beni bağışlarsınız, Bayan Lilybanks; ama bu ciddi bir konu ve bir aydır ikimiz de diken üstündeyiz. Sizce Alicia ile Sydney kimseye söylemedikleri gizli bir anlaşma yapmış olabilir mi?"

Bayan Lilybanks çay koymak için demliği kaldırdı, ama Bayan Sneezum başını hafifçe sallayarak reddetti. "Sydney bana dedi ki –Alicia da söylemişti– bir süre ayrı kalmak istiyorlarmış."

"Evet, bunu o kadar çok duydum ki içime fenalık geldi. Hartley'in de öyle. Ben daha ciddi bir anlaşmadan söz ediyordum; boşanma gibi."

"Ha, bildiğim kadarıyla hayır," dedi Bayan Lilybanks, "Ama zaten Alicia bana böyle bir şeyi söylemezdi sanırım."

Bayan Sneezum, "Hiç başka bir erkekten söz ettiği oldu mu?" diye sordu.

"Hayır, gerçekten."

Bayan Sneezum, "Her tür kötü olasılığı düşünmek zorundayız," dedi. Sonra bir an durduktan sonra, "Hatta Sydney'in onu öldürmüş olabileceğini bile," diye ekledi.

Bayan Lilybanks Bayan Sneezum'a baktı, kadın da ona aynı şeyin aklına gelip gelmediğini görmek için bakıyordu. Bay Sneezum hiç tepki vermedi, herhalde karısıyla bu konuyu daha önce de konuşmuşlardı.

Bayan Sneezum, "Bu sizin de aklınızdan geçti mi?" diye sordu.

Bay Sneezum yumuşak bir sesle, "Clarissa, hayal gücünün fazla ileriye gitmesine izin verme," dedi.

Karısı somurtuk bir sakinlikle, "Gerçeklere bak," dedi. "Polis Alicia'yı Brighton'da ya da başka bir yerde bulamadı. Bir hafta önce İngiltere'deki bütün gazetelerde resimlerinin yayımlanmasına rağmen Alicia ortaya çıkmadı. Sydney Bartleby'nin meteliği bile yok ve Alicia ölürse epeyce para kazanacak."

"Gerçekten, canım, bu fazlasıyla polisiye bir hikâyeye benziyor."

"Artık çok geç olana kadar hep böyle derken," zaten cevabını verdi karısı. "İyi bir dedektif olmanın zamanı geldi diye düşünüyorum." Bayan Lilybanks'in bir şey söylemesini bekledi.

Bayan Lilybanks konuşamıyordu, birkaç saniye sessizlik oldu.

"Sydney'in bir şeyler çevirdiğinden kuşkulanıyorsanız bana söyleyecek kadar dürüst olmanızı isterim, Bayan Lilybanks. Bir şey fark etmişseniz –ettikleri bir kavga bile–."

Bayan Lilybanks Alicia'nın annesinin gözlerindeki yaşları gördü. Ancak o zaman kadına karşı içinde bir sıcaklık duydu. "Bütün evliler gibi küçük kavgalar ettiklerine eminim."

"Sanki tanık olmuş gibi konuşuyorsunuz. Ne zaman?"

"Ah..." Bayan Lilybanks tereddüt etti. "Bir gece onların yemek davetindeyken mutfakta sesin yükselmesi. Önemli bir şey değildi, bir an sürdü yalnızca. Her çiftin böyle şeyler yaşadığından eminim."

"Kimin sesiydi?"

"Sydney'in. Bir anlık bir şeydi."

Bayan Sneezum bununla tatmin olmuş gibi görünmüyordu. "Peki Alicia gitmeden hemen önce kavga ettiler mi?"

"Hayır. Ben kesinlikle böyle bir şey duymadım," cevabını verdi Bayan Lilybanks.

Bayan Sneezum, "Onu Alicia'ya vururken gördünüz mü hiç?" diye sordu.

"Ah, yo, hayır."

"Demek siz; Sydney'den hoşlanıyorsunuz?"

Bayan Lilybanks nefesini tutup dikkatle, "Onu ilginç buluyorum; bazen de çok eğlenceli. Kafası fikirlerle dolu."

"Satamadığı hikâyeler için."

"Şey; Kamçı dizisinde bir umut var. Bundan söz etmedi mi? Televizyon oyunları."

"Ah." Bayan Sneezum kocasına şöyle bir göz attı, ama adam bu bilgiye hiç ilgi göstermemişti. "Alex Polk-Faraday'la çalıştığını sanıyorum."

Bayan Lilybanks, "Evet, sanırım o," dedi.

"Hoş bir genç. Yazar olmak istese de bir işe girmeyecek kadar gururlu değil."

Bayan Lilybanks bir şey söylemedi ve Bayan Sneezum'dan giderek daha az hoşlandığını hissetti. Ama halı olayını ona dürüstlükle anlatması gerekmez miydi? Bu durumda Sydney'e verdiği sözü tutmamış olurdu, ama sırf suçlu bir insanın nefretinden korkarak bildiğini saklamak korkaklık değil miydi? Ya da masum bir insanın başını belaya soktuğunun söylenebileceği korkusuyla. Bayan Sneezum bu kadar duygusal bir tip olmasaydı, Bayan Lilybanks Sneezumlar'la konuşabilir, bu konuda polisle sakince konuşmaları, bulguları sunmaları –ortalık fazla aydınlık olmadığı ve kendi gözleri de iyi görmediği için bulanıktı– ve gerisini polise bırakmaları konusunda onları uyarabilirdi; ama Bayan Lilybanks Bayan Sneezum'un bu işi soğukkanlı bir biçimde yapacağına güvenemeyeceğini biliyordu.

Bayan Sneezum, "Demek Sydney'den hoşlanıyorsunuz," dedi.

"Canım, ev sahibimizi bu kadar ayrıntıyla sorguya çekmemen gerekir bence," dedi Bay Sneezum noktayı koyarak.

Sneezumlar birkaç dakika sonra kalktılar ve Bayan Lilybanks'e teşekkür ederek kapıdan çıktılar. Bayan Lilybanks, Bayan Sneezum'un kendisini yanağından öpmek istediğini; ama kendini tuttuğunu fark ederek duygulandı. Hatta Bay Sneezum elini bir an sıcak bir tavırla iki avucunun arasına aldı.

Bay Sneezum, "Alicia sizden o kadar çok söz etti ki," dedi. "Sizden çok hoşlanıyor."

Bayan Sneezum, "Ben de bu yüzden size yazmamasının tuhaf olduğunu düşünüyorum, canım," dedi.

Sydney'in evinin önündeki arabalarına gittiler.

Bayan Lilybanks çay takımlarını kaldırdı, bulaşığa hazır tuttuğu evyede yıkadı, sonra kendini telefon etmeye zorladı. Sneezumlar'la konuşurken bir karara varmıştı ve ertelemek istemiyordu. Ipswich polisini aradı ve Müfettiş Brockway'le konuşmak istediğini söyledi. Müfettiş Brockway yerinde değildi.

"Önemli olabileceğini düşündüğüm bir şey söylemek istiyorum," dedi. "Alicia Bartleby hakkında."

"Evet. Peki, mesajınızı alabilir miyim, Bayan Lilybanks?"

"Hayır. Teşekkür ederim. Telefonda söylemek istemiyorum. Müfettiş'le bizzat görüşmek istiyorum."

Saat yedide mesajını ona iletebileceklerini söylediler ve o saatte eve gelecek durumda değilse telefon etmesini belirteceklerdi. Bayan Lilybanks bütün akşam evde olacağını söyledi.

Telefonu kapatınca tüm gerçeği anlatabilmek için, Müfettiş Brockway'e Alicia'nın bardağı düşürdüğü akşam Sydney'in ani öfkesini de anlatmak zorunda kalacağını fark etti. Olay orada kapanmış olabilirdi, ama hiç kuşkusuz Sydney'in içinde bir şiddet eğilimi olabileceğini gösteriyordu. Alicia Sydney'in ona vurduğu birkaç olayı anlatmıştı. *Sydney tam bir öfkeye kapılabiliyor; aynen böyle*, demişti Alicia ve parmaklarını şakırdatmıştı. Alicia'nın kendi âleminde olabileceği, hatta bir erkek arkadaşıyla birlikte egosunu tatmin ettikten sonra Sydney'e döneceği geçti Bayan Lilybanks'in aklından. Sneezumlar'ın ziyaretinden sonra bu nedense Bayan Lilybanks'e daha az muhtemel geliyordu ve Sydney'in öfkeye kapılarak fazla ileriye gittiğini daha mümkün görüyordu. Müfettiş Brockway ona Sydney'in kişiliği, daha doğrusu ruh hali hakkında ne düşündüğünü sormuştu. Bayan Lilybanks, Sydney'in bir insanı öldürecek kadar öfkeye kapılabileceğini gözünün önüne getirebiliyordu; daha sonra işi kapatacak, en azından şimdilik kapatacak kadar soğukkanlı olabileceğini sanıyordu.

Müfettiş Brockway saat 7.20'de telefon etti ve dokuza çeyrek kala Bayan Lilybanks'in evine geldi.

Bayan Lilybanks'in evinden Sydney Bartleby'yle konuşmaya gitti.

20

Gramofonda *Bahar Ayini* çalarken oturma odasındaki kanepede oturan Sydney küçük kahverengi defterine şunları yazdı:

> 13 Ağustos. Hayalimde tam istediğim gibi canlandıramıyorum. Her zaman bir şey eksik gibi. Katilin içimizde olmadığını düşünüyorum, tıpkı hayal etmesini beceremediğimi hissettiğim gibi. Ya da gerçeğe yaklaştığım anlamına mı geliyor bu? Zihinsel, hatta fiziksel rahatsızlık, aşırı keyifsizlik, alçaklık, insan ırkıyla bağlantıyı koparma, dünyaya maskesini gösterme duygusu, kendi acımasızlığından utanmanın birleşmesi, bunlara yol açabilecek çocukluk deneyimlerini düşünerek ya da icat ederek tam olarak azaltılamaz. Bazı katiller kendini beğenmiştir. Yalnızca düşünmemeye mi çalışırlar, düşünemezler mi? Hayal gücümün yarattıklarından tatmin olmuyorum, sorun da bu sanırım, ben gerçek bir katil değilim. Gerçek bir katil benimle aynı şeyleri düşünüp hissetmez sanıyorum. Neden hissetsin ki? Benim tepkilerim koşullanmanın sonucu, bunlara koşullandırıcı davranışlar demeyi tercih ediyorum. Sandığımdan daha fazla varlar.

Kalemini kaldırmış boşluğa bakarken kapı güm güm çalındı, Bayan Lilybanks'in çalışına benzemiyordu. Sydney kalemini koydu, defterini kapattı ve kapıya gitti. Brockway'in iyi yarı vücudunu görünce şaşırdı.

"Profesör Brockway! Müfettiş; affedersiniz," dedi Sydney. Bayan Lilybanks Sneezumlar'a halı işini anlattı, diye düşündü; ama bu düşünce her zamanki suçluluk duygusuna yol açmadı.

Müfettiş Brockway yumruğunu ağzına götürüp patlar gibi öksürürken, "İyi akşamlar," dedi. "Umarım rahatsız etmiyorumdur."

Sydney o kadar yakındaydı ki, öksürükle sıçradı. "Hiç de değil. içeriye girin. Şunu kapatayım." Gramofona gidip durdurdu.

Müfettiş mavi-kahverengi tüvit takım ceketinin düğmesini açtı, şapkasını çıkardı ve bir iskemleye oturdu. "Anladığım kadarıyla bugün Sneezumlar'ı görmüşsünüz."

"Evet, gördüm. Üç sularında buraya geldiler."

"Anladığıma göre bir haber yok."

"Yok."

"Sizde de yok mu?" Müfettiş Brockway'in gözleri nedense huzursuz bir şekilde odada, sehpada geziniyordu, bir an gözleri kulla-

nılmaktan çok, zamanla eskimiş kahverengi deftere takıldı, sonra tekrar Sydney'e baktı.

"Yok." Sydney keşke defter yukarıda, gözden uzakta olsaydı, diye düşündü. Müfettiş sağ elinin parmaklarıyla deftere dokunuyor ve onu itiyordu.

"Bayan Lilybanks bu akşam bana sizi bir yere gömdüğünüzü söylediğiniz bir halıyla gördüğünü söyledi. Bu doğru mu?"

"Evet," dedi Sydney, sesi epeyce ve istemeden kısılmıştı. "Üzerinde güve yumurtaları olan eski bir halı. Yakmak istemedim ve çöpler de ancak on beş günde bir toplanıyor biliyorsunuz, bu yüzden gömdüm."

Müfettiş, "Ne zaman gömdünüz?" diye sordu.

"Ha; haftalar önce."

"Temmuz ayında mı?"

"Evet."

"Tam olarak temmuzun hangi günü olduğunu hatırlıyor musunuz?"

"Evet, karım evden ayrıldıktan hemen sonraydı, hatırlıyorum. Erkenden uyandım; ayrılmasından sonraki gün."

"Şafaktan önce mi?"

"Evet." Doğruyu anlat, dedi kendine Sydney. Gerçekler kahredici de olabilirdi.

"Nereye gömdünüz?"

"Parham yakınlarında bir yere. Buradan giderken Parham yolu üzerinde, koruluğa."

Müfettiş kaşlarını çatarak ona baktı. "Nasıl yaptığınızı anlatın."

Sydney derin, gerçekten acılı bir soluk aldı. Önce onu merdivenden aşağıya ittim, diye düşündü. Bütün gece cesedini burada tuttum. Eliyle saçlarını düzeltti ve odanın karşı duvarına boş boş baktıktan sonra Brockway'e döndü. "Bahçe beliyle bir çukur kazdım."

Müfettiş Brockway bir paket sigara çıkarıp Sydney'e uzattı, ama Sydney başını iki yana salladı. Müfettiş ilk kez onun yanında sigara içiyordu. Artık olay çözüldüğüne göre rahatlıyor muydu? "Herhalde orayı tekrar bulabilirsiniz."

"Sanırım. En azından bir bakarım," dedi. Sydney zoraki bir gülümsemeyle. Gerçekten de düşüncelerinin hepsi doğru çıkıyordu.

"İyi." Müfettiş ilk nefesini çekti, ayağa kalkıp pencereye yaklaştı, sonra gene patlar gibi öksürerek Sydney'i tekrar yerinden sıçrattı. Sydney birden bu öksürüğün ona neyi hatırlattığını anladı: boş çam kozalaklarının üstüne basıp ezen bir ayak. "Henüz karanlık olmadı. Bir deneyelim mi?" diye sordu Müfettiş.

"Elbette."

Müfettiş'in arabası Bayan Lilybanks'in evinin önündeydi. Parham yolunu biliyordu, Sydney koruluğun başladığı yol ayrımına gelince yol gösterdi.

"Solda," dedi. "Biraz yavaşlayın."

Müfettiş yavaşladı.

Sydney onun önünden ormana girince çevresine bakınarak bazı ağaçları, çalı yığınlarını tanımaya çalışıp beceremedi. Tamam, becerememişse ne olmuş? Sydney arkasına bakarak bulunduğu yerin yoldan ve arabasından uzaklığını hatırlamaya çalıştı. O günden beri çalılar artmış."

"Çok doğal, ama elinizden geleni yapın."

Sydney yavaşça ilerledi. Küçük bir açıklık ya da boş sayılabilecek bir alanda durup yere baktı. "Burası olabilir."

Müfettiş kazılmış gibi görünmeyen toprağa bakıyordu. "Tamam. Buraya bir işaret koyup yarın geleceğim." Defterinden bir yaprak koparıp üstüne taş yerleştirdi.

Müfettişin arabasına geri döndüler. Müfettiş Sydney'in evine kadar arabayı sessizce sürdü ve iyi geceler deyip onu bıraktı.

Soğuk İngilizler işleri böyle yapar, diye düşündü Sydney. Bırakalım katil bir kez daha kendi yatağında yatsın. Onu evine bırak, iyi geceler dile, ip çok geçmeden boynuna geçer. Sydney halıda bir ceset hayal etti. Alicia pek tanınacak halde değildi, kendisiyse bu sıkıntılı gecede dehşet içinde uyumaya çalışıyordu; çünkü Bayan Lilybanks onu halıyla görmüş ve polise haber vermişti. Yalnızca birkaç saatlik özgürlüğü kalmıştı. Bir katil, diye düşündü Sydney, bir psikopat hazır vakit varken Bayan Lilybanks'e gidip öfke ve öç duygusuyla onu öldürürdü. Polisin Bayan Lilybanks'in evine koruma bırakmamış olması çok ilginçti aslında ya da orada kalmamasını söylememesi. Bu düşünceyle yataktan çıkıp eve baktı.

Ortalık o kadar karanlıktı ki yolda park etmiş bir araba ya da duran bir adam göremedi. Bayan Lilybanks çevredeki bir arkadaşında

kalıyor olabilirdi. Ya da evde Bayan Lilybanks'in konuk odasına yerleşmiş biri vardı. Sydney tekrar yatağına döndü. Hayal kurmaya çalıştı; ama yorgun olduğundan, çok geçmeden uykuya daldı.

Ertesi sabah saat sekiz sularında Sydney Bayan Lilybanks'in her zamanki gibi arka bahçedeki kuş suluğuna su koyduğunu gördü. Bir an polisin kazı yaptığını, boş ve kansız bir halı bulduğunu düşündükten sonre kahve hazırlamaya başladı. Çalışmak üzere yukarıya çıkmadan önce tekrar pencereden Bayan Lilybanks'in evine baktı. Evin pencereleri parlıyordu, ama kadından hiç iz yoktu. Normalde Bayan Lilybanks bu saatlerde bahçeyle uğraşırdı. Herhalde kendini huzursuz hissediyor, diye düşündü Sydney, hatta gergin de olabilirdi ve onu rahatlatmak için bir şey söylemesi gerekiyordu. Müfettiş'le konuşmasına, verdiği sözü tutmamasına Sydney'in içerlediğini düşünüyordu herhalde. Ama Sydney onunla konuşmak için polisin halıda hiçbir şey bulmadığını söylemesini beklemeyi düşündü. Elbette kadın cumartesi gecesi halıda bir şey olduğunu ima ederek onu aptal yerine koyduğunu düşünecek ve Sydney de hayal gücünün fazla ileriye gittiğini, şaka yaptığını (eşek şakası, Bayan Lilybanks bundan hiç hoşlanmayacaktı, ama olsun) ya da geçici delilik, halüsinasyon, dehşet ya da endişe kurbanı olduğunu ve aslında o gece Alicia'dan kurtulduğunu hissettiğini açıklamak zorunda kalacaktı. Bütün açıklamalar doyurucu olmaktan uzak kalacaktı; ama önemli olan, en kısa zamanda kadına halıda bir şey olmadığını söylemekti. (Ne? İnanmıyorum diyecekti, polise. Biri cesedi mi çalmış? Buna inanamam! Tekrar bakın.) Sydney dikkatini yeni bir Kamçı düşüncesine yöneltti.

Saat 10'u biraz geçe telefon çaldı.

"Ben Müfettiş Brockway. Dün gece gösterdiğiniz bölgede gömülü bir halı yok. Buraya gelebilir misiniz, Bay Bartleby? Belki gündüz ışığında daha iyi bulabilirsiniz."

Sydney üç dakika içinde evden çıktı. Ne yazık, zavallı çocuklar bütün sabah o sert toprağı kazmışlar! Herhalde sabah altıdan beri oradaydılar.

Müfettiş'i arabasının yanında sigara içip Blycom Heath'den genç bir çavuşla konuşurken buldu. Yanlarına park etti. "Günaydın, Müfettiş." Çavuşa da, "Günaydın," dedi "Sizi yanlış yönlendirdi-

ğim için özür dilerim. Belki biraz daha yürümem iyi olur. Belki tanıdığım bir şey çıkar."

"Nasıl isterseniz," dedi Müfettiş.

Sydney yolun sol tarafında, ağaçlara dikkat ederek yürüdü; ama her taraf birbirine benziyordu. Geri dönmeye başladı. Arabasına eğilmiş duran Müfettiş'in yanına gelince, "Özür dilerim, Müfettiş. Burada olduğunu sanmıyorum," dedi. "Gene de buralardadır belki, bu yüzden biraz dolanacağım."

Müfettiş, "Devam edin," dedi ve Sydney'in arkasından gitmeye başladı.

Yirmi otuz adım sonra Sydney iki polisin karaltılarını gördü, biri bir şeyin üzerine oturmuştu, öbürü pisliğini atmak için küreği bir ağaca vuruyordu. Sydney onlara doğru yürüdü. "Duyduğuma göre şansınız yokmuş," dedi. "Bu kadar sorun yarattığım için özür dilerim."

Kare bir çukur açar gibi attırmışlardı toprağı. İki memur da düğmelerini açmıştı.

Ayakta olanı, "Toprak buradaki her şey gibi sert," dedi.

Sydney, "Ama buralarda olduğundan eminim," karşılığını verdi ve biraz sağa, artık görünmez olmuş olan yola paralel olarak yürüdü. Yapışkan sarmaşıklar bacaklarına dolandı. Bir şeye basarak kaydı ve bunun uzun siyah bir kütük olduğunu öfkeyle gördü. Küçük bir açıklığa varınca duraksadı. Tam arkasında duran çavuşa, "Burası olabilir," dedi.

Çavuş bir çakı çıkarıp genç bir ağacın üzerine dikine iki darbe vurdu, sonra kabuğu soyarak içinden beyaz kısmı çıkardı. Müfettiş toprağa bakıyor ve ayağıyla üstüne vuruyordu.

Sydney yola doğru yürüdü. Başka bir noktaya geldi, ama son yeri daha çok beğenmişti. "Otların bu kadar büyümesi ne fena. Bu yüzden bulması zor oluyor."

"Çok zaman geçti. Neredeyse iki ay," dedi çavuş.

Sydney, onun, ceset berbat halde olmalı, diye düşündüğünü varsaydı. Çavuşun ağaca işaret koyduğu yere geri dönerek, "Bundan daha iyisini yapamam," dedi. Önündeki ağaçların arasından görünen Müfettiş Brockway'e baktı.

Müfettiş "Ne kadar derinlikte?" diye sordu.

"Sydney, bir buçuk metre kadar sanırım," cevabını verdi. "Bu

yüzden bulamamış olabilirler. Ne kadar derin kazdıklarını görmek isterdim." Müfettiş'in yanından geçip yürüdü.

Çavuşla Müfettiş arkasından geldiler.

İlk alanda Sydney izin isteyerek küreği aldı. Büyük bir ağacın yanındaki toprağı kazmaya başladı ve kenara epeyce toprak attı. Ama polislerin kazdığı yerin altında toprak sertti, kökler bozulmamış görünüyordu ve başka hiçbir şey yoktu. Sydney, "Anlayamıyorum," dedi.

Dört adam çukurun çevresinde durmuş ona bakıyordu.

"Peki, çocuklar, Bay Bartleby'nin kazdığı yeri biraz daha derinleştirsek iyi olacak diye düşünüyorum," dedi Müfettiş, "ayrıca ileride bir alan daha var."

"Polisler somurtarak görevlerine geri döndü ve ortaya ikinci bir kürek çıktı.

Sydney onları birkaç dakika seyrettikten sonra Müfettiş'e, "Kalmam için bir neden var mı? Evde yapılacak işlerim var," dedi.

Müfettiş gerek olmadığını ve daha sonra Sydney'i arayacağını söyledi.

Sydney arabasına doğru yürüdü. Adamların kazdığı yere doğru giden belli belirsiz bir patika oluşmuştu.

Saat birde Müfettiş telefon ederek ikinci yeri de kazdıklarını, ama bir şey bulamadıklarını söyledi.

Sydney parmaklarını saçlarının arasından geçirerek katilin cinayeti, halıyı, cesedi, gömme işini, her şeyi tasarlamış olduğunu düşündü. "Bu çok tuhaf. Halı epeyce uzun – rulo halinde–, bulması kolay olmalı aslında."

Müfettiş yemekten sonra Sydney'in gösterdiği üçüncü yerde kazmayı tekrar deneyeceklerini söyledi.

Onlara zaman tanırsam, diye düşündü Sydney, çukuru bulurlar; çünkü orada olduğundan emindi. Yazdığı sinopsise geri döndü. Polis kriminal faaliyetlerinden habersiz oldukları Kamçı'yı, Paddington'da yuvalanan büyük soyguncular çetesini yakalamada yardım etmesi için çağırmıştı. Yeni çıkmış bir hapishane gülüymüş gibi davranan Kamçı içeriden çalışmak üzere Paddington çetesine girmişti ve artık çetenin yöntemlerini tanıyordu. Bunların bir kısmını polise bildirmeye hazırdı, ama en akıllıca olanları kendine saklıyordu.

Saat dörttü, Brockway'den hiç telefon gelmemişti.

Sydney'in düşünceleri birden Alicia'ya kaydı. Hangi cehennemdeydi? Ne yapıyordu? Onu alıkoyan kimdi? Onu alıkoyan biri olmalıydı. Alicia'nın zengin arkadaşları vardı, ama böyle bir durumda onlardan elli pound ister miydi? Hayır. Onu alıkoyan bir erkekse, onunla yatıyor olmalıydı. Sydney yaralı ve şaşkın bir şekilde kaşlarını çattı. Sonra masasından kalktı ve o gün bir daha çalışmadı.

Saat beş sularında, Sydney çöpleri gömdüğü arka bahçeden telefonun çaldığını duydu ve yetişmek için eve koştu.

"Merhaba, Sydney. Ben Elspeth Cragge. Nasılsın?"

"Ha. İyiyim, teşekkürler.Ya sen?"

"Alicia'dan haber var mı?.."

Konuşma beş dakika kadar böyle sürdü. Elspeth Cragge daha önce de bir kez telefon etmişti. Yeni bir bebeği olmuştu. Kocasıyla birlikte Woodbridge'de oturuyordu; biraz sıkıcı insanlardı. Soru ve yorumları da sıkıcıydı ve Sydney konuşmaya biraz canlılık katmak için polisin gömdüğü eski bir halıyı bulmak amacıyla kazı yaptığını ve içinde Alicia'nın olduğunu sandıklarını söyleme isteği duydu, ama Elspeth bu dikkate değer bilgiyi hak etmiyordu. Onunla biraz daha konuşursa polisin telefonunu kaçırabilirdi, bu yüzden konuşmayı nazik bir şekilde ve en kısa zamanda sona erdirdi.

Telefonu kapattıktan sonra, "Üff" dedi.

Altıyı biraz geçe polis telefon etti. Müfettiş Brockway, "Tamam! Sonunda onu bulduk, Bay Bartleby. Denediğimiz beşinci yerde."

"Vay canına kusura bakmayın."

"Evet. Şey, bir günlük çalışma." Kıkırdadı, "Çok haklısınız, eski, güveli bir halı, şu anda güveden çok, küf var diyebilirim."

"Ha-ha. Evet. Gözümün önünde canlandırabiliyorum."

"O gün kendinizi enerjik hissetmiş olmalısınız."

Evet. Biraz daha derin kazın, cesedi bulacaksınız, demeyi düşündü Sydney. Halı yalnızca bir tuzaktı. "Evet. Aslında; gerçekten bir şey gömüyormuş gibi derin kazmak istedim, çünkü hikâyelerimden biri için buna ihtiyaç duyuyorum. Kaç köke rastlanır, ne kadar sürer; biliyorsunuz."

Müfettiş, "Bir yazarın sorunları," dedi.

"Evet. Televizyon için. Beni aradığınız için çok teşekkür ederim, Müfettiş."

"Yarın bir ara zamanınız var mı?"

Ertesi gün pazartesiydi. "Ha, evet. Prensip olarak biraz alışveriş dışında tüm gün evdeyim."

"Öğleden sonra bir ara uğrarım."

Sydney banyo yaptı ve daha ütülü bir pantolon ve temiz bir gömlek giydi. Brockway'in kendisinden önce haberi Bayan Lilybanks'e vermemesi için acele ediyordu, bu olasılık Sydney'in aklına banyo yaparken gelmişti. Ona bir çiçek, bahçeden bir gül götürse miydi? Bir lahanaçiçeği? Hayır, aptallık etmemeliydi. Geçen hafta ona brüksellahanası götürmüştü. Yalnızca sakin bir ziyaret olacaktı, polise yardım ettiği ve telefon beklediği için daha önce gelemediğini söyleyecekti.

Bayan Lilybanks'in evine ciddi, azametli bir havayla yürüdü, öndeki araba yoluna girdi, kadının oturma odasında olup olmadığını birkaç metre öteden görmeye çalıştı, sonra mutfak kapısından girmeye karar verdi. "Bayan Lilybanks?" Açık olan kapıyı denedi. Kadın mutfakta değildi. "Bayan Lilybanks?" Oturma odasına geçti.

Bayan Lilybanks oturma odasında sırtını kanepeye dönmüş, ona bakıyordu, yumruğunu göğsüne götürmüştü. Bir an Sydney onun elinde bir şey tuttuğunu sandı, ama yumruğu sol göğsünün altına yapışmıştı yalnızca.

"Bayan Lilybanks? Sorun nedir?" Sydney ona doğru ilerledi.

Kadının yüzü hayalet gibi bembeyazdı, ağzı korkunç bir şok geçirmiş gibi açıktı. Titrek bir ses çıkarıp kanepeye yığıldı ve Sydney yetişemeden yere kaydı.

"Geldim. Durun sizi kanepeye kaldırayım."

Kadında hiç hareket yoktu. Sydney onu kaldırmakta zorluk çekti.

"İlacınız var mı? Nerede olduğunu söyleyin ilacın, Bayan Lilybanks." Sydney onu bırakıp mutfağa gitti, bir bulaşık bezini ıslatıp tekrar koşa koşa yanına geldi. Kadına su vermeyi düşündü, ama yutabilecek gibi görünmediğinden bu tehlikeli olabilirdi. Mutfakta biraz brendi buldu, kokusunun iyi gelebileceğini düşünerek bir çay kaşığına döktü ve burnunun altına tuttu.

Tam o anda Bayan Lilybanks'in ölmüş olduğunu anladı. Kadının göğsünde tuttuğu eli yana düştü; tuhaf derecede genç ve güzel

olan, derisi yalnızca biraz kırışmış eli. Sydney brendiden bir yudum alma isteği duydu; ama oturdu, silip temizlemek istermişçesine ellerini pantolonunun yanlarına sürdü, sonra telefona doğru gitti. Telefon ederken dönüp yüksek sesle, "Bayan Lilybanks?" diye seslendi.

Kadından hiç cevap gelmedi.

Telefonu kaldırıp 999'u çevirdikten sonra ahizeyi küt diye kapattı. Bu olayla ilgili ne düşüneceklerdi? Bartleby, bir halı gömdüğünü bildirmiş olan bir kadının ölümünü haber veriyor. Kendisinin yaptığını, hiç değilse kalbinin durumunu bildiği için korkutarak yaptığını düşünmezler miydi? Tam olarak böyle olmamış mıydı? Tekrar Bayan Lilybanks'e dönen Sydney, ölmek için bu anı sırf o suçlansın, sırf halıyla ilgili duyduğu öfke nedeniyle onu öldürmüş gibi görünsün diye seçtiğini düşündü. Yo, bu kadarı fazlaydı.

Sydney birkaç saniye kendini hiçbir şey yapamayacakmış gibi hissetti. Elini telefondan çekti. Brendi bardağında, arka kapının kolunda parmak izleri vardı. Doğruyu söylerse ne olurdu ki? Bu düşünceyle zihni gene fanteziye kaydı: Evet, vurma tehdidiyle kolunu kaldırarak ya da aşırı biçimde korkutarak Bayan Lilybanks'i öldürmüştü. Duruma bakın. Bu çok açık değil miydi? Polis halıda hiçbir şey bulmamış olsa da Alicia bir yerlerde gömülüydü ve SydneyBartleby'nin aklı başında değildi. En iyi arkadaşlarından bazıları böyle söyleyecekti.

O sırada telefon çaldı. Sydney telefona baktı. Telefon dört kez yüksek sesle çalarken arayan her kimse Bayan Lilybanks ölümcül bir kalp krizi geçirirken eve girdiğini söylemeyi düşündü. Evet, kendisi de tam polisi ya da doktoru aramak üzereydi; hangisi uygunsa artık. Prissie miydi? Her gün telefon eden Bayan Hawkins miydi? Müfettiş Brockway miydi? Herhalde. Sydney hemen telefonu kaldırdı.

"Alo?" Sonra hattın kapalı olduğunu fark etti. Ahizeyi yerine koydu, sonra tekrar kaldırıp 0'ı aradı. Operatöre, "Lütfen Ipswich Polis Merkezi'ni bağlar mısınız?" dedi.

Polis merkezinden Müfettiş Brockway'in iki dakika önce oradan çıktığını söylediler. Mesaj bırakmak ister miydi?

"Hayır," dedi Sydney sinirle. "Hayır, teşekkürler," telefonu kapattı.

Müfettiş buraya doğru geliyorsa, yirmi dakika sonra buradaydı, birkaç dakika önce çıktığını varsayarsak, diye düşündü Sydney. Beklemesi gerekir miydi? Evet, gitmeyi tercih ederdi; ama bu daha kötü görünecekti: Bir suçtan kaçıyor ve inkâr etmeyi mi planlıyordu? Elbette Ipswich'i arayarak başka bir polise anlatabilirdi. Sydney bunu yapmak istememişti işte. Beklemenin ne zararı vardı? Bir komşu kapıyı çalsa bile onlara doğruyu söyleyemez miydi? Sydney Bayan Lilybanks'in yerde yatan haline bakmamaya çalıştı. Saatine baktı ve eğer Müfettiş geliyorsa sekize çeyrek kala burada olması gerektiğini hesapladı. Bir iskemlenin kolunda duran katlanmış Afgan battaniyesini alıp Bayan Lilybanks'in üstüne örttü, neredeyse çenesine kadar çekti; bu arada yüzüne bakmamış ve ona dokunmamıştı.

Sonra sırf cesetten uzak kalmak için hemen üst kata çıktı. Kadının resim yaptığı, tıpkı Alicia'nın stüdyosu gibi neftyağı kokan odaya girdi, ama odada Bayan Lilybanks biraz önce çalışmayı bırakmış ve yeni çıkmış gibi öylesine canlı bir hava vardı ki Sydney dışarı çıkıp başka bir açık kapıdan girdi. Burası Bayan Lilybanks'in yatak odasıydı. Rahat görünen yatağın üstüne yastıklar yığılmıştı, altında geniş bir şilte vardı. Pamela Hansford Johnson'ın bir kitabı komodinin üstündeydi. Komodinin alt rafında pirinç dürbün duruyordu. Sydney dönüp odadan çıktı. Birkaç dakika Bayan Lilybanks'in konuk odasına benzeyen, temiz, düzgün ve onun kişisel havasını taşımayan bir odada durdu. Daha rahat soluk alıp vermeye başladı ve ne kadar gerilmiş olduğunu fark etti.

Bir süre sonra yatak odasına döndü ve dürbünü aldı. İlk kez elinde tutuyordu. Bayan Lilybanks'in penceresine giderek dürbünle dışarıya baktı. Arka bahçeye ve garaja çevirdi, sağ omzunda ağır –söylediği kadar ağır değil– bir halıyla evden çıkıp birkaç metre ötede bekleyen arabasına giderek nemli sabah vakti yola koyulmanın nasıl göründüğünü hayal etti.

Sydney arka kapının çalındığını duydu.

Bir kadın sesi, "Bayan Lilybanks?" dedi.

Aman Tanrım, Bayan Hawkins bu, diye düşündü Sydney. Onun mutfağa girdiğini duydu. Birden, kadının dediği gibi, bir hıyar kadar soğuklaştı ve sahanlığa doğru ilerledi. "Siz misiniz, Bayan Hawkins?" diye seslendi.

Kadının çığlığı, yakından gelen bağırışı sözlerini boğmuş olabilirdi.

"Bayan Hawkins?" Sydney hızla merdivenlerden aşağıya indi.

Bayan Hawkins ona bakmak için hızla döndü ve dehşetli bir çığlık attı. Bir adım geriye çekildi, brendi bardağının durduğu küçük sehpanın üzerine vurdu. "Sakın bana dokunma! Sakın bana yaklaşma!" diye bağırdı.

Sydney, birden kadının çıkardığı gürültüye öfkelenerek ona bağırdı. "Tanrı aşkına, kapa çeneni!"

Kadın gözlerini faltaşı gibi açmış, aklı başından gitmiş halde, Bayan Lilybanks'in şömine rafının üzerinde duran porselen köpeklerden birini kavradı.

Kadının bibloya saygısızlığından dehşete düşen Sydney, "Tanrım *onu* sakın fırlatma!" diye bağırdı.

Daha konuşurken kadın bibloyu fırlattı.

Sydney seri bir hareketle dürbünü elinden bıraktı ve uçan köpeği yakaladı. Yakalarken yüzüğüne çarpan köpekten işitilir bir tıngırtı geldi. Sydney köpeğin kırılıp kırılmadığına baktı, sonra Bayan Hawkins'e öfkeyle bağırdı. "Sakinleş, seni deli kadın!"

"Bir adım daha atma sakın!" Kadının saçları her zamankinden daha vahşi görünüyordu ve gözleri dehşetten çizgi halini almıştı. "Burada ne arıyorsun! Bayan Lilybanks ölmüş! Burada ne yapıyorsun?"

"Polisi bekliyorum ve bundan hoşlanmıyorsan neden pılını pırtını toplayıp gitmiyorsun?" cevabını verdi Sydney; iyi davranma niyetleri şu şirret kadın tarafından yok edilmişti. Köpeği yerine koymak için şömineye doğru ilerledi; ama Bayan Hawkins bir adım geriye çekildi, neredeyse Bayan Lilybanks'in başına oturuyordu. Bunu gören Sydney öfkeden deliye döndü. Dönüp porselen köpeği odanın öbür tarafındaki bir kitap rafına götürdü. Sonra dürbünü aldı. "Harpy,"* diye mırıldandı.

Bayan Hawkins, "Çık dışarı!" dedi. "Çekip git bu evden!"

Sydney ona bakmadan, "Polisi bekliyorum," cevabını verdi.

Dışarıdan bir araba sesi duyuldu. Bayan Hawkins, bayılacak

*Mitolojide yüzü ve vücudu kadına, kanatları ve ayakları kuşa benzeyen canavarlardan biri (ç.n.)

halde ve acuze kılığına girmiş bir Victoria dönemi genç kızı gibi "Ooooh," diye beceriksizce ön pencereye doğru ilerledi; neredeyse camın üstüne düşüyordu. Dizleri tutmuyor gibiydi.

Sydney kapıyı açtı. "Müfettiş Brockway! Ben de tam sizi aramıştım," dedi Sydney. "İçeriye girin."

Adımlarını hızlandıran Müfettiş, "Ne var?" diye sordu.

Sydney, "Bayan Lilybanks kalp krizi geçirdi," cevabını verdi.

Bayan Hawkins, "Siz Müfettiş misiniz?" dedi. "Beş dakika önce geldim, şunu burada buldum –Sydney'yi göstererek; merdivenden inanılmaz bir sakinlikle iniyor, *bana* evden çıkmamı söylüyordu ve o burada taş gibi ölü yatıyordu!" Bayan Lilybanks'i gösterdi. "*Bana* diyor ki..."

"Sevgili bayan, biraz sakinleşin! Hikâyenizi birazdan dinleyeceğim. Bayan Lilybanks öldü mü?" Müfettiş Brockway Bayan Lilybanks'in yanına gitti ve battaniyeyi yavaşça çekti, kadının sağ bileğini tutup nabzını aradı. Hemen başını iki yana salladı. Sydney'e, "Ne oldu?" diye sordu.

Bayan Hawkins anlaşılmaz gürültüler çıkaran bir makine gibi tekrar başladı.

Bu koşullar altında Sydney'in gösterebileceğinden daha fazla sabır gösteren Müfettiş, kadını susturmak için kollarını açarak, "Lütfen..." dedi.

Bayan Hawkins çenesini kapattı.

Sydney, "Buraya 07.15 civarında geldim," dedi, "kapıyı çaldım ve cevap alamayınca adını seslenerek arka kapıdan içeriye girdim. Oturma odasına girince Bayan Lilybanks kalbini tuttu; şöyle." Gösterdi. "İlacının nerede olduğunu sordum, ama Bayan Lilybanks konuşamayacak kadar kötü durumdaydı. Yere yığıldı. Onu kanepeye taşıdım. Sonra öldü sanırım. Aynen böyle." Sydney boğazının kuruduğunu hissetti. "Ona brendi vermeye çalıştım. Bayan Hawkins sehpayı devirdi."

Bayan Hawkins, "Özür dilerim," dedi.

Müfettiş, "Siz ne zaman geldiniz, Bayan Hawkins?" diye sordu.

"Beş dakika önce. İçeriye girdim ve o buradaydı, üst katta, merdivenden soğukkanlılıkla iniyordu ve o burada yatıyordu. Üst katta ne arıyor? *Burada* ne arıyor?"

Müfettiş Brockway Sydney'e, "Neden buraya geldiniz," diye

sordu.

"Bayan Lilybanks"i görmeye geldim, çünkü ona kızdığımı düşünüyor olabileceğini düşündüm; halı işini size anlattığı için. O zamandan beri onu görmemiştim, biliyorsunuz, normal olarak bana uğrar ya da telefon ederdi. Onu rahatlatmak istedim..." Duraksadı.

Bayan Hawkins, "Hah!" demek için bu fırsatı kullandı.

Müfettiş, Sydney'in eline bakınca onun yerden aldığı dürbünü tutmakta olduğunu fark etti.

Müfettiş, "Bununla ne yapıyordunuz?" diye sordu.

"Üst kata çıktım; burada duramadım ve sizin yolda olabileceğinizi düşündüm. Dürbünü yatak odasında buldum ve bir dakika kadar pencereden dürbünle baktım."

Müfettiş hiç yorumda bulunmadı. Bir defter çıkararak Bayan Hawkins'in ifadesini aldı. Kadın ifade vermekten memnun olmuştu. Müfettiş şimdilik bu kadarının yeterli olduğunu, kendisiyle daha sonra temas kuracağını söyledi. Bayan Hawkins görevini iyi yapmış, önemli biri havasıyla dışarıya çıktı; ama mutfağa varınca geri döndü.

"Efendim, Bayan Lilybanks'e ne olacak?" diye sordu.

"Belki siz bana doktorunun adını verebilirsiniz, Bayan Hawkins. Ölüm raporu vermesi gerek."

"Dr. Thwaite. Kasabada kilisenin yanında oturuyor, Poona verandası olan evde."

"Ha, evet, onu tanıyorum. Bize de bazı işler yapar. Teşekkür ederim, Bayan Hawkins."

Kadın evden çıkar çıkmaz Sydney rahatladı.

Müfettiş Bayan Lilybanks'in yanına giderek yavaş hareketlerle battaniyeyi yüzünün üstüne çekti. Sonra telefon rehberine baktı, kuşkusuz Dr. Thwaite'i arayacaktı. Sydney odadan çıkarak yemek odasına geçti. Orada durup konuşmayı dinleyemeyecekti. Bayan Lilybanks'den çok hoşlanmıştı. Elindeki dürbüne baktı ve Brockway'in konuşmasına kulaklarını kapatmayı başardı.

Sonra Müfettiş yemek odasına gelerek, "Şimdi, oturup sakince bana neler olduğunu anlatın," dedi.

Sydney oturdu ve dürbünü önündeki masaya koydu. Müfettiş'le arasında Bayan Lilybanks'in düzenlediği, karışık çiçeklerle dolu bir vazo vardı. Çiçekler, yeni koparılmış gibi taze görünüyordu.

"Size anlattım. Tam olarak böyle oldu."

"Merkezi aradınız mı?"

"Evet." Müfettiş bunu araştırır, diye düşündü Sydney.

"Mesaj bıraktınız mı? Bayan Lilybanks'in öldüğü mesajını."

"Hayır, sizinle konuşmayı tercih ettim. Sizin buraya gelmek üzere olduğunuzu düşündüm?"

"Bunu neden düşündünüz?"

"Halıda ne olduğunu –kaygılanmaması gerektiğini– söylemek için Bayan Lilybanks'e gelebileceğinizi düşünmüştüm," cevabını verdi Sydney.

"Ben de tam bunu söylemek için gelmiştim. Sonra sizi arayacaktım."

"Öyle mi? Niçin?"

"Ormana başka bir şey gömüp gömmediğinizi sormak için. Ya da başka bir ağaçlık yere?"

Sydney yüzünün biraz kızardığını hissetti. "Hayır."

"Gömmüş olabileceğinizi düşünüyorum. Bir daha düşünün."

Sydney gülümseyerek, "Sizce unutmuş olabilir miyim?" diye sordu.

"Olabilir. İsterseniz. Ya da yazdığınız bir hikâyeyle karıştırmış olabilirsiniz."

Sydney Müfettiş'in bu kadar yakın tahminde bulunmasından bir an utandı ve rahatsız oldu. Defteri masasının çekmecesinde, arka taraftaydı ve dün geceden beri orada duruyordu. Defteri sürekli yanında taşımasının daha iyi olacağı Sydney'in kafasına dank etti, çünkü Müfettiş bu tür notlar için evi aramayı tercih edebilirdi. Müfettiş'in top sesi gibi çıkan öksürüğü Sydney'in düşüncelerini böldü.

"Bayan Lilybanks'in görebileceğini bilerek halı gömme işini kasten sahnelemiş olabileceğiniz aklıma geldi –ya da kendinize bile oyun oynadığınız–, aslında bundan önce ya da sonra gerçekten bir ceset gömmüşken." Müfettiş Brockway gülümserken sigaradan dolayı yüzü gibi kararmış, pürüzlü dişleri göründü. Bazı yazarların sert olarak betimleyeceği bir yüzü vardı. "Bir oyun oynanıyorsa kimse güveli bir halıyı bu kadar derine gömme zahmetine katlanmaz."

Müfettiş, Sydney'in bu sözleri iyice sindirmesini bekledi. Tıpkı

Bayan Sneezum'un, toplumun talep ettiği, beklediği ve uyguladığı davranışlar üzerine yaptığı yorum gibi.

"Saçmalık," dedi Sydney.

"Saçmalık diyerek kurtulamazsınız."

"Neden?" diye sordu Sydney, gerçi küstahça sormamıştı.

"Çünkü kurtulamayacaksınız."

Bat biraz daha bat. Sydney biraz ürperdi. "Demek hâlâ ormanda ceset arıyorsunuz?"

"İlle de ormanda değil. *Ertesi* sabah ne oldu, Bay Bartleby?"

"Bayan Lilybanks'e sormadınız mı? Dürbün ondaydı. Herhalde ertesi sabah gözetliyordu."

"Halıyı çıkardığınız sabah başka bir yere gidip çukur kazdınız mı? *Ertesi* sabah operasyon daha çabuk olsun diye?"

"Ne operasyonu?" Sydney gerçekten bunu düşünmemişti, Müfettiş evden dışarıya çıkarırken Alicia'nın cesedini saklamak için halıyı kullandığını düşünüyordu. Halıyı taşıdığı sabahın gecesi cesedi ne yapmıştı? "Neden aynı gün değil? Neden zaman kaybedeyim?" diye sordu alelacele.

"Çünkü hava aydınlanıyordu. Bir gün önce ikinci bir çukur kazmadınız, değil mi?"

Sydney anlayışlı bir tavırla, "Hayır efendim," dedi.

"Halıyı gömmek rahatlıkla bir saatinizi almış olmalı."

"Daha fazla," diye itiraf etti Sydney.

"Bayan Lilybanks'in sizi halıyla gördüğünü ne zaman öğrendiniz?"

"Gelip bana soru sorduğunuz gece. Dün gece." Sydney'e daha uzun zaman önce gibi gelmişti.

"Daha önce değil mi?"

"Hayır. Bayan Lilybanks beni kahve ve tatlıya dün öğleden sonra davet etti."

Bir an sessizlik oldu.

Müfettiş Brockway, Sydney'e sigara ister misiniz, diye soruyormuş gibi sakin bir tavırla, "Karınızı gömdünüz mü, Bay Bartleby?" diye sordu.

Gömmek zorundaydım, ölüydü biliyorsun, diye aklından geçirdi Sydney; ama yüzü gergindi. "Hayır." Dürbünle oynadığını, ma-

sanın üzerinde yavaşça evirip çevirdiğini fark etti. Dürbünü yavaşça masaya koydu.

"Herhalde bu dürbünü istiyorsunuz, ama veremem. Şimdi bir kanıt bu dürbün." İskemleden kalktı. "Teorilerimin tam bir saçmalık olduğunu istediğiniz her zaman söylemekte özgürsünüz."

"Bunu söylemem. Teorilerden hoşlanırım."

"Doktor gelene kadar burada kalmam gerek. Sizi tutmak istemem, Bay Bartleby."

Sydney ayağa kalkıp, "Teşekkür ederim," dedi.

Müfettiş oturma odasına geçti.

Sydney arkasından ön kapıya gitti. Kapıda dönüp Bayan Lilybanks'e son bir kez daha baktı: pembe battaniye altında uzunlamasına yatmış yumuşak bir şekil, üzerine bez örtülmüş bir ceset. Sydney Müfettiş'e, "Bayan Lilybanks'in ölümüne neden olduğumu da düşünüyor gibisiniz," dedi.

Müfettiş Brockway kaşlarını çatarak, "Bunu neden söylüyorsunuz?"

"Neden karımı öldürdüğümü düşünüyorsunuz?"

"Ben bunu düşündüğümü söylemedim, yalnızca sordum."

Sydney Müfettiş'in aklından geçenleri okumaya çalışmasını seyretti. Müfettiş önemli bir işaret ya da bir itiraf bekliyordu, ama oyun oynamadığı sürece Sydney'de bu işaretler yoktu ve o anda oyun oynamak istemiyordu. "İyi geceler, Müfettiş."

"Size de, Bay Bartleby."

Sydney dışarı çıktı.

Evden birkaç metre uzaktayken sesli bir halüsinasyon geçiriyormuş gibi telefonun sesini duydu ve koşmaya başladı. Doğru duymuştu, telefon çalıyordu. Arayan Alex'ti.

"Seni daha önce de aradım. Nerede olabileceğini bilmiyordum. Belki de hapiste, diye düşündüm."

"Öyle mi? Neden?"

"Şu halı hikâyesi. Bu gece yedi haberlerinde duyduk. Biraz önce polisin bütün gün uğraştıktan sonra halıyı bulduğunu söylediler. Aman Tanrım, Sydney, bundan sonra ne var? Yeni Kamçı hikâyesini mi oynuyorsun? Beni de işe kat, senaryo çok umut vaat ediyor."

"Şey, bu bir senaryo değil dostum, hakikat."

"Bir halı gömdün. Ama boş bir halı bu."

"Bir halı gömdüm."

"Ah. Belki ellerindeki haberler azdı. Bir tür şaka haline getirdiler bunu. Bulmak için epeyce uğraşmışlar. Haber sunucusunun son haberiydi, ne kastettiğimi biliyorsun."

Sydney biliyordu. Her zaman hafif bir haberle kapatmaya çalışırlardı. "Belki de asıl şaka şimdi başlıyordur," dedi uğursuz bir sesle.

"Bir buçuk metre derinlikte dediler. Gerçekten, Syd, aklını mı kaybettin sen? Yoksa halının Alicia olduğunu mu düşünüyordun? Ah-hah-ah-hah-ah-*haah*!"

"Alicia halının altında. Yeterince derin kazmadılar," diye cevapladı Sydney ve kahkahanın karşılığını vermiş oldu. "Yarınki heyecan verici olaya kadar bekle."

"Dalga geçmediğine dair tuhaf bir his var içimde. Seni dürbünle gören bir komşunun haber verdiğini söylediler. Bu Bayan Lilybanks olabilir mi?"

"Evet kesinlikle o. Küçük bir kuşun yanında beni gördü. Şey, Alex; beni aramanın asıl nedeni ne? Kesinlikle bu önemsiz şeyler değil."

"Sesin sinirli çıkıyor, Sydney. Orada başın belada mı gerçekten? Bana anlatmaktan çekinme, biliyorsun. Hittie de endişeleniyor."

"Doğal olarak başım belada. Alicia..." Sesini fısıltıya dönüştürdü. "Alica halıdaydı ve Bayan Lilybanks onu gördüğünü sanıyor. Ayaklarının dışarıya çıktığını görmüş. Ya da belki kolunun veya başının."

"Hım. Bunu polise anlatmak için epeyce beklemiş, değil mi?"

Sydney'in aklına Bayan Lilybanks'in öldüğü geldi ve şakalaşma havası yok oldu.

"Syd?"

"Buradayım, buradayım."

"Demek onu halının içinde taşıdın."

"Ama farklı bir yere gömdüm, asla bulamazlar. Asıl can alıcı nokta bu, Alex."

Alex can alıcı noktaya hiç önem vermedi. "Nereye gömdün, Bartleby?"

"Sana neden ipucu verecekmişim? Onları halıya yönlendirdim."

"Tam olarak değil, Bartleby. Ama bu konuda senden alıntı ya-

pabilir miyiz? Onu başka bir yere gömdüğün konusunda."

"Evet. Onu halıdan çıkarıp başka bir yere gömdüm." Sydney sıkılarak kravatını gevşetti. "Kapatmam gerek. Bu konuşma sana şimdiden iki şiline mal oldu."

"Polise tam olarak ne söyledin?"

"Alex, yorgunum..."

"Peki, Syd, bu hafta yeni senaryoyu hazırlamak için evde kalacağımı söylemek için aradım. Hittie cumartesiden beri çocuklarla birlikte Clacton'da. Yani beni aramak istersen buradayım."

"Tamam, Alex, teşekkürler. Bunu hatırlayacağım."

Alex kıkırdayarak, "Fazla zor olmamalı," dedi, "İyi akşamlar, Syd."

Alex'in iki haftalık tatilinin bir haftasını Kamçı üzerinde çalışmak için Londra'da tek başına geçirmesi çok soylu bir davranış, diye düşündü Sydney.

Çalışmak niyetiyle eski pantolonunu giydi, ama bunun yerine yatak odasına gidip yatağa yattı. Bayan Lilybanks ölmüştü ve Sydney buna neden olduğuna gerçekten üzgündü. Kendi tavrından ötürü öldü, diye düşündü: Onun Alicia'yı öldürdüğünü düşünüyordu, bu yüzden kendisini öldürmek üzere evine geldiğini sanmıştı. Ama bu tavra kendisinin tavrı neden olmuştu. Her ikisi de saçmaydı, ama gene de önemliydi ve çok belirgin etkileri olmuştu. Bayan Sneezum'da da bir tavır vardı, kuşku vardı. Onun gelenekleri de tavırdı, tıpkı putlara tapmak ve sapkınlık kadar yanlıştı (ya da o kadar doğru); gene de onunkiler hukuk düzenini ve birliği korumaya yönelik olduğundan bu toplumun dayattığı tavırlardı. Din de bir tavırdı elbette. İnanç, gerçek ya da hüküm yerine tavır demek durumu o kadar aydınlığa kavuşturuyordu ki. Tüm dünya, yanılsama olarak da adlandırılabilecek tavırlar sayesinde dönüyordu.

Ayağa kalkıp masasındaki çekmeceden kahverengi defteri çıkardı, düşündüklerini not etti, sonra defteri aşağıya indirerek ceketinin göğüs cebine, cüzdanının yanına koydu.

21 Ertesi sabah, yani pazartesi günkü *The Times*, halı hikâyesini dört sütuna verdi. Konunun büyük kısmı Alicia'nın kayboluş koşullarının yeniden vurgulanmasına ayrılmıştı. "Kocası Sydney Bartleby (29) Amerikalıdır ve serbest çalışan bir roman yazarıdır," diye devam ediyordu yazı kuru bir dille, bu da Sydney'in *The Times*'ın da onu özel hayatında serbest bir roman yaratıcısı gördüğünü düşünmesine neden oldu. Boş ver, diye düşündü. Halı boş olabilirdi, ama milyonlarca insan halının içini hayal gücüyle dolduracaktı; çünkü doldurmak istiyordu. Örneğin, genellikle *The Times*'ın okurlarıyla aynı olan *Daily Express* okurları.

Bir *Daily Express* almak için Blycom Heath'deki tütün ve tatlı dükkânına arabasıyla gitti. Bütün satıcılardan daha vurgulu bir Suffolk aksanı olan şişman dükkân sahibi Sydney'e istediklerini verirken tek kelime bile söylemedi, alt dudağıyla üst dudağını sımsıkı kapatarak altı peninin üstü olan iki peniyi uzattı yalnızca. Bayan Hawkins görevini unutmayarak turunu yapmış ve Bayan Lilybanks'in ölümünü haber vermiş bile, diye düşündü Sydney.

Eve dönünce Sydney kanepeye oturarak *Daily Express*'in yazısını okudu:

> Halı hikâyesi, Bartleby'nin kapı komşusu Bayan Grace Lilybanks'in (73) en nihayet 3 Temmuz sabahı kuşları gözlerken dürbünüyle gördüklerini polise anlatmasıyla ortaya çıktı... Bir kadın kayıpsa, kocanın bir şey gömmesi akıllıca olmuyor anlaşılan, güveli bir halı bile. Büyük birader gözlüyor olabilir!

Sydney masasına oturup "Paddington Hırsızları" sinopsisi üzerinde çalışmaya koyuldu. Alex'in son notuna göre Plummer üçüncü bitmiş senaryoyu ve dördüncüyle beşinci hikâyelerin sinopsislerini almıştı dokuz gün önce. Sydney, Alex şu an elinde bulunan senaryoyu bitirmeden önce Plummer'ın bir karara varabileceğini düşündü, Kamçı satın alınacaksa Sydney mümkün olabilecek en zengin düşünceleri göstermek istiyordu. Amerika'da ise Sydney'in ajansı bir hafta önce *The Planners*'ı almıştı ve şu an muhtemelen Simon and Schuster'deydi kitap. Onlardan da her an bir haber gelebilirdi, çünkü Sydney ajansına kabul etmenin yanında reddetme haberini de iletmelerini söylemişti. Sinopsisi bitirdi ve sahnelere ayırmaya baş-

ladı. Alex yanında olsa bile sahneler daha iyi olmazdı, diye düşündü. Saat üçte işini bitirdiği zaman daktiloya yeni bir kâğıt takıp yazmaya başladı:

BİRİNCİ BÖLÜM

Karakterler ve yerler listesinden sonra:

BİRİNCİ SAHNE: Paddington Rachmanite semtinin berbat dış kesimleri. Bir dizi masum, günlük olay; bir kadın pencereden küçük bir çocuğa bakkaldan bira almasını bağırarak söylüyor, gene pencereden eğilmiş bir komşuyla dedikodu yapıyor. Yaşlı bir adam bir fahişeyi üst kata çıkması için ikna etmeye uğraşıyor, fahişe merdiven tırmanmayı kabul etmiyor. En sonunda Paddington terör çetesinin on altı yaşındaki üyesi GREEN-O'nun öbürleri gibi pencereden sarkması, ama uğursuz bir mesaj iletmesiyle kesiliyor sahne.

Bir soygun planlanıyordu. Senaryo süresinin birkaç saniyesi içinde terör çetesi W1 yoluna çalıntı bir Rolls-Royce'la çıkmıştı. Sydney tam İkinci Sahne'ye geçmiş, keyifle tuşlara vururken kapı çalındı. Sydney temizleyici diye düşündü hemen, yatak takımlarını daha çıkarmamıştı.

Kapıda Müfettiş Brockway duruyordu.

"İyi günler, Bay Bartleby. Önceden telefon etmediğim için özür dilerim, ama yoldaydım ve hiç telefon kulübesi yoktu. Bana biraz zaman ayırabilir misiniz?"

"Evet, tabii," diyen Sydney kapıyı iyice açtı.

"Dr. Thwaite dün akşam Bayan Lilybanks için doğal ölüm raporu yazmayı reddetti," dedi Brockway. "Bunu bilmeniz gerektiğini düşündüm."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bir otopsi olacağı anlamına geliyor. Dr. Thwaite'in Bayan Lilybanks'in ölümünün tümüyle doğal nedenlerle olmayabileceğini düşündüğü anlamına geliyor."

"Ha. Bir kalp krizi nedeniyle öldü; görebildiğim kadarıyla."

"Doktor onu korkutmuş olabileceğinizi düşünüyor. İstemeden belki, ama; siz ne düşünüyorsunuz?"

Sydney Müfettiş'in nereye varmak istediğini biliyordu, polisin muhtemelen ormanda ceset arama işinden vazgeçmediğini de bili-

yordu. Şu dakikada polisler herhalde toprağı kazıyorlardı; çünkü Bayan Lilybanks'in ölümü ormanda bir ceset olasılığını arttırmıştı. "Korkutmuş olabilirim tabii. Ama kapıyı çaldım, sonra içeriye girerken seslendim."

Müfettiş bir iskemle çekip oturdu. "Ona tam olarak ne diyecektiniz?"

"Halıda hiçbir şey olmadığını. Size söylemiş olmasına hiç aldırmadığımı. Bunu size dün gece söylemiştim."

"Evet." Müfettiş Sydney'i şöyle bir süzdü, dürüstlüğünü tartıyormuş gibiydi.

Sydney kanepeye oturdu.

"Peki, haftalar geçti ve karınız kimseyle iletişim kurmadı."

Sydney sinirli sinirli alnını sildi. "Biriyle –bir erkekle– olduğunu ve bunu itiraf etmek istemediğini düşünmeye başlıyorum. Şimdi ortaya çıktığı takdirde itiraf etmek zorunda kalacak."

Müfettiş, "Yoksa buna inanmayı tercih mi ediyorsunuz; şimdi?" diye sordu yumuşak bir ses tonuyla.

"Biriyle birlikte değilse para sorununu nasıl çözüyor bilmiyorum. Ya da başka bir adla çalışıyordur, ama bunun mümkün olduğunu sanmıyorum."

"Hımm. Ben de dürbünle Bayan Lilybanks'in penceresinden baktım," dedi Müfettiş. "Akşam alacasında. Büyük bir halının içinde ne olduğu konusunda yanılmak da mümkün; bir şey var ya da hiçbir şey yok."

"Şey; Bayan Lilybanks ne gördüğünü söyledi?"

Müfettiş, "Ah, herhangi bir şey söylemiş olsaydı size söylerdim," dedi kısa bir süre dişlerini göstererek. "Daha sonra halıda bir şey olabileceğini sandığını söyledi. Ama bana halıyı ilk başta söylemekte isteksiz davranan türden bir kadındı, biliyorsunuz, sonuç olarak düşünebileceği nahoş kuşkuları söylemekte ise çok daha isteksizdi."

Sydney artık sakindi, dinliyordu.

"Halının içinde bir ceset taşımış ve cesedi başka bir yere gömmüş olabilirsiniz."

"Sanırım bu mümkün. Ama aynı sabah değil, daha önce söylediğim gibi. Bunu yapamayacak kadar yorgun olurdum. İki çukur, biliyorsunuz."

Müfettiş Brockway sabırla gülümsedi. "Neden 'Sanırım bu mümkün' dediniz? Yanıtınız çok tuhaf."

"Hikâye mümkün. Ama fiziksel olarak benim için değil. Hâlâ ormanı kazıyor musunuz?"

"Hâlâ kazıyoruz, evet. Korkarım, polisin bakış açısından bunu yapmak en mantıklı şey. Elbette Brighton'ı ve çevresini de araştırıyoruz."

"Belki benim için de en mantıklı şey Brighton'ı ve çevresini araştırmaktır. Alicia saçını değiştirmişse onu herkesten önce benim tanımam gerek."

"Kesinlikle."

Sydney Müfettiş Brockway'in tavrından hayal kırıklığına uğradı. Suçluluk duygusundan çok, sabırsızlıkla tepki veriyordu ve sabırsızlık katilin delilleri açısından bir yarar sağlamazdı. Yoksa öyle miydi? "Birkaç gün Brighton'a gitmeme itirazınız var mı?"

"Oradaki polisle ilişkiye geçerseniz yok. Önce beni bir arayın. Ben yoksam Ipswich Polis Merkezi'ne mesaj bırakın. Bu arada, ilginizi çekiyorsa, yarın saat on birde otopsi sonucunu alacağız."

Sydney aslında ilgilenmiyordu, ama nazikçe başını salladı. "Teşekkür ederim."

Brockway gittikten sonra Sydney işinin başına döndü. 6.45'te, gazetecinin yedide kapanmasından hemen önce arabayla Blycom Heath'e gitti. *Evening Standard*'ın kazı işiyle ilgili olarak ne yazdığını merak ediyordu. Polisin hâlâ kazıp durması muhabirlerin de ilgisini çekmiş olmalı, diye düşündü.

Haklıydı. Dördüncü sayfada, ormanda kollarını sıvamış polislerin toprağı kazarken çekilmiş resmiyle birlikte bir yazı vardı; ayrıca Bartlebyler'in evinin karanlık ve hoş olmayan bir resmi konmuştu, öyle ki kolayca bir katilin cinayet yeri olarak hayal edilebilirdi. Öndeki çöp kutusu özellikle çok dokunaklıydı. Halıyı gömdüğü çukurun derinliği ve polisin tatmin olmayarak kazma işine devam etmesiyle ilgiliydi yazı. *Daily Express* kuşkusuz yarın aynı konuyu devam ettirecekti. Sydney Sneezumlar'ın bu haber üzerine kendisini aramamalarının tuhaf olduğunu düşündü, sonra her şeyi tümüyle polise bıraktıklarına karar verdi.

Eve geldiğinde telefon çalıyordu.

Hattın öbür ucundaki erkek sesi *Daily Express*'ten aradığını ve

Sydney'i görmeye gelmek istediğini söyledi. Blycom Heath yakınlarındaki bir telefon kulübesinden arıyordu.

"Özür dilerim, bu akşam olmaz, yarın da olmaz."

"Masumsanız, efendim ki öyle olduğunuzdan hiç kuşkum yok, iyi bir gazete yazısı size yardımcı olabilir. *Daily Express* bu konudaki ilk..."

"Polise söylediklerim dışında söyleyecek bir şeyim yok."

"Durum sizin için pek öyle rahat görünmüyor, efendim. Bu öğleden sonra polisle birlikte ormandaydım."

"Öyleyse size anlatılanlardan bir haber çıkarın."

"Komşunuz Bayan Lilybanks'in ölümüyle ilgili bir şey söyleyebilir misiniz, efendim?"

Sydney telefonu kapattı.

Ertesi sabah erkenden kalkıp bir *Daily Express* almaya gitti. Bu kez kendisi gibi erken kalkan üç kişi; bir erkek ve iki kadın, para ödemek için beklerken ona gözlerini diktiler. Kadınlar kenara çekildi, ama erkek küstahça yerinden kıpırdamadı. Sydney hepsini yüzlerinden tanıyordu, belki geçmişte bir iki kez günaydın demişti; ama şimdi bu söz konusu bile değildi. Kadınlardan biri ürkekçe gülümsemiş olsa da, Sydney onun da ötekilerle birlikte, "Katil... Polis tam şu sırada karısının cesedini çıkarıyor... Blycom Heath'in mezar kazıcısı," diye düşündüğünü hayal etti. Şişko dükkân sahibinin ağzı gene fermuarlıydı. Sydney bozuklukları evdeki pantolonunun cebinde unutmuştu ve on şilin bozdurmak zorundaydı. Kaldırımda bisikletini park eden bir genç, karışmış saçlarının arasından ilgiyle Sydney'e baktı ve gülümser gibi oldu. Sydney ona gülümseyince genç de karşılığında Sydney'e gülümsedi.

Sydney gazeteyi açmadan eve gitti. Bayan Lilybanks'in doktorunun doğal ölüm raporu vermeyi reddetmesiyle ilgili haber epeyce uzundu, doktorun raporu vermeme nedeni, "Benim görüşüme göre 14 Ağustos Pazar günü Bayan Lilybanks hayli sağlıklıydı, hatta kalbi de iyi durumdaydı, bu yüzden bir dış etken olmadan ölmesi için bir neden göremiyorum" idi.

Yazı, "Kapı komşusu Sydney Bartleby'nin," diye devam ediyordu, "pazar akşamı polisin artık ünlü olan gömük halıda hiçbir şey bulmadığını bildirmek amacıyla gittiği belirtildi... Polis yetkilileri, Bayan Alicia Bartleby 2 Temmuz'dan beri kayıp olduğundan

bulunması muhtemel bir ceset için çevreyi kazmaya devam ediyor. Ormandaki altmış saatlik aramada şimdiye kadar bir şey çıkmadı."

Sydney günün ve akşamın geri kalanını "Paddington Soyguncuları" senaryosunu yazarak geçirdi.

Çarşamba günü Sydney Ipswich'e gitti, arabasını park yerinde bıraktı, bankadan yirmi pound aldı ve Londra'ya giden trene bindi. Yanında, aslında Alicia'ya ait olan, ama bir erkeğin taşıyamayacağı kadar kadınsı olmayan bir valiz vardı. İki üç gece evden uzak kalabileceğini düşünüyordu. Londra'da Brockway'i aramadığını hatırlayınca oradan aradı. Müfettiş Ipswich karakolunda değildi, ama mesaj onu bekliyordu: King Sokağı, Brighton'daki karakolu ara ve Bay MacIntosh adlı görevliyle konuş. Bir polis için uygun bir ad, diye düşündü Sydney, önündeki Bay sıfatı İngiliz sisteminde yüksek bir rütbeyi ifade ediyordu aslında ya da en azından doktorlar açısından durum böyleydi. Sydney bunu biliyordu.

Sydney, sıkışık trafikte Liverpool Sokağı'ndan otobüsle çok yavaş şekilde Victoria Garı'na gitti, çünkü Brighton'a saat kaçta varacağına pek önem vermiyordu. Alica'yı öğleden sonra kumsalda bulma şansı neyse saat sekizde restoranda bulma şansı da o kadardı, ama Sydney polisin araması nedeniyle onun Brighton'da olacağını sanmıyordu. Victoria'ya hızlı trenin gelmesine kırk beş dakika vardı, Kamçı'yla ilgili bir haber olup olmadığını öğrenmek için Alex'e telefon etti.

"Londra'da ne arıyorsun?"

"Alicia'yı aramak için Brighton'a giderken uğradım," cevabını verdi Sydney. "Plummer'dan bir haber var mı diye arıyorum seni."

"Evet, eski dostum! Bu sabah geldi. Satın aldılar."

"İyi. Kaç paraya?"

"Hikâye başına sekiz yüz papel."

"Hı-hı. Fazla sayılmaz, ama şikâyet etmiyorum. Umarım hâlâ deli gibi çalışıyorsundur."

"Deli gibi. Ha; ayıracak birkaç dakikan yok mu?"

"Olmamasını tercih ederim. Gitmek istiyorum. Kafanda ne var?"

"Şey; şu polis meselesi. Biliyorsun, Syd; Granada'da işlerin bu

kadar iyi gitmesi mucize."

"Ne demek istiyorsun?" Ama Sydney bunu sorar sormaz, gelecek cevabı da anladı.

"Senin adın da senaryoda var. Ama ya hapse girersen eski dostum?"

Sydney, "Hapse falan girmeyeceğim. Kaldı ki kuşku hapis demek değildir," dedi savunmaya geçerek.

"Yo, belki değildir; ama varsayalım işler kötüye gitti."

"Daha kötüye gitmeyecek. Bu yüzden Brighton'a gidiyorum, kaçak eşimi bulmaya."

"İyi. Beni Brighton'dan ara, olur mu? Bulunduğun yerden uygun değilse ödemeli ara."

Sydney fazla heyecan duymadan, "Olur," dedi. Sonra satışı düşününce tekrar canlandı. "Artık hazırız, Alex. Hittie'ye söyledin mi?"

"Ha, evet."

"Hoşça kal, Alex."

"Güle güle."

Alex elbette Hittie'yi aramıştı. Ama kendisini aramamıştı, oysa Sydney neredeyse 11'e kadar evdeydi. Alex'in kafasında neler olduğundan kuşkulandı. Alex işler kötüye giderse Kamçı'nın durdurulabileceğini ya da Kamçı'nın tümüyle Alex'e ait olacağını düşünüyordu. Yoksa Alex'in düşündüğü doğru muydu? Sydney kaşlarını çattı. Üstüne varma, bekle ve gör, dedi kendine. Valiziyle birlikte Brighton treninin kalkacağı dokuzuncu platforma doğru yavaş yavaş yürüdü. Demek başarılı olmak, büyük para kazanmak böyle bir şeydi. Alex bu konuda şakıyıp duruyordu. Sydney kendini berbat hissetti. Şehir sanki bütün kütlesiyle çekiyordu onu; arkasını döndü. Başka kime telefon edebilirdi. Carpie ve Inez'e elbette. Bir gazete bayisinde para bozdurması gerekiyordu. Bu iş uzun zaman aldı.

İki dakika içinde Inez ve Carpie'ye gitme işini ayarladı. Gideceği yer otobüs durağından epeyce uzakta olduğundan taksiye bindi.

Sandaleti ve şekilsiz ev elbisesiyle Carpie kapıyı açtı. "Hoş geldin, Sydney! İçeriye girip otur. Oturma odasında çocuklarla oynama saatim şimdi. Aldırmazsın, değil mi?"

Sydney hoşnut bir tavırla, "Yo, hayır," dedi.

Yere serilmiş iki battaniye Sydney'e pikniği hatırlattı, ama şimdi bebeklerin çevrelerine yiyecek yerine plastik oyuncaklar konmuştu.

"Bir kahveye ne dersin, Syd?"

"Ha, yok, teşekkürler."

"Otursana."

Sydney yol ortasında durmamak için, stüdyo kanepeye oturdu.

"Peki sherry? Evde şu anda verebileceğim bir tek o var. Önce bir tatmalısın."

"Hiçbir şey istemem, teşekkürler. On dakikadan fazla kalmayacağım," dedi Sydney, oysa zaten treni kaçırmış sayılırdı ve bir saati daha vardı.

Carpie sarı deriden kare pufa oturdu. "Brighton'da ne kadar kalacaksın?"

"İki ya da üç gün herhalde. İyice bakmak için yeterli. Polisten daha iyi bir iş çıkarabileceğimi sanıyorum."

"Anlatsana. Şu kazı işini. Neler oldu?" Carpie boğuk bir sesle kıkırdadı. Minder ağırlığının altında çökmüştü. Bir insanın yirmi dört yaşında bu kadar kadınsı, bu kadar olgun olabilmesi şaşırtıcıydı; ama öyleydi. Aslında Carpie biraz daha büyük olduğunu söylemeyi tercih ediyordu.

"Halıyı bulmak için kazdılar, epeyce derine gömmüştüm," dedi Sydney, "şimdi de Alicia'yı aramak için kazmakla zaman kaybediyorlar. Bayan Lilybanks'e gelince, pazar akşamı halıyla ilgili bir endişe duymamasını söylemek üzere kapıdan içeriye girerken kriz geçirdi. Polis halıyı yeni bulmuştu, yani resmi bilgi vardı elimde." Sydney omuzlarını silkti. Carpie'nin uzattığı sigarayı aldı. "Teşekkürler." Sigaradan derin bir nefes çekti. "Cuma ve cumartesi gecesi Brighton'da kalırım herhalde. Alicia'nın bir erkek arkadaşı varsa cuma ya da cumartesiye kadar oraya gidemeyebilir. Onları göremeyebilirim." Kendini çok kötü hissediyordu.

Carpie bütün bu bilgilere şaşırmış görünüyordu. Sydney'e dikkatle bakıyordu. "Bayan Lilybanks'ten hoşlanmıştım."

"Ben de."

"Alicia'yla ilgili hiçbir haber almadın değil mi? Nerede olduğuna dair en küçük bir ipucu?"

"Küçücük bile. Aslında sana gelmemin nedeni erkek arkadaşlar konusunda bir fikrin olup olmadığını sormak; yeniden."

Carpie'nin dolgun, rujsuz dudakları ciddiyetle kapandı. Büyük kara gözlerini Sydney'in yüzüne dikmişti. "Inez'le ben bu konuda konuştuk. Yanıt hayır, Syd. Üzgünüm."

"Biliyorsun..." Sydney ayağa kalktı. "Orada tanıştığı biri olduğunu hissediyorum; yalnızca bir his bu. Sizinkiler gibi partiler veren çok fazla insan tanımıyorum. Örneğin ne Polk-Faradaylar, ne de Suffolk'daki insanlar. Ha, pardon. Şu son parti; ne zamandı? Mart ayında mı?"

Carpie elini şakağına koyarak düşündü. "Ha, tamam. O sıralarda. Hatırlıyorum. Duvara dizilmiş insanlar. Buradaki herkesi tanımıyordum bile. İnsanlar yanında başkalarını getirdi. Biliyorsun."

O partideki herhangi bir erkek Alicia ile arkadaşlık kurmuşsa, diye düşündü Sydney, davet edilmiş olsa bile Inez ile Carpie'nin aklına gelmezdi. Teşhis etmek de başka bir sorundu. "Bekle." Sydney ayağa kalkıp kapının yanında duvara döndü. "O gece burada Alicia'yla konuşan bir adam vardı. Konuşmaya çalışıyordu, hatırlamıyorum. Ben burada kanepedeydim ve onunla tanışmadım. İyi giyimli, kahverengi saçlı, fazla uzun boylu olmayan, otuz yaşlarında birini hatırlıyor musun? Adamın gözlerini hatırlayamıyorum. Çok düzgün tipti."

Carpie tekrar kıkırdadı. "Öyle olması gerekir. Düzgün ve iyi giyimli. Buraya öyleleri sık düşmez."

Sydney gülümsedi. "Bilmiyorum. Böyle birini hatırlayıp hatırlamadığını Inez'e sorar mısın? Hayli Savile Row tarzı?"

"Elbette, Syd."

"Bu gece seni arayacağım. Belki hatırlar diye." Çantasını aldı. "Gara taksiyle gidersem trene yetişirim. Bu kadar kabalık ettiğim için özür dilerim, Carpie."

"Hiç, önemli değil!" Carpie onu kapıya kadar geçirdi. "Taksiyi sola, oradan tekrar sola döndürürsen daha çabuk gidersin."

Sydney hemen bir taksi buldu ve trene yetişti. O gün uzun süredir ilk kez insanların arasındaydı, beş kişiyle birlikte bir kompartımana oturunca bunu kavradı. Adamların hiçbiri ona bakmadı. Resmi ağustos başlarında Alicia yeni aranmaya başlarken yalnızca bir kez gazetelerde yayımlanmıştı.

Brighton'da güneşli, açık bir dünyaya adımını attı, burada hiçbir şey ve hiç kimse saklanamazmış gibi duruyordu. Erkekler kravatsız spor gömlekler, kadınlar ise sandalet, tişört ya da parlak pamuklu gömlekler giymişti. Sydney deniz kenarında yürüdü. Saat 03.30'da deniz kenarında Alicia'yı aramanın hiç yararı yoktu. Üç otel lobisine şöyle bir baktıktan sonra kumsalda ve banklarda göz gezdirerek geldiği yoldan geri döndü. Altı peniye Palace Pier'e girdi. Burada sosis standları, karamelli patlamış mısır, üç dakikada resim kulübeleri, mekanik falcılar, piyango satıcıları ve müzik kutularının gürültüsü vardı. Altı peni daha vererek saat dokuzdan ikiye kadar bir şezlong kiralanabiliyordu, ama Alicia şezlongların bulunduğu yerde değildi. Sydney sahile geri döndü ve polis merkezinin yerini sordu.

Bay MacIntosh yerinde değildi, ama Clare adlı bir polis onunla konuştu ve Brighton haritasının üzerinde araştırmayı nasıl yürüttüklerini açıkladı.

Memur Clare, üzerinde hanı ve otel adları yazılı yolların bulunduğu Brighton'ın çevresini göstererek, "İki hafta önce burayı taradık," dedi, "kapı kapı dolaştık hatta. Doğal olarak hayli geniş bir alanı tarıyoruz; tüm İngiltere denilebilir."

O sırada yanlarına esmer, ince uzun bir adam olan Bay MacIntosh geldi. "Ipswich polisi araştırmaya katılmak istediğinizi bildirdi." Dudaklarını kıvırarak gülümsedi.

Sydney, "Evet, öyle. Birkaç günlüğüne," cevabını verdi.

"Her sabah ve akşam buraya uğrayarak bize keşiflerinizi anlatırsanız memnun olurum. Ya da duyduklarınızı. Telefon da edebilirsiniz. Brighton'da nerede kalacaksınız?"

"Henüz bir fikrim yok. Hatta Brighton'da kalmayabilirim."

"O halde bu akşam bize telefon edebilir misiniz, Bay Bartleby, bir yere yerleştiğiniz zaman?"

Sydney tekrar güneş vurmuş sokağa çıktı. Ne olursa olsun, akşam yedi ve sekizde garda olması gerektiğini düşünüyordu.

Gara gitti, ama hiçbir yararı olmadı bunun. Ne Alicia'yı gördü, ne de hazırlamaya çalıştığı adamın bulanık yüzünü. Bundan sonra tam yemek saatinde üç restoranda birer içki içti. Buralarda da şansı yoktu. Sonra garın deposundan çantasını aldı ve otobüs durağına kadar yürüdü. Oradan otobüse binerek on mil ötede Sumner Downs

adlı küçük bir yere gitti. Burası idare eder, diye düşündü. Yatak ve kahvaltı ücreti olarak yirmi altı şiline bir hana yerleşti, handakiler konuşmasına kulak misafiri olmasın diye yoldaki bir kulübeden Brighton polis merkezini aradı. Ne var ki Bartleby adı han sahibi kadında hiçbir ilgi uyandırmamıştı.

Sydney polis memurunun sorularına, "Özür dilerim, hanın adını bilmiyorum; ama bu kasabadaki tek han gibi görünüyor," karşılığını verdi.

Sonraki iki gün, perşembe ve cuma günü Sydney otobüsle bir tur yaptı: batıda Bognor Regis, Arundel, Lancing ve Worthing; Brighton'ın doğusunda Seaford ve Peacehaven. Bazen otobüsten inip yürüdü, bazen mağazalarda ve postanelerde sorular sordu. Kimse yazın gelmiş sarışın genç bir kadın ya da saçları sarı, kızıl ya da kahverengi (Sydney Alicia'nın saçlarını siyaha boyamasını hayal bile edemiyordu) olabilecek, ufak tefek genç bir kadından haberdar değildi; ama herkes "Adı nedir?" diye sordu; Sydney de hep, "bu önemli değil, çünkü sahte ad kullandığından eminim," cevabını verdi. İki üç kişi, "Birkaç hafta önce Bartleby adlı kadını arıyorlardı. Onun öldüğünü sanıyoruz, zavallı kız. Aradığınız o değil, değil mi?" dedi. Sydney ise, "Hayır," cevabını verdi; çünkü evet demenin ne yararı vardı ki?

19 Ağusos Cuma günü Sydney beş treni için zamanında Brighton'a döndü. Trenler artık yarım saatte birdi. Telaşlı işadamları trenden akın akın iniyordu, birçoğunun yüzünde beklentiyle dolu gülümseme vardı, birçoğu mutlulukla bekleyen kızların kollarına atılıyordu; ama kızların hiçbiri Alicia değildi, erkek de Dapper Dan değildi. Adam göründüğü kadar hızlı hareket ediyorsa, diye düşündü Sydney, arabayla da geliyor olabilirdi. Trenler arasındaki boşlukları garın büfesinde çay ya da içki içerek doldurdu. Saat yedide trenden inen yolcuları gözlemek üzere istasyona geri dönmüştü. Hatırladığı erkeğe çok benzeyen birini gördü.

Adam şapkasızdı, başını görülmek istemiyormuş gibi hafifçe önüne eğmiş, aceleyle yürüyordu.

Syden onu takip etti. Adam kimseyi aramıyordu, başını önüne eğmesinden belliydi bu. İşadamları gibi, tiril tiril gri bir takım giymişti. Ceketinin önü açıktı. Elinde bir şemsiye, siyah bir evrak çantası ve Sainsbury'den alınmış, tıka basa dolu bir alışveriş torbası ta-

şıyordu. Adam garın dışında taksi aradı. Sydney de aynısını yaptı. Adam bir taksi buldu, Sydney de on beş saniye sonra gelen bir kadına kaba davranarak bir taksi bulmayı başardı.

Adamın bindiği taksiyi gözden kaçırmamak için öne oturan Sydney, "Şuradan sağa dönün; hemen," dedi.

"Kasabaya mı?"

"Henüz bilmiyorum." Hemen sonra, "Başka bir taksideki arkadaşımla birlikteyim, sağdaki üçüncü taksi. Onu takip etmem gerekiyor," dedi.

Taksici pek anlayamadı, ama nazik davrandı, Sydney öbür taksiyi gözleyip ona yol göstereceğine söz verdi. Deniz kenarına inip sağa döndüler. Sydney bir jokey gibi sürücüyü birkaç arabayı geçmeye zorladı; adamın bindiği taksiyi iyice görmek istiyordu. Kasaba arkada kalırken Sydney dimdik oturmaya başladı. Doğru taksi miydi acaba? Diyelim ki adam şişko, koyu renk saçlı bir kızla buluşacaktı ya da insanlarla dolu bir eve gidiyordu, Alicia'nın olmadığı bir eve, insanların Alicia'yı hiç tanımadıkları bir eve.

Adamın bindiği taksi sağa dönüp deniz kenarından uzaklaştı ve yavaşladı.

Sydney, "Çok yaklaşmayın, lütfen. Tamam, yanından geçip gidin," dedi aniden boğuklaşan sesiyle.

Sydney, Alicia'yı yolun sol tarafında bir motosikletin yanında gördü, batan güneşin ışığı kısa kesimli kumral saçlarına vuruyordu; üzerinde mavi, bol bir yazlık etek vardı. Yanlarından bir aslan sürüsü geçse farkında olmayacak kadar birbirlerinden başka herkesi unutmuşlardı –tutulu eller, yanağa ve dudaklara kondurulan öpücükler–, ikisinin yanından geçerken kendini terk edilmiş hissetti. Hatta açık pencereden Alicia'nın yüksek perdeden sesini bile duydu.

Sydney, "Bunlar benim arkadaşlarım," dedi. "Daha sonra sürpriz yapmak istiyorum; şuradan dönüp aynı yoldan geri döner misiniz?"

Taksi şoförü öyle yaptı. Artık motosiklet görünmüyordu, ama sağ tarafta dar bir yol vardı. Sydney sürücüye o yola girmesini söyledi. Bir yokuştan inerken motosikleti bir an görüp kaybetti. Motosiklet hızlı gitmiyordu. Motosikleti adam sürüyordu, Alicia arkadaydı. Deniz sol tarafta kalmıştı. Yol daraldı. Sydney onları takip

ettiğinin fark edilmesini istemedi.

Biraz soluk soluğa, "Tamam, yapabilirseniz tekrar geri dönün," dedi. "Geri dönmek istiyorum."

"Geri dönmek mi?"

Sydney ne söylediğine pek aldırmadan, "Erken geldim," dedi.

Arabayı tekrar istasyona döndürdü, aklına başka bir şey gelmemişti.

Taksinin parasını ödedikten sonra tamı tamına yarım dakika yönsüz, amaçsız, şaşkın bir vaziyette istasyonda durdu. Alicia çok mutlu görünüyordu. Belki de her şeyin içinde en şoke edici olanı buydu. Ne var ki insan pratik ve sonuç alıcı olmalıydı: adlar, adresler, tarihler, bunun gibi her şey. Telefon numaraları. Inez ve Carpie'nin numarasını hatırlamaya zorladı kendini. Sonra onluğu bozdurarak bir telefon kulübesine girdi.

Arkasındaki birine bağıran Inez'in sesi geldi önce, arkadan kalipso müziği duyuluyordu. Inez neşeyle, "Merhab-ba!" dedi.

"Merhaba Inez. Ben Sydney. Nasılsın? Müzik dinleme havasında olmanın dışında?"

"*Ben* mi müzik havasında?" Biri onu gıdıklıyormuş gibi kıkırdadı.

"Acaba..." Sydney konuşmaya başladıktan hemen sonra sustu. Alicia'yı nasıl ve hangi koşullarda bulduğunu onlara anlatamazdı. "Çarşamba günü birkaç dakikalığına Carpie'yi gördüm biliyorsun. Ona partilerinizden birinde gördüğüm bir adamı sordum."

Birden ciddileşen Inez, "Haa, evet," dedi. "Carpie! O adamın adı neydi sahi? Ah, evet tamam. Carpie sanıyor ki –biz sanıyoruz ki– Edward Tilbury olabilir. Bir avukat, Vassily'nin arkadaşı. Senin oradaki piknikten Vassily'yi tanıyorsun."

Sydney steyşın vagonu. Vassily'yi hatırladı. "Demek öyle. Orta boylu, iyi giyimli mi? Şemsiye taşıyacak tiplerden?"

"Evet. Ben de onu hatırlıyorum, biraz; ama ikimiz de bir şekilde hatırlayıncaya kadar adını bilmiyordum."

Sydney Edward Tilbury'nin son günlerde, boş zamanlarında ne yaptığını araştırmalarını onlardan rahatlıkla isteyebilirdi, ama bunu yapamadı. "Çok teşekkür ederim, Inez."

"Hiç önemli değil, Syd; ama ben yalnızca bu kişinin senin sözünü ettiğin adam olduğunu düşünüyorum, yoksa Alicia'yı görüp

görmediği hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Doğal olarak."

"Elbette, anlıyorum, Inez. Çok minnettarım. Endişelenme. Bu yalnızca bir düşünce. Benim düşüncem. Alicia başka biriyle görüşüyor da olabilir."

Inez ifade verir gibi, "Hayatta olduğunu düşünüyorsun, Syd," dedi. "Kendini öldürdüğünü falan sanmıyorsun ya."

"Hayır sanmıyorum."

"Şey, *senin* onu öldürmenle ilgili bütün bu şeyler; başka birinin öldürdüğünü düşünüyorum, çünkü Alicia ölüymüş gibi davranıyorlar."

Sydney, "Atmasyon," dedi.

Inez çığlık attı. "Atmasyon! Bunu söyleyen de sensin! Bir halıyı gömdüğünü gözümün önünde canlandırabiliyorum, seni kaçık, içinde de bir şey yokmuş! Hah-ha-ha!"

Inez'in neşeli havası Sydney'i birden canlandırdı. "Inez, Alex'le yaptığımız Kamçı dizisini sattık. Birkaç gün önce haber aldım."

"Dalga geçme! Vay, harika bir haber! Bu haberi yayacağım, Syd. Alex'in bana söylememiş olması ne tuhaf. Carpie onları yarınki şarap partisi için dün gece aradı. Yarın akşam dönüyor musun, Syd?"

"Sanmıyorum. Teşekkürler, Inez."

"Çok kötü. Brighton'da ne yapıyorsun? Sokakları mı arşınlıyorsun?"

"Az çok öyle sayılır."

Konuşmaları böylece devam etti, Edward Tilbury'den bir daha söz etmeden telefonu kapattılar.

Sydney on dakika sabırla Sumner Downs otobüsünü bekledi, ortalık biraz pusluydu, sonra on beş dakika daha beklemesi ve her zamanki haberini vermek üzere Brighton polis merkezini araması gerektiğini hatırladı. Bir kulübeye girdi.

"Hâlâ Sumner Downs'dayım," dedi ve neredeyse yarın eve döneceğini söyleyecekti, ama söylemedi.

"Bugün bir şey bulabildiniz mi?"

"Tek bir şey bile bulamadım; bunu söylediğime üzgünüm."

22 Sumner Downs'daki hanın odasında Sydney yorgun argın, kumaş kaplı bir iskemleye oturdu ve kahverengi defterini çıkarmak için elini cebine attı. Defteri bulamayınca panik içinde telaşla cüzdanını çıkardı ve defteri aradı. Defter yoktu. Blycom Heath'den ayrılırken yanında değil miydi? Hâlâ iskemlede oturarak odayı gözüyle taradı, ama o odada olmadığını biliyordu; çünkü oraya geldiğinden beri hiç not almamıştı. Alacağı not kafasında dans etmeye başladı.

> A.'yı gördüm ve şizofreninin eşiğine geldim.

Bu konuyu işleyecekti. Artık defteri kayıp olduğundan kafasında işleyebilirdi. Bir defteri olmuş muydu? Kendisinin bir yarısı bu deftere sahip miydi? Bu yarı şimdi neredeydi?

Defter neredeydi? Sydney, Blycom Heath'den ayrılmadan önce en iyi takımını giymişti; ama eski tüvit ceketini de yanına almıştı. Yerinden fırlayıp gardıroba gitti, eski ceketin ceplerine bakındı ama; bir şey bulamadı. Toplanırken eşyalarını yaydığı sırada dalgınlık yapıp evde yatağın üzerinde bırakmış olabilir miydi? Mümkündü. Bir dükkânda bırakmış olabilir miydi? Tütüncüde sigara almak için bir pound bozdurmuştu. Defterin üzerinde adı yoktu ve defterin yaratabileceği suçlamalar konusunda artık kaygılanmasına da gerek yoktu, yalnızca karaladığı düşünceleri kaybetmiş olduğuna üzgündü.

Odada kâğıt arandı, bulamadı ve komodinin çekmecesinde bulduğu paket kâğıdını çıkararak üzerine şizofreni yorumunu yazdıktan sonra devam etti:

> Belki de biz bir dörtlüyüz, Alicia bir ölü, ben bir yerlerde bir katilim ve Alicia burada güneşte yanmış, ben de endişeli ve boynuzlu bir kocayım. *Şizofrenik Biz* iyi bir kitap adı olabilir.

Sonra defterin önündeki bir sayfada bir ad yazılı olduğunu hatırladı birden: Cliff Hanger. Bu adı yeni televizyon dizisinin adı olarak Alex'e önermişti bir keresinde.

Sydney üzgün üzgün gülümseyip, "Tanrı cezasını versin!" diye mırıldandı.

Almış olduğu Brighton ve çevresinin haritasına baktı. Alicia'nın gittiği tarafta Shoreham, Lancing ve Worthing vardı. Sonra Goring, Ferring, Angmering, Rustington ve Littlehampton. Alicia bir keresinde Angmering'den söz etmemiş miydi? Sydney daha önce Lancing ve Worthing'e gitmişti. Oralara ve sonrasındaki dört kasabaya tekrar gitmesinin iyi olacağını düşündü. Handa küçük bir çedarlı sandviç yemişti, yatağa yatıp kötü bir uyku çekti.

Saat yedide kalktı. Tıraş olup giyindikten sonra alt kata inip Londra telefon rehberini istedi. Handa rehber yoktu. Sydney dışarıdaki kulübeye gitti ve Londra santralından birkaç E. Tilbury olduğunu ve göbek adının yararlı olabileceğini öğrendi. Maida Vale'deki Edward J. Tilbury'nin numarasını çevirmelerini söyledi. Keşke dün gece adam Brighton'dayken Tilbury'yi aramış ve Londra rehberindeki bütün E. Tilburyler'e bakmış olsaydım, diye düşündü.

Saat 10'u biraz geçe Sydney, Worthing yönüne giden bir otobüse bindi. Otobüs Angmering'e gelince indi. Oraya daha önce de gitmişti. Angmering postanesini ve gişenin arkasındaki zayıf, çilli adamı hatırlıyordu. Deniz kenarında yürüdü. Görünen dört beş küçük ev vardı. Sydney evlerin dışında park etmiş bir motosiklet, pencerede ya da dışarıda Alicia ya da Tilbury'den bir iz aradı; ama bulamadı. Eve vardıklarında motosikleti içeriye alacak kadar tedbirli davranıp davranmadıklarını merak etti.

Sydney postaneye girdi, "Günaydın," dedi gişedeki adama.

Çilli adam gülümseyerek, "İyi günler," karşılığını verdi.

"Evet. Tilbury adında birini tanıyıp tanımadığınızı soracaktım. Yaz konuğu."

"Tilbury mi? Hayır, ama emin olmak için bir bakayım." Bir çekmeceden çıkardığı listeye baktı ve incelerken başını iki yana salladı. "Hiç Tilbury yok."

"Tamam. Teşekkür ederim." Sydney birden yorulduğunu ve cesaretinin kırıldığını hissetti.

"Siz daha önce de bir kızı sormuştunuz. Adı neydi?"

"Emin değilim." Hafifçe gülümsedi, omuzlarını silkti ve dışarıya çıktı. Sonra tekrar döndü. "Peki, acaba motosikletli bir kimseyi tanıyor musunuz? Arkada oturma yeri olan gri bir motosiklet. Motosiklete binen kısa kızıl saçlı bir kızı tanıyor musunuz?"

"Ha. Bayan Leamans olabilir." Çilli adam kaşlarını çattı. "Onu mu arıyordunuz?"

"Yakınlarda mı oturuyor?"

"Şu taraftaki kulübede." Deniz tarafını, Brighton yönünün tersini gösterdi. "Kocasıyla birlikte burada. Adam hafta sonları geliyor."

"Yaz konuğu mu? Burada yeni mi?"

"Evet. Yolun öbür tarafında dört sıra sonraki eflatun evde."

Sydney, "Teşekkür ederim," diyerek oradan çıktı.

Adamın muhtemelen söylemiş olduğu eve bir dakika boyunca baktı; Sydney'in ancak arka köşesini görebildiği soluk, eflatun bir kulübeydi bu. Daha yakına gitmek için hiç istek duymuyordu. Bayan Leamons mu? Leamans mı? Onlar Alicia ve Tilbury ise akıllıca bir addı bu. Uyduruk bir ada benzemiyordu, Tilbury kadar uyduruk değildi.

Sydney Sumner Downs'daki hana döndüğünde saat üçtü. Handa hesabı ödedi, birkaç parça eşyasını almak için yukarıya çıktı. Günün gazeteleri koltuğunun altındaydı ve komodinin üzerinde son iki günün gazeteleri duruyordu. Bayan Lilybanks'in resmi adli tıp soruşturması *sine die* (süresiz) ertelenmişti ve cenaze töreni çarşamba sabahı yapılacaktı. Otopside zehir ya da aşırı dozda ilaç bulunmamıştı, ama kalbinde genişleme ya da sekteye neden olan bir şey vardı ve Dr. Thwaite'in görüşüne göre buna bir tür ağır şok yol açmıştı. Müfettiş Brockway birkaç dakika önce telefon ederek halıda bir şey olmadığını söylemiş olsaydı ne olurdu, diye düşündü Sydney. Perşembe gününün gazetesi Sydney Bartleby'nin polise karısını arama işinde yardımcı olmak için Brighton'a gittiğini de yazmıştı. Edward Tilbury'nin cuma akşamı başını önüne eğmesinde şaşacak bir şey yoktu. Buraya gelmiş olması bile hayret edilecek bir durumdu.

Alt kata inen Sydney, Brighton'a gitmek için hanın taksisini tuttu. Kamçı'nın parası nasılsa geleceğinden taksi parasını verebileceğini umuyordu.

Polis merkezini aradı. Bay MacIntosh oradaydı. Sydney ona hiç şansı olmadığını, Suffolk'a geri döneceğini söyledi.

"Gitmeden önce bir kâğıt imzalar mısınız, Bay Bartleby?" Bay MacIntosh çeşitli yerlerini doldurması gereken bir kâğıt uzattı; Brighton'a geliş saatiyle ayrılış saatini de yazması gerekiyordu. Kâğıtta karısı Alicia'yı arama işinde yardım etme amacıyla oraya

geldiği belirtiliyordu ve bunun altına elde ettiği sonuçları yazması gerekiyordu. Sydney, "Hiçbir sonuç yok," diye yazdı.

Brighton istasyonunda bir Londra telefon rehberine bakıp Sloane Sokağı'nda oturan Edward S. Tilbury'nin en umut vaat eden isim olduğuna karar verdi. Kaldı ki yalnızca dört Edward bilmem ne Tilbury vardı. Sydney para bozdurup orayı arama riskini göze aldı. Sloane Sokağı'ndaki Tilbury telefonu açmadı.

Pazar akşamı ve pazartesi sabahı Sloane Sokağı'ndaki evin dışında durup Dapper Dan'in gelip gelmediğine bakabilirim; diye düşündü, ama böyle bir saçmalığa güldü. Edward Tilbury'nin nerede oturduğunu öğrenmelerini Inez ve Carpie'den de isteyebilirdi, tabii gururuna yedirebilirse. O salak, taş kafalı herif! Demek Alicia ona tutulmuş!

Trenin gelmesine yirmi dakika olduğundan Sydney, belki oradadır diye Alex'e telefon etti, gerçi artık Clacton'a gittiğini sanıyordu. Alex telefonu açtı.

"Saat beşte Londra'ya iniyorum, acaba birkaç dakika görüşebilir miyiz?" dedi Sydney.

"Ah. Saat altı trenine yetişmem gerek, eski dostum."

"Daha sonraki bir trene binemez misin?"

"Alicia'dan bir haber aldın mı?"

"Tek bir şey bile, bunu söylediğime üzgünüm. Alex en kısa zamanda oraya geleceğim. Kamçı'yı sattık, kaldı ki..." Sydney bir an kendine döndü ve rica eder bir havada olduğunu kavradı. "Örneğin sözleşme nasıl?"

"Burada."

Sydney oraya geleceğini söyledi ve Alex'in karşı çıkmasına fırsat bırakmadan telefonu kapattı.

Londra'ya kadar trende şekerleme yaptı, oysa yapabileceği en son şeyin bu olacağını düşünmüştü. Victoria istasyonundan hemen önce tuvalette yüzünü yıkayıp saçlarını taradı. Sonra Polk-Faradaylar'ın Notting Hill'deki evine gitmek üzere bir taksiye bindi. Beyaz bir evin ilk katında oturuyorlardı. Sydney zili çaldığında kapı açılır mı emin değildi, ama Alex kapıyı açmak için merdivenlerden indi.

Alex, "Merhaba," dedi.

"Merhaba. Seni fazla tutmayacağım. Saat daha beşi yirmi geçiyor, altı trenine yetişebilirsin bile."

Alex zamanla ilgileniyormuş gibi değildi, Sydney birden onun altı trenini uydurduğunu düşündü.

Merdiveni çıktılar.

Sydney, "İlk taslakta bir değişiklik istediler mi?" diye sordu.

"Birkaç küçük değişiklik, ama onları yapacağım."

"Senaryoda değişiklikler?"

"Hayır." Alex daire kapısını açtı. Kapı, sokağa bakan büyük ve çok dağınık bir oturma odasına açılıyordu.

Kanepenin üzerinde yalnızca yarısı dolu bir valiz duruyordu. Asıl gardıropları oturma odasındaydı, köşede duran büyük, beyaz bir gardıroptu bu. Yerde bir oyuncak at ve kumlu, kahverengi-sarı renkte bir zürafa vardı.

Sydney, "Sözleşmeye bir bakayım," dedi.

Alex valizin kapağındaki cepten sözleşmeyi çıkardı. "Henüz imzalamadım."

Sydney üç sayfalık sözleşmeyi okudu. Sözleşme onlara yüzde elli pay veriyordu. Dizi en az altı hafta devam edecekti ve uzatılması durumunda ödenen paranın artacağına dair bir madde vardı. "İyi görünüyor, öyle değil mi?" dedi Sydney. "Fazla bir şey değil, ama bizi kandırmıyorlar da."

Alex sorun varmış gibi bir tavırla, "Hayır," dedi.

"Sorun nedir?"

"Sorun..." Alex valizde bir şeyler arandıktan sonra doğruldu. "Sorun, Syd, senin yaşadığın sorun."

"Ha, boşver gitsin, Alicia sapasağlam. Herhalde bir erkek arkadaşı var. Bu konuda gına geldi artık."

Alex onu süzdü, bir adım geriye çekilerek kanepenin yanına gitti.

Sydney, Alex'e doğru bir adım attığını fark etti. Alex'in ondan korkuyormuş gibi yapıp yapmadığını merak etti. "Kafanda neler var, Alex?"

"Kafamda; bu iş kötüye giderse dizi durdurulabilir."

Sydney birden içinde bir öfke hissetti. Alex'in rol yaptığını düşündüğü için öfkelenmişti. "Belki aklında olan şudur, diziyi sırf kendi başına yapmak istiyorsundur. Özellikle de ilk altı hikâye tasarlanıp kâğıda geçirildikten sonra. Su tesisatçısı hikâyesinden Paddington'a kabul edildikten sonra."

"Saçmalama! Diziyi kendim için istiyormuşum!" Alex bir kahkaha attı. "Ama Syd, bir sorun var ve sen de bunu biliyorsun. Alicia nerede? Sapasağlam olduğunu ve bir erkek arkadaşının olduğunu söylemek güzel de, nerede? İnsanların her hafta ekranda benimkinin yanında senin de adını görünce bunu düşünmeyeceğini ya da bu konuda bir şey yapmayacağını mı sanıyorsun?"

"Bir şey yapmak mı?"

"Bizi boykot etmek. Şikâyet dilekçeleri yazmak."

Sydney gülümsedi. "Oyundan hoşlandım, ama yazarına itirazım var. Ha!"

"Dizinin ortasında bizi kesebileceklerini bilmiyor musun?"

"Aptal olma, Alex."

"Sen de komikleşme. Sence bu riske girmem için bir neden var mı? Sırf senin için?"

Sydney kaşlarını çattı. "Peki ne öneriyorsun?"

"Yüzde altmış almam gerektiğini düşünüyorum, sen de kırk alacaksın. Yaptığım ve yapacağım çalışmayı düşünürsek bu çok adil olur. Dizinin her an kesilebileceğini düşünürsek."

Sydney içini çekti. Alex'in paragöz olduğunu hatırladı, ailesi unutmasın diye sürekli kafasına kakarak işlemişti bunu adamın içine. "Ben de aynı riskle karşı karşıyayım. Ben de buna zaman ayırdım."

"Ama senin işin bitti. Riskin nedeni de sensin."

"Ben olmasaydım bunların hiçbirini yapamazdın. Aman, canın cehenneme, Alex, tartışmaktan usandım ve senin koşullarını kabul etmiyorum."

Alex gergince gülümsedi ve sigara almak için sehpanın yanına gitti. "Şimdi özgürsün, görece olarak söylüyorum tabii; ama sence bu ne kadar sürecek? Polis Alicia'nın nerede olduğunu söylemeye çalışırken kırdığın potlar konusunda Hittie ile benim bildiklerimizi öğrense, ne olur, Syd? Sık sıkıya yapışmaya niyetli olduğun hikâyeyi hatırlayamazdın bile. Bütün o..."

"Annesinin yanında olduğunu söylemem mi? İnsanlara böyle dememi söylemişti."

"Birkaç içki içtikten sonra yaptığın bütün o şakalar, onu yerin altına gömüp geliriyle yaşamakla ilgili şakalar. Yaptığın kavgalar. Bizim yanımızda."

"Bunlar gibi hikâyeler uydurmak için birkaç içkiye ihtiyacım yok. İstediğim her zaman böyle hikâyeler uydurabilirim."

"Bunların hikâye olduğunu ben nereden bileceğim? Diyelim ki doğru bu hikâyeler?"

Şimdi Sydney yalnızca rahatsızlık duyuyordu. Alex ister aptallık yapkın, ister ağır bir şekilde şantaj yapmaya çalışsın. Sydney, sıkılmıştı. "Tamam, Alex, doğru olduklarına inanıyor musun?"

Alex, "Bilmiyorum!" cevabını verdi.

Sydney onu inceledi. Yalan mı söylüyordu? "Asıl konuya gir, olur mu? Daha büyük bir pay mı istiyorsun?"

"Syd, neler olacağını bilmiyorum. Alicia'yı öldürdün mü?"

Bir oyundan fırlamış duygusal bir karaktere benziyor, diye düşündü Sydney. "Hayır, canım," dedi. "Bana şantaj yapmaya mı çalışıyorsun?"

"Ben buna şantaj demem. Ben yalnızca..."

"Herhalde demezsin. Şantaj basit bir kelimedir, anlamı çok açıktır. Sen açık olmaya aldırmıyor gibisin." Sydney hiç aklına getirmeden Alex'e doğru bir adım atınca Alex gene geri çekildi. "Benden korkuyor musun? Cinayetler işlediğim konusunda ikna mı oldun?"

"Çoğul kullandığın için, Bayan Lilybanks'i unutmamalıyız. Doktor doğal ölüm raporu vermiyor. İnsanların nasıl bir sonuca varacaklarını düşünüyorsun? Onu ölesiye korkuttun tabii. Belki kasten."

"Polis bu sonuca varmış olsaydı tutuklanırdım. Vazgeç, Alex. Şantaj kelimesini sevmediysen, açgözlülük diyelim. Şu anda sergilediğin şey, açgözlülük." Sydney sehpanın üzerindeki Alex'in paketinden bir sigara aldı.

Sigarayı kaldırarak, "Teşekkürler," dedi.

Alex bir an düşünür gibi durdu, ama yenilmemişti. Yeni bir iradeyle saldırıya geçti. "Yüzde altmışta direniyorum, Sydney, kendi güvenliğim için. Kabul et ya da sen bilirsin ve bu 'sen bilirsin'in ne olduğunu biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum."

"Polise çok şey anlatabilirim. Bu çok şey de pek hoş değil ve bu çok şey Alicia'nın kaybolmasından öncesine ait. Eskiden yaptığınız o çirkin kavgalar..."

Sydney, "Ha, çay fincanını atmak mı?" diye güldü. "Söylediklerine kendin inanıyorsan, bunları zaten en başta polise söylemeliydin."

Alex, "Neye inanacağımı bilmiyorum," dedi. "Ve kendi çıkarlarımı korumaya çalışıyorum. Bu kadar basit."

Onun mantığı Sydney'e Alicia'nınkini hatırlattı; ama Alicia'nın mantığı her zaman naifti, Alex'inki ise çıkarla doluydu. Ama Sydney, Alex'in samimi olduğunu görebiliyordu. Alex kendi mürekkebine bulanmış bir mürekkepbalığı gibi kendini kandırmıştı yalnızca.

Alex valizin yanına giderken, "Gülüp geçecek durumda değilsin," dedi. "Ben de tartışmaktan yoruldum ve gidiyorum."

"Yanıtımı beklemeden mi? Yanıt veriyorum, kabul etmeyeceğim."

"Bu hiç de akıllıca olmaz," dedi Alex. "Kararını vermen için pazartesiye kadar zaman tanıyacağım. Pazartesi günü zaten gözaltında olacaksın, ama değilsen adresim Clacton-on-Sea, Sea Winds Oteli."

Sydney, "Hittie'ye sevgilerimi ilet," dedikten sonra oturma odasından çantasını alarak kapıya gitti.

Ipswich treninde düşünmeyi, ne yapacağına karar vermeyi planlamıştı; ama bunu denemeye başlar başlamaz sorular beyninde dev bir dağ gibi yığıldı ve Sydney bu dağın ağırlığının altında ezildi. Beyni uyuşmuştu, düşüncelerden uyuyarak kaçmaya çalıştı. Ipswich'de arabasını aldı ve karanlık çökmeye başlarken eve döndü.

23

Cumartesi günü Alicia ile Edward, *Evening Argus*'da Sydney Bartleby'nin kayıp karısını aradıktan sonra bir sonuç elde edemeden Brighton'dan ayrıldığını yazan küçük bir haberi okuduktan sonra rahatladı.

Artık Lancing'deydiler, orada Bay ve Bayan Eric Leamans olarak kendileri için çok büyük bir evi çok ucuza kiralamışlardı. Bayan Lilybanks'in ölümünden beri Edward oyunu sona erdirmek için daha fazla bastırıyordu, çünkü bu olayın Alicia konusunda

Sydney'in üzerinde adil olmayan bir kuşku yarattığını düşünüyordu. Edward sessizce Londra'ya dönüp orada yaşamayı, Alicia'nın da sessizce ana babasının evine giderek ortaya çıkmasını istiyordu; ama Alicia ailesine ve Sydney'e bir ayı aşkın bir süredir başka bir ad altında, bir erkekle yaşadığını itiraf etmeyi kabul etmiyordu. Alicia boşanır boşanmaz onunla evlenmek Edward'ın fikriydi; Alicia da bunu istiyordu, ama her gün, bütün düşünce ve harekete geçme çabalarına karşın, Alicia her şey bir bataklıkmış gibi daha da beter bir suçluluk duygusuna ve utanca batıyordu. İlişkilerinin başında ve Bayan Lilybanks az çok esrarengiz bir şekilde öldüğü zaman, Edward'a defalarca, "Syd'in aklı tam başında değil, Edward. Bunu uzun süredir biliyordum. Bayan Lilybanks'e karşı nasıl davrandığına baksana. Davranmadı, oynadı aslında. Ya o halı işi! Sonra dürbünle ilgili gerginliğini yazdı gazeteler. Artık hangisi gerçek, hangisi kurgu, ayırt edemiyor," demişti.

"O halde davranma sırası sende, sevgilim, adam daha da fazla batmadan. Senin yaptıkların nedeniyle onu tutuklayamazlar. Evlilik dışı ilişki kuran ilk kadın sen değilsin."

Edward'ın ona güven vermeyi amaçlayan sözleri Alicia'nın daha da fazla korkup ürkmesine neden oldu yalnızca. "Şimdi onunla yüz yüze gelemem artık," dedi düz bir sesle. "Beni görür görmez öldürür ya da en azından hayalet olduğumu düşünür. Aklını kaybetmiş, Edward. İşler bu haldeyken onunla kesinlikle görüşemem."

Edward gergin bir tavırla, "Aklını kaybettiğini sanmam," diye mırıldandı. "Bence bir şekilde bekliyor; senin geri dönmeni."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

Edward bilmiyordu, ama Sydney'i şöyle bir görmesinden bir şeyler hissetmişti. Bunları söze dökemiyordu. Sydney'in Brighton'a gelip dört gün Alicia'yı araması –ve bulamaması– tam Sydney'lik bir şeydi. Edward, "Gerçekten bu bölgede dolanmamışsa," dedi ve bunu ilk kez söylemiyordu, "bir yerde ikimizden birini görmemesini düşünemiyorum. Sokakta ya da bir dükkânda."

Alicia bir an suskunlaştı. Sydney'in onu görüp bir şey yapmaması düşüncesinden korkmuştu. Bu tam ona uygun bir davranıştı; biraz delice. "Seni görmüş olsa bile önemli değil. Seni o akşamki partiden tanımaz, biliyorum."

Sonra Edward suskunlaştı (bu konuşmayı daha önce üç kez yap-

mışlardı); çünkü Sydney'in onunla Alicia'yı bilmediğinden o kadar emin değildi, ama Alicia'ya bunu söylemiş olsa kadın son cesaret kırıntısını da kaybeder ve parçalanmış gururuyla ona sonsuza kadar elveda derdi. Vassily Edward'a Inez ve Carpie'nin son günlerde kendisinin ne yaptığını sorduklarını aktarmıştı. Vassily onlara Edward'ın söylediklerini, yani Surrey'deki arkadaşlarını ziyaret ettiğini söylemişti. İyi çocuk Vassily. Kuşkulansa bile, Vassily'nin Beyaz Rus ağzının sıkılığına güvenilebilirdi. Ama Edward'ın içindeki Sydney'in Inez ve Carpie'yi sıkıştırarak kendisini araştırmaya ikna edeceği, dolayısıyla Inez ve Carpie'nin de gerçeği öğrenebileceği duygusu vardı. Bunu söyleyebilirler de, diye düşündü Edward. Londra'dan ayrılışı Edward için giderek işkence halini alıyordu. Kesinlikle gammazlandığını hissediyordu: Brighton istasyonuna ayak bastığı anda, onu karşılamak için oraya gelmişse Alicia'nın yanağına ilk öpücüğü kondurduğu anda gammazlandığını hissediyordu. Bu onu dehşet verici derecede sinirli yapıyor ve Londra'dayken hemen her gece uyku hapı alması gerekiyordu. Londra'daki alışılmış, saygın bekâr yaşamına geri dönmez ve hafta sonlarını okuyup müzik dinleyerek, belki cumartesi akşamları küçük bir partiye giderek –ki genellikle yalnız gidiyordu– geçirmezse ilmeğin boynuna geçmek üzere olduğunu hissediyordu. Alicia'nın istediği hayat da böyleydi işte.

"Harekete geçmezsek şimdi bulunduğumuz yerden asla kıpırdayamayız," dedi Alicia'ya. "Sırf boşanmak için olsa bile eninde sonunda Sydney'le ilişkiye geçmek zorundasın."

Alicia yalnızca boşluğa baktı ve alt dudağını ısırdı. Neden işler böyle, korkunç bir karmaşa içinde olmak zorundaydı. Eee, asıl olarak Sydney yüzünden. Halıyı bu kadar aptalca, keçi gibi inatla gömmemiş olsaydı ve arkadaşları ya da polis kendisinin nerede olduğunu sorduğunda aynı inatla, bir palyaço gibi gergin ve suçlu gibi davranmamış olsaydı, kendisi de Edward da bu noktada olmazdı. Birkaç aylığına gitmişti, tıpkı Sydney'e yapacağını söylediği ve onun da kabul ettiği gibi. Edward'ı görmüş, bir süre onun arkadaşlığından hoşlanmıştı ve sakince geri dönüp Sydney'e boşanmak istediğini söyleyebilirdi. Şimdi Sydney'e geri dönmek, onu karmaşanın içine istediği kadar çekmek, belki daha da fazla batmasını sağlamak için belli belirsiz bir istek duyuyordu.

Edward'a, "Sydney'in beni bir yerlerde görmesinin epeyce mümkün olduğunu ben de düşünüyorum," dedi, "gerçi doğal olarak o günlerde dikkatliydim. Ama biraz alışveriş yapmam gerekiyordu; her neyse, cuma günü onu istasyonda görmediğini söyledin."

"Doğal olarak, çevreme bakınmıyordum. Bu, dikkat çekmekten başka bir işe yaramazdı. Beni görmüş olabilir." Edward terastaki hasır şezlongda oturmuş, ayakkabılarını boyuyordu.

"Şey, beni görmüşse, gördüğünü söyleyebilir değil mi? Onu durduran ne? Sanki cinayetle suçlanmasını sağlamaya katkıda bulunmuyorum."

Şimdi sesi kendisinden daha emin çıkıyordu, ama mantığı hatalıydı. "Hayır, canım, seni gördüğünü biliyorsak olmaz. Ama bundan emin değiliz. Yüzde elli şansı olduğunu ya da belki daha fazlasının olduğunu söylemek doğru değil. Nasıl bilebiliriz? Seni görmediğini, dolayısıyla gördüğünü söyleyerek kendini kurtaramayacağını varsaymak daha mantıklı." Edward'ın ses tonunda bir beklenti havası vardı, bu yüzden Alicia ona baktı.

Alicia'nın gözleri sinirden yaşla dolmuştu. "Ne diyeceğini biliyorum, geri dönüp her şeyi göğüslemek gerektiğini söyleyeceksin. Şey, bunu yapamam. Kendimi öldürmeyi tercih ederim, gerçekten."

Edward sert bir tonla, "Saçma," dedi. "Ama bak, sevgilim, Sydney'den hoşlansan da hoşlanmasan da, sana iyi davranmış olsa da olmasa da, bu durum böyle devam ederse mesleki konumunu bile kaybedecek."

"Mesleki konum mu? Aptal bir televizyon dizisi mi?" Edward, Vassily aracılığıyla –o da Inez ve Carpie'den duymuştu– Sydney'in Kamçı'yı sattığını duymuştu.

"Bana kitap yazdığını söylemiştin."

Alicia Sydney'i düşünmüyordu. Odada mutsuzlukla gözlerini gezdirerek en iyi resmine, şimdiye kadar yapmış olduğu en büyük ve en iyi resmine baktı; bir deniz ve çiçek soyutlamasıydı bu. Edward'ın yanında resim yapabiliyordu. Onun güvenilirliği, muhafazakârlığı düş gücünü her nasılsa Sydney'in kaprislerinin başardığından çok daha fazla uyandırmıştı. Alicia Edward'ın nasıl bir hayat sürdüğünü, arkadaşlarının, evinin nasıl olduğunu (her gün gelen kadının tozunu alıp cilaladığı antikalarla doluydu) biliyordu. Dairesini görmemişti, ama hayalinde canlandırabiliyordu. Alicia böyle

bir hayat istiyordu işte, yetiştirilme tarzına uygun bir hayat, tıpkı annesinin söylediği gibi. Şimdi Sydney'in saçmalıkları yüzünden Edward'la yaşayacağı bu güzel gelecek bozulacak, belki hiç başlamayacaktı. Kendisine nasıl bir bahane uydurabilirdi? Asıl önemli olan buydu. Sydney'den korktuğunu mu? Bu saygın bir şekilde işin içinden sıyrılmanın ancak yarısıydı. En çok korktuğu şey, polisin nerede olduğunu ve iki aydır nerede, hangi adlarla ve kiminle saklandığını öğrenme konusunda ısrar etmesiydi. Annesiyle babası onu affetmeyecekti. Edward'ın kariyeri mahvolacaktı.

Alicia, "Geri dönemem, Edward," dedi ve yüzünü kucağındaki ellerine gömdü. "Bunu göze alamam."

24

İki sorundan, Alicia ve Alex sorunlarından Alicia daha büyük görünüyordu. Sydney, Alex'i düşünmeye çalıştığı zaman araya Alicia giriyor ve onu her zaman silkip attığı, hep verili bir şey olarak kabul ettiği ve düşünmemeye çalıştığı şeyleri düşünmeye zorluyordu. Alicia ile arasındaki ilişkiydi bu. Bir yıl on aylık evliliklerinde Alicia'ya sadık kalmıştı. Daha önce düşünmemiş olduğu için Sydney, Alicia'yı gerçekten sevdiği için mi, böyle bir istek duymadığı için mi, yoksa doğasından geldiği için mi sadık olduğunu bilmiyordu. Sydney doğal sadakatin erkeklerden çok, kadınların özelliği olduğunu varsaymıştı hep. Pek çok güzel kız görmüş, hatta partilerde onlarla tanışmıştı. Kısa bir süre birkaçıyla yatmanın nasıl olacağını düşünmüş, ama bu yönde bir çaba içine girmek asla aklından geçmemişti. Hatta Alicia'ya birkaç kez, "Vay canına, falanca tam bir afet değil mi?" deyince Alicia kıskançlık göstermemiş, Sydney de göstermesini beklememişti. "Falanca çekici değil mi sence? Tam tipim; bir tipim varsa," derdi Alicia ara sıra. Ve Sydney'e gülümser, bu da her zaman işin sonu olurdu. Sydney, Alicia'nın sadakatini olağan bir şey olarak kabul etmişti; çünkü aslında Alicia hayli tutucuydu ve az çok geleneksel tarzda yetişmişti. Onun gibi kadınlar evlilik dışı ilişkiler yaşamaz, diye düşündü Sydney, ta ki evliliklerinde ya da kendileriyle ilgili çok kötü bir şey olana kadar. Alicia'nın epeyce aklı başında olduğu için –gerçi biraz

nevrotikti– Sydney evliliklerinde korkunç bir yanlış olduğu sonucuna varmaktan başka bir şey yapamadı. Son altı aya oranla, daha sık sevişirlerdi eskiden; ama bu elbette bir neden değil, bir sonuçtu. Sydney'in parayla ve yazılarıyla ilgili kaygıları vardı. *The Planners* İngiltere'de beş kez reddedilmişti ve bu yalnızca banka hesabını değil, yatakta olumsuz yanını ortaya çıkaran egosunu da vurmuştu. Egosu bu kadar düşükken kimseye fazla tutku, hatta sevecenlik duyamazdı. Teorilerinden biri de kadınların ya çok az ya da sıfır cinsel yaşama sahip olduğuydu. Kendisi bir katil değildi tabii ve elbette cinsel güdüsü ve cinsel yaşamı vardı; ama Alicia'yı öldürdüğünü hayal etmeye çalıştığından beri ona karşı da, başka kadınlara karşı da bir istek duymuyordu. Prissie Holloway'e karşı bile; ona yalnızca saygı duyduğunu hissediyordu. Bütün bunları not almayı düşündü, ama sonra defteri kaybettiğini hatırladı. Üst kata çıkıp yatak odasını, sonra çalışma odasını, hatta defteri koyduğu masa çekmecesini bile aradı. Yatağın altına baktı. Evin dışında bir yerde kaybetmişti defteri, bu kesindi. Çalışma odasına gidip kendisi ve Prissie'yle ilgili bir not aldıktan sonra kâğıdı çekmeceye koydu.

Sonra aşağıya indi, hâlâ oturma odasının ortasında duran çantasını açtı, üç kirli tişörtünü oturma odasının arkasında depo gibi kullanılan küçük odanın köşesindeki çamaşır sepetine koydu. Cumartesi gecesi 11.20'ydi saat. Telefon sehpasından Londra rehberini aldı ve Sloane Sokağı'ndaki Edward S. Tilbury'yi aradı.

Cevap yoktu. Olmasını da beklemiyordu, gene de Sloane Sokağı'ndaki dairenin bu anlamlı boşluğu onu rahatsız etti. Doğru Tilbury bu olmalı, diye düşündü Sydney; çünkü öbür üç Tilbury bir dişçi, Camden Town Sokağı'nda oturan bir kişi ve Sydney Sumner Downs'dan aradığında telefonu açmayan bir Maide Vale sakiniydi. Maide Vale'deki Tilbury de olabilirdi, ama Sloane Sokağı daha büyük olasılıktı. Sydney, Sloane Sokağı'nda boş yere çalan telefonun sesini dinlerken Alicia'yı gerçekten sevdiğini, belki onu istismar etmiş olduğu için sevdiğini hissetti; tıpkı Alicia'nın da onu bu nedenle sevmesi gibi, ama Sydney buna aldırmıyordu. Kavgalarına rağmen birbirlerini sevmelerini doğal ve değişmez olarak kabul etmişti ve birbirlerini hâlâ sevdiklerini hissediyordu. Telefonu kapattı. Belki tam şu anda Alicia da aynı şeyi düşünüyordu. Belki de mut-

lu yüzü Tilbury için ya da kendini ikna etmeye çalışırken taktığı bir maskeydi.

Ama şimdi daha da kötü bir karmaşanın içine girene kadar saklanmaya devam etmesindeki amaç ne, diye merak etti. Kendisine dönmekten onu alıkoyan neydi? Bu arada o ne yapmalıydı? Onu gördüğünü ve nerede gördüğünü polise söylemek mi? Şimdi mi, iki gün sonra mı, bir hafta sonra mı söylemeliydi? Bayan Leamans, Angmering adresine yazarak her şeyi bildiğini söylemeli, kendisini, aptalca kavgalarını, saçma şakalarını affederse kendisinin de onu affettiğini, dönmesini istediğini yazabilirdi. Evet, onu geri istiyordu, o da istiyorsa gururunu çiğneyerek bunu söyleyebilirdi. Sydney pencereden dışarıya bakıyordu ve birden bakımsız çimenliğin, çitin (kendisi tamir etmiş, Alicia boyamıştı), gür bir çalılığın altından çıkan eski kriket sopasının, kapağı yamulmuş bir çöp kutusunun görüntüsü, bir Van Gogh manzarasını andırırcasına kendi hayatının debelenmesi gibi geldi ona ve bu görüntü hemen Alicia'yla; onun yokluğuyla doldu.

Sydney Alicia'ya yirmi dört saat tanımaya ve yapabilirse Polk-Faraday ikilemini çözmeye karar verdi. Yirmi dört saat boyunca iki kişiyi, Alicia ve Bayan Lilybanks'i öldürdüğünü, dünyanın kendisi hakkında neler düşündüğünü ya da kuşkulandığını hayal edebilirdi. Bu yirmi dört saatten sonra da bu düşünceden hikâye malzemesi olarak neler çıkarabileceğine bakar ve ne yapacağına karar verebilirdi. Alicia kendisine geri dönmek istemediğini söylerse, en azından boşanma işlemlerini başlatmada ona yardım edebilirdi; Alicia'nın kendi başına başlatmaya korkacağından emindi.

Çalışma odasına kahve götürdü ve oturup düşünmeye başladı. Hittie'nin tavrını kafasında canlandırmaya çalıştı. Alex söylediklerini ona anlatacak kadar dürüst ise, o zaman kocasının tavrını onaylamaması gerekirdi. Öte yandan, insan karısının sadakatini asla fazla tahmin edemez, onun pezevenk kocası, gizlice evlenmiş rahibi olabilir ya da eve maymuncukla giren biri haline gelebilirdi. Hittie aklını başına devşirip Alex'le güçlerini birleştirebilirdi. Ya da Alex'in inanmış gibi yaptığı üzere, kendisinin Alicia'yı ya da Bayan Lilybanks'i hallettiğine, Kamçı hikâyelerine müdahale edileceğine, hatta hiç başlamayacağına gerçekten inanabilirdi. İlk gösterim ekim ayında olacaktı, Plummer bunu haftalar önce söylemişti.

Yapılması gereken, diye düşündü Sydney, bir avukata ya da doğrudan Plummer'a gitmekti. Durum şu anda Plummer'ı rahatsız ediyormuş gibi görünmüyordu. Sydney keşke bunu Londra'dayken Alex'e söyleseydim, diye düşündü. Alex ona kararını bildirmesi için bir tarih, bir ültimatom vermişti! Alex'in diyeceği gibi, tam bir yüzsüzlüktü bu, Sydney masasından kalktı ve yatmaya hazırlandı.

Pazar sabahının ve gazetelerin getirdiği sessizlik Müfettiş Brockway'in telefonuyla bozuldu. Brighton polis merkezinden Sydney'in döndüğünü öğrenmiş ve arayarak Sydney'den doğrulatmak istemişti.

Müfettiş, "Sonuçsuz bir araştırma yaptığınızı duydum," dedi.

"Korkarım öyle," cevabını verdi Sydney, sonuçsuz sözcüğünden keyif almıştı.

"Bu öğleden sonra bir ara gelip sizi görebilir miyim" diye sordu Müfettiş.

2.30 ile 3 arasında anlaştılar.

Sydney, çay için erken bir saat olmasına karşın ona çay ikram etmeye karar verdi. Çay, pek de rahat ve ev havasında olmayan bu evde sakin ve evcil bir atmosfer sağlayabilirdi.

Flanel pantolon, mavi-kahverengi tüvit ceket giymiş olan Müfettiş Brockway, Kamçı dizisinin satışı nedeniyle Sydney'yi tebrik etmekle başladı konuşmaya.

"Teşekkür ederim," dedi Sydney. "Nasıl duydunuz?"

"Arkadaşınız Bay Polk-Faraday bana telefon etti –ha– cuma sabahıydı, sanırım öyleydi. İş ortağınız anladığım kadarıyla."

"Bir tür oyun yazarı sayılır, evet. En azından benden daha fazla."

"Durum kötüleştiği takdirde diziyi devam ettirmeniz konusunda biraz endişeliydi."

Sydney, havanın kötüleşmesinden; kontrol edilemez bir şeyden söz ediyormuşçasına çenesini ovuşturan ve yere bakan Müfettiş'i süzdü. "Şey; durum kötüleşti mi?" diye sordu Sydney.

"Hayır, ama artık açığa çıktı diyebilirsiniz. Gazetelerde her gün karınız, siz ya da Bayan Lilybanks'le ilgili bir haber olmasa da –bütün gazetelerde yani– karınız ölü ya da diri bulunana kadar konu kapatılmayacak."

"Sonsuza kadar başarılı bir şekilde kaybolmuş insanlar yok mu?

Amerika'da böyle birkaç ünlü kişi var. Yargıç Crater. Ne ölüsü ne de dirisi bulundu." Çaydanlığın ötmeye hazırlandığını duydu.

"Evet, elbette. Bizde de var. Ama bu durumda; daha yakından soruşturmaya ihtiyacımız var. Zor görünüyor."

Biraz daha böyle konuşabiliriz, diye düşündü Sydney. Çaydanlık öttü. Sydney sıçradı. "Affedersiniz, Müfettiş. Bir fincan çayın hoşunuza gideceğini düşünmüştüm."

"Teşekkür ederim," dedi Müfettiş. Elini ağzına götürdü ve gök gürültüsünü andıran bir öksürük patlattı.

Sydney tıpkı Alicia'nın yaptığı gibi çaydanlığı çalkaladı ve kaşıkla onun koyduğu kadar çay koydu; ama dilimlenecek limon yoktu. Çayı tepside içeriye götürdü. Uygun bir süreden sonra Müfettiş'e ve kendisine çay koydu. Şeker. Süt. Müfettiş her ikisini de aldı.

"Arkadaşınız Bay Polk-Faraday onu endileşendiren bazı şeyler olduğunu ima etti; daha doğrusu söyledi. Ne demek istediğine dair bir fikriniz var mı?"

Sydney Müfettiş'e baktı ve hafifçe omuzlarını silkti. "Yok."

"Belirli bir şey kastettiğini düşünüyorsanız, onun yerine sizden duymayı tercih ederim."

Sydney nedense bundan kuşku duyuyordu. Neden kendisi? "Size söylememiş olduğum neyi bilebilir, bilmiyorum. Karımın nereye gittiğini söylemesinden söz ediyorum. Alex'le konuşup başka bir şey söylemiş olabilir. Kastettiği bu mu?"

Müfettiş Brockway Sydney'i dikkatle inceleyerek, "Ne kastettiğini bilmiyorum," dedi.

Bu noktada Sydney kaygılı ve sinirli bir görüntüye büründü. Daha doğrusu, otomatik olarak gerginleşti; tabaktaki çay kaşığını tıkırdattı, kanepenin ucunda oturdu. "Alicia'nın ona bir şey söylediğini mi söylüyor?"

"Hayır. Bunu söylemedi. Anladığım kadarıyla bir durumla ilgili daha çok. Karınızın ortadan kaybolmasından önce evinizdeki durumla."

Sydney eliyle alnını sıvazlayıp bir sigara almaya davrandı.

"Anladığım kadarıyla karınız buradayken Polk-Faradaylar sık sık konuğunuz oluyormuş."

"Ha; ayda bir, bunun gibi bir şey."

"Hatta siz ve Bay Polk-Faraday birlikte iş yapıyordunuz."

"Evet. Çoğunlukla posta yoluyla çalışırdık. Hâlâ öyle çalışıyoruz."

"Hım. Ama karınızı tehdit ettiğinizi duymuşsa ya da kavgalarınıza kulak misafiri olmuşsa, sizin anlatmanız daha iyi olur."

Hah, sadede geldi işte, diye düşündü Sydney. Hiç de iyi olmaz, muhtemelen daha kötü olur. Müfettiş onun hikâyesini Alex'inkiyle karşılaştırmak istiyordu, hepsi bu. "Polk-Faradaylar'ın bir iki kavgaya kulak misafiri olduklarından eminim," dedi Sydney. "Hatırlıyorum da bir gece Alicia bardağı düşürdüğü zaman ona bağırdım. Hayli yüksek sesle."

"Karınıza hiç vurdunuz mu?"

"Evet," dedi Sydney ciddi bir tavırla. "Bir ya da iki kez. Ama çok şiddetli değil."

"Polk-Faraday ona vurduğunuzu gördü mü?"

"Hayır. En azından gördüğünü sanmıyorum. Polk-Faradaylar buradayken ciddi bir kavga ettiğimizi sanmıyorum."

"Ciddi kavgadan kastınız ne?"

"Birinde onu vurmuştum. Birinde de birkaç gün boyunca devam etmişti." Sydney sigara tutan elini öbürüyle tuttu. Titremesi sahiciydi, ama konuştukları konudan ötürü titremiyordu. Edward Tilbury ile Alicia'yı düşünüyordu.

Müfettiş yumuşak bir ses tonuyla, "Sizi neyin kaygılandırdığını bana anlatsanız keşke," dedi.

Sydney bunu kesinlikle yapamazdı ve bu düşünceyle neredeyse gülümseyecekti. "Doğal olarak Polk-Faraday'ın size söyleyebileceklerinden endişe ediyorum. Kamçı dizisini istiyor. Dün bana onun lehine altmış-kırk yüzdeyle bölüşmeyi önerdi. Yoksa polise bazı hikâyeler anlatırım, dedi."

"Gerçekten mi? Gerçek hikâyeler mi?"

"Bilmiyorum, bundan kuşkuluyum."

"Hangi doğru hikâyeleri anlatabilir?"

"Bilmiyorum; karımla ettiğim birkaç kavga dışında."

"Bana bir şey anlatırsa, inanmadan ya da gazetelere açıklamadan önce size doğrulatacağımdan emin olabilirsiniz," diye söz verdi Müfettiş Brockway fincanını sehpaya koyarken. "Siz Brighton'dayken başka bir konu ortaya çıktı. Blycom Heath'deki gazetecide bıraktığınız bir defter."

Sydney tam anlamıyla titredi, çay tabağa döküldü. Defter değildi mesele, *yerdi*, o kuşkucu gazeteciydi. Şimdi hatırlıyordu, Brighton'dan ayrılmadan önceki günün sabahı orada on pound bozdurmuştu. Sydney çaydan ıslanmış parmaklarını saçlarında gezdirdi ve, "Ha, evet, ben de nerede kaybettiğimi merak ediyordum," dedi. Gazeteci defteri gazete yığınlarının arasından almadığımı görmüş olmalı, diye düşündü Sydney; deftere göz atmak istediği için de ses etmemişti.

"Bay Tucker o gün defteri size vereceğini, ama evde olmadığınızı söyledi."

Sydney, "Yoktum," dedi; ama o gün evdeydi ve ertesi gün Brighton'a gitmek için ayrılmıştı. "Defter; şey, önemli bir şey değil, bazı notlar var yalnızca. Hikâyeler için notlar."

Müfettiş bilgiç bilgiç gülümsedi. "Bay Tucker onun bir günlük olduğunu düşünmüş. Üzerinde tarihler olduğundan bir günlüğe benziyor tabii."

Sydney Müfettiş'in ceket ceplerine bir göz attı. Defteri göremedi.

"Roman için notlar mı diyorsunuz?"

Sydney, "Evet. Hepsi hayali şeyler," der demez hakikatin günah kadar suçlu olduğunu bir kez daha kavradı.

"Bazıları kurguya benziyor, ama bazıları benzemiyor. Bununla birlikte bir yazar olduğunuzu düşünürsek, hepsi kurgu olabilir sanırım. Ortalama bir insan –Bay Tucker gibi– bunu bu şekilde anlamaz: kadını merdivenden iten katilin anlatımı." Müfettiş şöyle bir gülümsedi, büyük, kemikli ellerini kavuşturdu.

"Evet. Şey, herhalde anlamışsınızdır, hepsini zihnimde canlandırmaya çalışıyorum."

"Bazıları, evet, kesinlikle hayali görünüyor. Şey, güvenlik açısından defteri Ipswich'deki merkezde tutuyoruz. Şu ana kadar Bay Tucker, karısı ve ben dışında kimse defteri görmedi. Bununla birlikte, defterin niteliğini düşünürsek, Bay Bartleby, korkarım önümüzdeki hafta Londra'dan gelecek Müfettiş Hill'e göstermek zorundayım. Sneezumlar olaya Scotland Yard'ın bakmasında ısrar ettiler."

Sydney kasvetle sırıtıp ayağa kalktı. Çaydanlığa uzanırken, "Biraz daha çay koyayım mı, Müfettiş?" diye sordu.

"Hayır, çok teşekkür ederim. Gitmem gerek. Saat dörtte Aldeburgh'da golf randevum var." Ayağa kalktı. "İyi günler, Bay Bartleby, çay için de teşekkürler?"

"İyi günler, Müfettiş." Sydney, kısa araba yolundan arka koltuğunda golf sopaları görünen siyah arabasına yürüyen Müfettiş'i seyretti. Kapıyı kapattı.

Bir saat sonra Inez aradı. "Evde olacağına dair bir sezgi vardı içimde. Ne zaman döndün?"

"Dün gece. İlk soruna cevap olarak hiç şansım yoktu diyeyim," dedi Sydney, soruyu geçiştirmesi gerektiğini hissediyordu.

Inez sempatik bir sesle, "Ah, Syd," dedi. "Şey, polis onu bulamıyorsa ve koca bir ekibi işe koşmuşlarsa; Edward Tilbury'yi görmedin, değil mi?"

Sydney güldü. "Onu görseydim takip ederdim."

"Çünkü Carpie ve ben son günlerde fazla evde olmadığını öğrendik. Özellikle hafta sonları."

"Gerçekten mi? Söylesene, Tilbury Sloane Sokağı'nda mı oturuyor?"

"Evet. Sanırım. Vassily'nin Sloane Sokağı'ndan söz ettiğini hatırlıyorum. Carpie ve ben bundan büyük bir sonuç çıkarmadık, ama birkaç kişiye onun nasıl olduğunu sorduk; çünkü bir süredir onu görmemiştik ve her hafta sonu Londra dışında olduğunu öğrendik. Vassily'ye Surrey ya da Sussex'de arkadaşlarını ziyaret ettiğini söylemiş. Dedektiflik oynamak gibi, biliyor musun?" Inez kıkırdadı. "Sherlock Holmes'un diyeceği gibi, belki bundan bir sonuç çıkarmak mantıklı olmaz; ama gerçekten ilgileniyorsan yapabileceğin bir şey var, Syd, bu da bir hafta sonu onu takip etmek, hangi trene bindiğine bakmak ve belki onunla birlikte trene binmek. Ya da bürosundan çıktıktan sonra takip etmek. Birini takip ettiğin için seni tutuklayamazlar."

"Doğru." Sydney bu konuşmadan nefret etmişti. "Inez, polis tekrar size gelirse, Tilbury'den söz etmemenizi tercih ederim. Kaldı ki *bilmiyoruz* ve hiç de akıllıca..."

"Doğru olup olmadığını kontrol edebilirler. Bizim yapabileceğimizden daha kolay. Sana yardımcı olur bu iş."

"Bunu anlıyorum, ama– telefondan açıklamak zor ve size ne yapmanız gerektiğini söylemek istemiyorum, ama–" Ter içinde kal-

mıştı. "Bir ay öncesine göre daha çok şey bilmediğinizi söylerseniz memnun olurum."

Inez gönülsüzce söz verdi, birkaç dakika sonra da üç dakikalık süreleri doldu.

Sydney yürüyüşe çıktı. Batmakta olan güneşe doğru yürüdü ve Alicia ile Tilbury'nin şu anda kumsalda birlikte yürüyüp yürümediğini merak etti. Tanrım, diye düşündü, neredeyse iki aydır birlikte olabilirlerdi. Bu süre birbirlerini iyice tanımak için yeterliydi. Alicia'nın niyeti neydi? Neden kendisine yazmamış ve nerede olduğunu bilmesini istemiyorsa Londra'dan postalatmamıştı? Sydney, Angmering'deki Bayan Leamans'a yazmak ve ne istediğini sormak, oyununu istediği her an bozabileceğini bildirmek için aşırı bir istek duydu. Başka bir insanın mahremiyetine müdahale etmiş olabileceği duygusuyla bu isteğini bastırdı. Bu karara gurur da karışmıştı ve şimdi Sydney Alicia'nın davranışlarının kendisini, ona amacını sorma noktasında rahatsız ettiğini öğrenmesini istemiyordu. Dünyanın sevgilisini bildiğini öğrense, Alicia zaten berbat hale gelirdi. Sydney'i tutan bir başka şey de, sürenin uzunluğu nedeniyle durumun daha da ilginç bir hal almasıydı. Alex Polk-Faraday'ın ne kadar ileriye gitme cesareti göstereceğini de merak ediyordu.

Pazartesi sabahı 7.15'te, yanında sigarası ve bir fincan kahvesiyle Clacton-on-Sea'deki Sea Winds Oteli'ne telefon etti.

"Polk-Faradaylar'ın odasını bağlar mısınız?"

Telefonu, sesi santral memurundan daha uykulu çıkan Hittie açtı.

"Hittie, bu saatte seni uyandırdığım için özür dilerim," dedi Sydney, gerçekten de üzgündü, "ama sizi odadan çıkmadan yakalamak istedim. Alex'le konuşabilir miyim."

"Ha, tabii Syd, bir dakika. Uyan, sevgilim. Syd arıyor."

Sydney Alex'in mırıldandığını duydu, sonra Alex telefona geldi. "Merhaba, Alex. Kırka altmış teklifini kabul etmediğimi söylemek istedim. Elliye elliyi kabul ediyorum. Açık mı? Bugün cevap vermemi söylemiştin."

Alex daha kesin bir sesle, "Çok iyi," dedi. "Bakarız."

"Hittie'ye söyledin mi? Kırka altmış olayını?"

Alex bir an cevap vermedi. "Sydney, kabalık etmek istemem; ama daha ciddi düşünsen iyi olur bence."

"Bütün söyleyeceğim bu kadar, Alex. İyi günler." Sydney telefonu kapattı.

Demek Alex kabalaşmak istemiyordu. Hittie'nin duyması için güzel bir cümleydi bu. Sydney Alex'in planlarını ona anlatmadığı sonucuna vardı. Sydney oturma odasında elinde kahve fincanıyla ayak uçlarına basarak durdu ve yüksek sesle güldü. Güneş çoktan pencereden içeriye girmeye başlamıştı ve güzel bir gün olacağa benziyordu.

Üstelik birkaç dakika sonra gelen postacı, Londra'daki Potter and Desch yayınevinden bir mektup getirdi. Bu yayınevine Sydney üç hafta önce *The Planners*'ı göndermişti. Kitabı yayımlayacaklardı. Sydney güveninin arttığını hissetti. Soluğunu tutmuş, daktiloyla yazılmış, kısa mektuba bakıyordu. "Memnun olduk... Birkaç noktayı konuşmak için yayınevine gelebilir misiniz?.. Sözleşmemiz sonra..." Evin öbür ucunda depo olarak kullanılan odaya doğru yürüdü, sonra şaşkın şaşkın mutfağa girdi. Aptal aptal gülümsüyordu. Kitabını satmıştı. Üstelik iyi bir kitabı.

Bu haberi verecek kimsesi yoktu. Daha doğrusu haberi kimseye söylemek istemiyordu. Birileri, "Eee, Sydney, son günlerde bir haber var mı? Ne üzerinde çalışıyorsun?" diye sorana kadar kimseye söylemeyecekti. O zaman aldırmaz bir tavırla, "*The Planners* adlı bir kitabımı bugünlerde Potter and Desch aldı. İyi bir kitap. En azından yayımcı öyle olduğunu düşünüyor," diyecekti.

Banyo yapıp tıraş olurken aklından parlak paragraflar ve cümleler geçti.

25 O öğleden sonra saat iki sularında, Sydney depoya, hem düzenleme, hem de fazlalıkları atma amacıyla saldırırken Müfettiş Brockway telefon ederek dörtte Ipswich polis merkezine gelmesini söyledi.

"Şey..." Bu, Sydney'nin yapmak istediği en son şeydi.

"Biraz önemli, yoksa bunu sizden istemezdim. Müfettiş Hill Londra'dan geliyor. Bay Polk-Faraday onunla konuşmuş, yani sakıncası yoksa, Bay Bartleby..."

Geç kalarak Müfettiş Hill'le takışmamak için üçü çeyrek geçede anlaştılar. Yüksek mevkidekilerle konuşmak için o sabah Londra'ya inmiş olması gereken Alex'i görme olasılığının yüzde elli olduğunu düşündü; yani Hill'le birlikte Ipswich'e gelebilirdi, ama Alex ortada yoktu. Sydney Müfettiş Hill'e tanıştırıldı. Ellisine merdiven dayamış, ince uzun, yakışıklı bir adamdı Müfettiş. Ciddi görünen ve en iyi tavırlarını takınan Müfettiş Brockway onları tanıştırdı. Üçü birlikte konuşmak için başkasından ödünç alınan ya da Müfettiş Brockway'in olabilecek bir odaya girdiler. Brockway masaya oturmayı tercih etmediği için Sydney bunu anlayamadı.

Müfettiş Hill, gizlenmek isteyen insanları bulmadaki güçlükler üzerine rahatlatıcı yorumlar yapmakla başladı konuşmaya ve Sydney'in Brighton'daki dört günlük araştırmasının başarılı olmamasından duyduğu hayal kırıklığını dile getirdi. Müfettiş Hill ve Sydney birer sigara yaktılar.

"Bu sabah Londra'da Bay Polk-Faraday'la konuştum. Size iletmem gerektiğini düşündüğüm birkaç şey söyledi bana." Müfettiş Hill hoş bir tonda tonuşuyordu ve elinde notlardan oluşan dört küçük kâğıt parçası vardı. "Şu halı hikâyesi..." diye başladı bir gülümsemeyle. "Öyle görünüyor ki Polk-Faradaylar eşiniz gittikten sonra bir hafta sonu sizi ziyaret etmişler. Bayan Polk-Faraday oturma odasında yeni bir halı olduğunu fark etmiş. Dediler ki –daha doğrusu Bay Polk-Faraday dedi ki– karısı bunu söylediği zaman tuhaf davranmışsınız."

"Nasıl tuhaf?"

"Endişeli görünmüşsünüz; Bay Polk-Faraday'a göre."

"Neyi kastettiklerini bilmiyorum. Çok ucuza yeni bir halı aldığımı ve öbürünü elden çıkardığımı söyledim."

"Elden nasıl çıkardığınızı söylediniz mi?"

Sydney, "Hayır," dedi.

"Sonraki nokta. Bay Polk-Faraday onunla telefonda tuhaf konuştuğunuzu söyledi, o hafta sonundan sonra Londra'dan aramışsınız. Karınızdan nasıl kurtulacağınızı konuşuyormuşsunuz. Bay Polk-Faraday sizin şaka yapmış olabileceğinizi söyledi. Ya da belki de yapmıyordunuz. 'Onu merdivenden aşağıya ittim,' dediğinizi söyledi. 'Hayatımda kendimi hiç bu kadar iyi hissetmedim,' demişsiniz." Müfettiş Hill gülümsedi.

Sydney gülümsemedi. "Evet, bunu söyledim. Alex bundan ciddi bir şey mi çıkarmaya çalışıyor?"

"Bilmiyoruz. Yalnızca bilgi veriyor. Bu doğru, öyle değil mi?"

"Evet," dedi Sydney. Müfettiş Hill'in muhtemelen son yarım saat içinde defteri gördüğünden hiç kuşkusu yoktu, yani belleğinde taze olmalıydı.

Müfettiş Hill konuşmaya devam edince Sydney onun tepkisini gözlemek için her şeyi aynı anda ortaya çıkarmak istediğini sezdi. "Bay Polk-Faraday ayrıca sizin isterik neşenizden de söz etti. O hafta sonu. Bekâr hayatının size uygun olduğundan falan."

"Bu Alex'in yorumu."

"Karınızın geliriyle yaşayacağınızdan söz ediyormuşsunuz ya da çok yakında yaşayacağınızdan."

"Bu da Alex'in yorumu. Daha sonra bu konuda şaka yaptım. Bu tür senaryolar hazırlarız, biliyorsunuz. Her zaman dehşetli şakalar yaparız." Son sözlerde Sydney'in sesi çatlak çıktı. Dizlerinin arasında kavuşturduğu elleri tam anlamıyla sırılsıklamdı şimdi. "Karımın gelirini elde etmek için hiçbir şey yapmadım. Yapabileceğimden de hiç emin değilim. Anasıyla babası bunu önler herhalde."

"Hayır, önleyemezler. Karınız ölürse en azından elli poundluk aylık gelirini önleyemezler," dedi Müfettiş Hill, "öldükleri zaman Alicia'ya gidecek olan miktarı size veremezler elbette."

Sydney sigarasından bir nefes çekti. Masaya eğilmiş dinleyen Müfettiş Brockway'e şöyle bir baktı.

"Ve..." Müfettiş Hill bacak bacak üstüne atmış, iskemlesinde hareketsiz duruyor ve dalgın dalgın konuşuyordu. "Polk-Faradaylar karınızın ne zaman döneceğini bilmediğinizi ve bunun uzun süreceğini başkalarına söyleme tarzınıza da dikkat etmişler. Altı ay falanmış bu süre."

"Bana sorduklarında öyle söyledim."

"Özellikle söylemediniz mi?"

"Hayır."

"Polk-Faradaylar öyle söylediğinizi belirtiyor."

Sydney Hittie'nin Londra'ya gelip gelmediğini düşündü ve çocuklardan dolayı gelmediğine karar verdi. Herhalde Alex, "Karımla ben düşünüyoruz ki," demişti. Sydney, "Polk-Faradaylar yanılıyor," dedi.

"Başka bir nokta." Müfettiş Hill notlarına baktı. "Arkadaşlarınız Inez Haggard ve Carpie Dunne. Bay Polk-Faraday da onları tanıyor galiba. Onlarla konuştuğunu söylüyor, bir cumartesi öğleden sonra piknik yapmak için evinize gelmişler. Karınız gideli üç hafta olmuş. Bay Polk-Faraday'a göre onlara ve oradaki herkese karınızın Kent'te, annesinin evinde olduğunu söylemişsiniz ve o öğleden sonra Bayan Haggard annesinin evinde karınızı bulamadığını, annesinin onun nerede olduğunu, hatta evden ayrılmış olduğunu bilmediğini söylemiş, siz de buna şaşırmışsınız. Daha doğrusu boş boş konuşmuşsunuz."

"Boş boş konuşmuş muyum? Şaşırmıştım. Çünkü karım annesine gideceğini söylemişti."

Müfettiş Hill arkasına yaslanarak Sydney'i süzdü.

Sydney de arkasına yaslanmış ve kollarını kavuşturmuştu. O sabah Londra'da Müfettiş Hill'e gözlerini pörtleterek saçma sapan konuşan manyak görüntülü Alex'i zihninde canlandırdı; ama sessiz, sesi kapatılmış bir televizyon görüntüsü gibi. "Bay Polk-Faraday size Granada televizyonu için yaptığımız Kamçı dizisinden söz etmedi mi?"

"Hayır," dedi Müfettiş Hill.

"Söz etmesi gerekirdi. Her şey bu diziyle ilgili. Altı hikâyelik bir diziyi kabul ettirdik ve Bay Polk-Faraday sözleşmedeki yüzde elliye elli pay yerine kendi yararına yüzde kırka altmışı önerdi. Bay Polk-Faraday'ın, benimle ilgili yeterli kuşku yaratırsa, payın hepsini alabileceğini düşündüğünü sanıyorum. Müfettiş Brockway'in size bundan söz etmesini isterdim." Sydney Müfettiş Brockway'e baktı.

"Hayır, söylemedim. Bay Polk-Faraday da söylemedi," dedi Müfettiş Hill. "Evet, neden kırıldığınızı anlıyorum; ama, bana Polk-Faraday'ın anlattıklarının özünde doğru olduğunu söylediniz. Yoksa söylemediniz mi?"

Sydney iskemlenin üstünde kıpırdandı. "Abartılı ifadeler; şakalar. Öyle görünüyor ki Alex benim ifadelerim gibi bildirmiş."

Müfettiş Hill gülümsedi ve çenesini sıvazladı. "Yazarların fantezilerini anlarım. Defterinizi biraz önce gördüm; anladığım kadarıyla gerçekler değil, düşüncelerden oluşan bir defter."

Gerçekler mi? Düşünceler mi? Sydney elini alnında gezdirdi.

"Defterdeki anlatıda yer alan betimlemeler gerçek değil. İçindeki düşüncelerin gerçek olduğunu söyleyebilirsiniz. Demek istiyorum ki, bu bir gerçekler günlüğü değil."

"Şu anda yazmak tehlikeli bir şey; sizin için."

"Benden başka birisinin göreceğini bilmiyordum. Bu yüzden defteri yanımda taşıyordum. Yanlışlıkla cüzdanımdan çıkarmışım." Bir katilin Freudyen dil sürçmesi, diye düşündü Sydney. Yere baktı. Susamıştı.

"Şimdilik bunu kabul edeceğiz. Ama bu konu aydınlanana kadar defter bizde kalacak," dedi Müfettiş Hill. "Eğer bunları siz söylemişseniz Bay Polk-Faraday'a; bu arada, başka birine böyle şeyler söylediniz mi?"

"Hayır. Bu şekilde yalnızca Alex'le şakalaşırım."

"Karınızın bu kadar uzun süre evden uzaklaşması gene de tuhaf bir durum. Önceki yolculuklarından çok daha uzun. Doğru mu?"

Apaçık gerçekleri göstererek çözülmemi mi bekliyorlar, diye kuşkulandı Sydney. "Evet," dedi. *Onu öldürdünüz mü?* Sydney, Müfettiş Hill'in sakin gözlerinde bu soruyu rahatlıkla okuyordu ve Sneezumlar'ın kafasına soktuğu kuşkularla beyninin meşgul olduğunu düşündü. Bu arada Alicia, Edward Tilbury ile yatıyordu. Sydney, "Onu öldürdüğümü düşünüyorsanız neden onu bulmuyorsunuz? Yeraltında ya da yer üstünde?" dedi Müfettiş Hill'inki kadar sakin bir ses tonuyla.

"Arıyoruz. Sizin de bildiğiniz gibi kolay değil."

"Bu arada ben de Polk-Faraday'ınkiler gibi saldırılara maruz kalıyorum. Benim için de kolay değil, Müfettiş."

"En azından saldırılar gazetelerde yer almayacak. Biz burada işleri böyle görmeyiz." Müfettiş Hill hareketsiz ve dikkatle dinleyen Müfettiş Brockway'e baktı. "Öte yandan kendinizi suçlu durumuna düşürmek için daha iyisini yapamazdınız ve bununla yalnızca defteri kastetmiyorum; bu arada Bay ve Bayan Sneezum'un defterden haberi yok. Ya dürbün? Komşunuz Bayan Lilybanks, Müfettiş Brockway'e evinde dürbünü gördüğünüz ve halıyı gömdüğünüz sabah sizi gördüğünü söylediği zaman aşırı huzursuz bir tepki gösterdiğinizi anlattı."

"Ama siz halıyı gömüldüğü yerden çıkardınız."

"Soruya cevap verin lütfen, Bay Bartleby, Bayan Lilybanks sizi

dürbünle gördüğünden söz ettiği zaman neden huzursuz oldunuz?"

"Çünkü; zihninde ne canlandırdığını biliyordum. Ne düşündüğünü."

Müfettiş Hill, "Gerçekten mi?" diye sordu ciddiyetle. "Bayan Lilybanks'in böyle bir şeyi düşüneceğini neden düşündünüz?"

"Şey, düşünmedim; başta. Ama karım Bayan Lilybanks'e yazmadığı zaman, ki Bayan Lilybanks bana bundan söz etmişti, ne düşündüğünü tahmin etmeye başladım."

Müfettiş Hill, "Hım," diyerek Brockway'e bir göz attı. Brockway hâlâ sessizce masasına yaslanmış duruyordu. Hill ayağa kalktı. "Şu an soracak başka sorum yok, Bay Bartleby, hiç zihinsel bozukluk tedavisi gördünüz mü?"

"Hayır."

"Bir sinir çöküntüsü?"

"Hayır." Sydney de ayağa kalktı. Alex herhalde onlara benim kaçık olduğumu söyledi, diye düşündü. Sevgili Alex.

Müfettiş Hill. "Sakıncası yoksa birkaç dakika evinize uğramak isterim," dedi.

Elbette bir sakıncası yoktu.

Müfettiş Brockway, "Bizim arabalardan biriyle gidebiliriz," dedi, "şimdi eve mi gidiyorsunuz?"

Sydney kütüphaneye gitmeyi düşünüyordu, ama boyun eğerek eve gittiğini söyledi.

Müfettiş Brockway, "Ben Müfettiş Hill'i götürürüm," diye ekledi. "Yol göstermenize gerek yok."

Sydney her zamanki gibi, saatte kırk millik hızla eve döndü. Müfettiş, Sydney'den beş dakika kadar sonra Brockway'in siyah arabasıyla eve geldi.

Oturma odasına girdiler. Müfettiş çevresine bakındı; gözleriyle uzaklığı ölçmek istermişçesine sahanlıkla merdiven üstüne baktı. Merdiven herhangi bir düşüşü kolaylaştıracak kalınca bir halıyla kaplıydı. Ya da katil için bir maniayla. Yukarıya çıktılar. Sydney onlara Alicia'nın resim odasını gösterdi. Temizlik yaptığı zaman öbür odalar gibi burasını da süpürmüş ve tozunu almışsa da odada kurumuş ve artık tozlanmış eski bir palet vardı. Sydney'in çalışma odasına ve yatak odasına baktılar. Dışarıya çıktılar. Müfettiş Brockway, Bayan Lilybanks'in evini gösterdi. Sonra evin arka tarafına gittiler. Sydney'e gelmesi söylenmediği için arkada kaldı ve ön ka-

pıdan tekrar eve girdi. Kuşkusuz, Müfettiş Hill, Bayan Lilybanks'in pencereleriyle araba yolunun ve arka kapının uzaklığını görmek istiyordu.

Sydney çalışma odasının penceresinden bakınca Müfettiş Hill'in kare bahçede dolaşırken toprağa baktığını gördü. Müfettiş garaja da gitti, içeriye ışık girmesi için kapıyı iyice açtı, sonra birkaç dakika garajın içinde gözden kayboldu. İki adam garajla bahçe arasında durarak o kadar uzun süre konuştular ki, Sydney onlara bakmayı bırakıp masasına oturdu. O sabah süt faturası gelmişti, Sydney çek defterini çıkarıp bir pound, üç şilin, dokuz penslik bir çek yazdı. Çeki ertesi sabah boş şişelerin içine koyacaktı.

Adamların arka kapıdan içeriye girdiklerini duyunca Sydney de aşağıya indi.

Müfettiş Hill ona gülümseyerek, "Çevreye göz atmamıza izin verdiğiniz için teşekkür ederiz, Bay Bartleby," dedi. "Evle ilgili planlarınızı sorabilir miyim? Burada kalmaya niyetli misiniz?"

"Evet," dedi Sydney.

"Kendinizi yalnız hissetmiyor musunuz?"

"Biraz. Ama yalnızlığa aldırmam. Birçok insan kadar aldırmam." Keyifli ses tonundan kendisi de rahatsız olmuştu. Alex'in söylediği her şeyi yutmuş bir insanla konuşuyordu.

Müfettişler gittiler.

Saat altıyı geçiyordu. Sydney arabasına binip bir *Evening Standard* almak için Blycom Heath'e gitti. Bayan Hawkins gazetecideydi. Ama Sydney sırf Fermuarlı Ağız'dan kaçınmak uğruna Framlingham'a kadar dört mil daha araba sürmemek için hepsiyle karşılaşmaya karar verdi. Bayan Hawkins dükkânın karşı köşesindeki tatlıların bulunduğu yere çekildi; kendisiyle Sydney arasında duran iki kişiye destek vermek istiyormuşçasına bakışlar fırlatıyordu, ama insanlar uzun cam tezgâhın önünde oyalanıyordu. Fermuarlı Ağız ona doğru yuvarlanarak ilerledi. Sydney paranın üstünü aldı, *Evening Standard*'a uzandı ve ön sayfada bir sütun genişliğinde basılmış eski bir resmini görünce şaşırdı; resim sırf kafayı ve omuzları alacak şekilde kesilmişti. İngiltere'ye geldikten kısa bir süre sonra Alicia'nın annesiyle babasının evinde çekilen beyaz, açık yaka gömlekli bir resimdi bu. Sydney bu resmi basına Sneezumlar'ın verdiğini düşündü.

Fermuarlı Ağız'a yumuşak sayılabilecek bir ses tonuyla, "İyi akşamlar," dedi ve karşılığında bir tür homurtu duydu.

Eve dönene kadar gazeteye bakmadı. Resmin altındaki yazı çok kısa ve muğlaktı.

ESRARENGİZ ADAM

Yetkili kaynaklar bugün Sydney (karısı kayıp) Bartleby'nin yakın bir tanıdığının genç Amerikalının kişiliğine hayli ışık tuttuğunu belirtti. Ayrıntı verilmedi, ama Bartleby'nin "her açıdan aşırı" olduğu defalarca söylendi.

Tanrı hepsinin belasını versin, diye düşündü Sydney; olayın okyanusu geçerek Kamçı'nın yanı sıra *The Planners* işini de bozabileceği kafasına dank etti. Gazeteyi yere fırlattı; gazete hafif bir hışırtıyla açılarak düştü. Büyük ihtimalle Alex Kamçı senaryolarının büyük kısmını kendisinin yaptığını, senaryo yazarlarken aklı hep başka yerlerde olan Bartleby denen şahsı (Alex garabet derdi) yönetmek zorunda kaldığını söylemişti.

Sydney ani bir düşünceyle garaja gitti. Garajın ışığını yaktı ve açık garaj kapısının yanına uzun atık kâğıt torbasını döktü. Neyse ki neredeyse bir aydır hiç kâğıt yakmamıştı. Kamçı sinopsisleri için üzerine notlar alıp katladığı, bir yüzü kullanılmış kâğıtları aldı. On dört katlanmış kâğıt vardı, hepsinin üzerine küçük elyazısı taslaklar ve numaralandırılmış sahneler karalanmıştı. Elbette evde sinopsislerin karbon kâğıdıyla çıkardığı kopyaları vardı, ama bu kâğıtlar asıl başlangıçlardı ve hepsi kendisine aitti. Kâğıtları tasniflemek ve savaşmak zorunda kalırsa elinde neler olduğuna bakmak için eve gitti.

26

Sydney üçüncü, beşinci ve altıncı Kamçı hikâyelerinin notlarını buldu, hepsi de sinopsislerin daktilo edildiği zamanki karalamaların aynısıydı. Dördüncü hikâye nasılsa kaybolmuş ya da farklı bir yere atılmıştı ve Sydney orada olabilir diye çarpık çöp kutusuna gitmek istemiyordu. Ne yazık ki ilk iki hikâyenin notları

haftalar önce yakılmıştı. Sinopsis notlarını ataşlayıp dikkatle kaldırdı.

23 Ağustos Salı günü, Granada televizyonundaki Cecil Plummer'dan gelen notta, bugünkü koşullarda Kamçı dizisinin satın alınmasının "durum aydınlanana kadar" ertelendiğini yazıyordu. Sözleşme, diye yazmıştı Bay Plummer, yeniden yapılacak ve tarih atılacaktı. Sydney söyleşmenin üzerinde Plummer'in imzasının ve bir tarihin bulunduğunu hatırladı.

Erteleme mali bir darbe oldu Sydney için. Birkaç aylık bir gecikme anlamına gelebilir bu, diye düşündü. Sözleşme imzalanana kadar Granada'dan hiç para gelmeyecekti ve eylül sonuna kadar başka yerden gelecek bir para da yoktu. Eylül sonunda Herbert Amca'nın mirasından üç ayda bir aldığı 300 dolar gelecekti. Sydney keşke geçen hafta Framlingham'da yirmi sekiz poundluk faturayı ödemeseydim, diye düşündü; çünkü dükkân kredi konusunda çok sıcak davranmıştı. Sydney Kamçı'nın parasını alacağından emin olduğu için faturayı ödemişti.

Telefonu kaldırıp *The Planners*'ı konuşmak için randevu almak üzere Potter and Desch'i aradı. Çok hoş bir kadın sekreterle konuştu.

"Bayan Freemantle bugün saat dörtte boş. O saatte gelebilir misiniz?"

Sydney gelebileceğini söyledi.

Randevuyu alınca kendini daha iyi hissetti.

İkinci kez banyo yapıp tıraş oldu ve Londra trenine binmek için Ipswich'e gitti.

Potter and Desch'in işyeri New Cavendish Sokağı'nda, biraz pejmürde; ama temiz ve büyük bir binanın birinci katındaydı. Sydney kırk beş yaşlarında, gözlüklü, zayıf bir kadın olan Bayan Freemantle ile tanıştı. Kadının söz ettiği noktalar, *The Planners*'ı başkası için redakte ediyor olsa kendisinin de takılabileceği noktalar, diye düşündü Sydney. Ernesto'nun (eski komünist, şimdi Troçkist) politikasında açık olmayan yanlar vardı ve kadınlardan birinin eski sevgilisinin aleyhine yaptığı konuşma onun karakterine göre biraz ağır ve fazla süslüydü. Bunları düzeltmek fazla zaman almazdı, gerçi ne kadar zaman alacağına pek aldırmıyordu ya. Sydney, filme çekilmesi durumunda yayımcıya bir yüzde verilmediğinden

emin olduktan sonra Bayan Freemantle'ın önünde sözleşmeyi imzaladı. Sözleşmede filmlerle ilgili bir madde yoktu.

Bayan Freemantle, "Mektubunuzda söz ettiğiniz ilk iki kitabınızı görmek isteriz," dedi. "Olabilir mi?"

Telefon çaldı.

"Elbette. Bu hafta size postalarım."

Bayan Freemantle telefona cevap verdikten sonra Sydney'e Bay Potter'ın onu görmek istediğini, koridorda soldaki ikinci kapı olan odasına gidebileceğini söyledi.

Sydney kitabının müsveddelerini koltuğunun altına koyarak sevinç içinde Bayan Freemantle'a veda etti. Bay Potter'ın kapısını çaldı. Bay Potter onu karşılamak için ayağa kalktı. İri yarı, koyu renk saçlı, gözlüklü bir adamdı.

İki dakika boyunca her şey yolunda gitti, ta ki Bay Potter şunları söyleyene dek:

"Kesinlikle kitabınızı istiyoruz, Bay Bartleby; ama umarım karınızla ilgili sorun çözülene kadar yayımlayamayacağımızı anlarsınız. Bundan dolayı çok üzgünüm; ama yeni bir kitabın bu kadar konu dışı bir nedenle etkilenmemesi gerektiğini siz de kabul edersiniz."

Sydney kızardığını hissediyordu. Gururunu çiğneyerek, "Ama kitabı istiyorsunuz. Yayımlamamak söz konusu değil," dedi.

Bay Potter duraksadı. "Yayımlamayabileceğimizi itiraf etmeliyim," diye karşılık verdi Syney'e.

Sydney binadan çıkarken eskisi kadar neşeli değildi. Sözleşmeye rağmen, Potter ve Desch'i yayımlamaya zorlarsa kaybedeceğini biliyordu; diyelim altı ay sonra– davayı kazansa bile bir yayıneviyle böyle düşmanca bir ilişki kurmayı kim isterdi ki?

Bir dükkânda para bozdurdu, bir telefon kulübesi buldu ve Sussex, Angmering'deki postaneyi aradı.

Telefondaki erkek sesi, "İyi günler," dedi. "Leamanslar'ın hâlâ Angmering'de olup olmadığını sormak için aramıştım." Kasabanın çok küçük olduğunu, eğer oradaysa Alicia'ya hemen ulaşabileceğini biliyordu.

"Ha. Leamanslar. Hayır. Bir dakika." Kulübeden aranmıyormuş gibi adam hiç istifini bozmadan telefonu bıraktı ve bir dakika sonra döndü. "Lancing'e gittiklerini söylediler."

Sydney orayı haritasından biliyordu. "Sokak adı var mı?"

"Sadece Lancing."

"Çok teşekkür ederim," dedi Sydney.

Sonra Ipswich'e dönebileceği ilk trene atlayıp orada arabasına bindi.

Evde haritadan Lancing'in yazılışını kontrol ettikten sonra daktilosunda bir mektup yazdı:

Salı, 23 Ağustos 19–

Sevgili Alicia,

Bir süredir nerede olduğunu biliyorum, gizlenmeni hâlâ senin kendi isteğin ve ayrıcalığın olarak görsem de, hayatta olduğunu bildirirsen çok memnun olurum. Bundan sonra istersen tekrar saklanmaya devam edebilirsin. Lütfen sana karşı hiçbir kötü duygu beslemediğime ve senin de bana karşı beslemediğini umut ettiğime inan. Babanın evine gitmeni öneriyorum sana. İstemiyorsan benimle görüşmek zorunda değilsin. Ama gizlenmen yaşamımı ve çalışmamı giderek zorlaştırıyor.

En büyük sevgi ve dileklerimle,

Syd.

Mektubu tekrar okudu, bir zarfa koyup kapattı. Yeterince yumuşak, diye düşündü. Tehditler Alicia'ya hiç işlemezdi; gerçi Suffolk'a giderken trende kafasında tehditkâr ve öfke dolu mektuplar kurmuştu, Edward Tilbury'den söz eden mektuplar. Alicia'nın içinde neler olup bittiğini biliyordu: Bay Tilbury ile ilişki kurduğu için utanıyor ve herhalde dünyadan çok, ailesinin karşısına çıkmaktan ürküyordu. Ne var ki Alicia'nın önce polise gitmesini düşünmek olanaksızdı; ya telefon etmesi ya da bir karakola gidip "Benim adım Alicia Bartleby ve işte buradayım," demesi olanaksızdı. Aile gene bir yuvaydı, korunacağı bir yerdi. Tabii, karakola Tilbury'nin kolunda gitmeye karar vermezse; ama Sydney, Tilbury'nin bunu yapacak cesareti olduğundan kuşkuluydu. Hiç de öyle görünmüyordu. Sydney mektubu postalamak için Framlingham'a gitti, çünkü orada Blycom Heath'e göre mektuplar daha çabuk gidiyordu ve Sydney mektubun yarın Alicia'nın elinde olmasını istiyordu.

Ertesi sabah posta kutusunun dibinde Amerika'dan ajansı Dreifuss, Scott and Co.'dan gelen bir mektup buldu. Heyecanla açtı. Jim Dreifuss'tan geliyordu ve içinde şöyle yazıyordu:

22 Ağustos 19–

Sevgili Syd,

S&S, THE PLANNERS'la hayli ilgilenmiş görünüyor (ben de beğendim, büyük bir gelişme olduğunu söylemem gerek), ama oradaki popülerliğinden kaygılanıyorlar. Bir dedikodu sütununda desteksiz atışlar vardı, bu sonuncusuydu ve karının kaybolduğu temmuz ayında da benzer birçok yazı çıktı. S&S bir taahhütte bulunmadan önce beklemek istiyor, ama sanırım sonrasında işler yoluna girecek...

Sydney kendini bayılacakmış gibi hissetti. Mutfağa gitti ve otomatiğe bağlanmış gibi kahve yapmaya başladı.

Alicia tam o anda mektubu açıyor muydu? Sydney böyle olmasını umdu. Yirmi dört saat içinde ailene gitmezsen ben gelip seni götürmek zorunda kalacağım demediğine pişman oldu. Ama bunu yazmamıştı ve Alicia'nın bir hafta boyunca dehşet içinde oturacağını kolayca hayal edebiliyordu. Sydney kahve içti, ama kahvaltı hazırlayacak durumda değildi.

O sabah 11'de Müfettiş Brockway çıkageldi. Getirdiği mesaja göre Scotland Yard birkaç soruya cevap vermesi için Londra'ya çağırıyordu onu. Müfettiş, "Anladığıma göre birkaç gün orada kalmanızı istiyorlar," dedi. "Bay Polk-Faraday'la birlikte bazı sorular sormak istiyorlar."

Sydney'in elinde Jim Dreifuss'a yazdığı bir mektup vardı. Postalamak üzere eline aldığı mektupta tüm olayın üç gün içinde çözülebileceğinden emin olduğunu, ama şu anda nedenini Jim'e söyleyemeyeceğini yazmıştı. Sydney, "Özür dilerim, Müfettiş, ama gitmek istemiyorum," dedi.

Müfettiş hafifçe gülümsedi. "Gitmezseniz onlar sizi görmeye gelir. Sizi zorla Londra'ya götürmek niyetinde değiliz, ama size soracakları sorulara cevap vermekten kaçamazsınız. Polisin sorduğu sorulara cevap vermekle hepimiz yükümlüyüz. Bu mantıklı, öyle değil mi?"

Sydney artık neyin mantıklı olduğunu, neyin olmadığını bilmediğini hissetti. Ama Alicia'yı tekrar dürtüklemek zorunda kalacağını da hissetti. Mektubu yeterince sert değildi. "Evet, mantıklı," dedi.

Sydney'in elindeki mektuba bakan Müfettiş, "Yeni bir haber var mı?" diye sordu.

"Hayır, ne yazık ki yok."

Müfettiş çıktıktan sonra Sydney polis arabası köşeyi dönüp gözden kaybolana kadar bekledi, ardından Blycom Heath'e gidip mektubu Amerika'ya postaladı. Postanede, gişenin ardındaki Bayan Naylor'ın ne düşüneceğine aldırmadan aşağıdaki telgrafı yazıp kadına verdi:

LÜTFEN YARIN (PERŞEMBE) GÜNÜNE KADAR AİLENLE TEMASA GEÇ, YOKSA BEN ORAYA GELECEĞİM.

SYD.

Öğleden sonra, Alicia'nın cevabi telgrafı, Alicia'nın Kent yolunda olduğunu söyleyen ailesinden neşeli bir telefon ya da aynı şeyi söyleyen polisten bir telefon yerine, Alex'ten iki sayfalık bir mektup geldi. Kraliçe Victoria'nın yazdığı bir mektup gibi birçok sözcüğün altı çizilmişti.

Demek bunu da yaptın, dostum, Kamçı'yı "ertelettin", çok iyi bildiğin gibi bu da reddedildi, ceset oldu demek. Tam da öngörmüş olduğum gibi...

Kendi karının bir kez bana senin akıl sağlığınla ilgili olarak konuştuğunu, seni biraz kaçık bulup bulmadığımı sorduğunu polise söyledim. Bunun *önemli* olduğunu düşünüyorum. Aklın başında değil ve bir süredir manyakça, mantıksız farslardan ya da örümcek ağı gibi havada inceden örülmüş melodramdan başka bir şey yaratamıyorsun (hatırlarsan milyonlarca kez senaryolarımızı mantıklı bir hale getirmek için ne kadar uğraşmak zorunda kalmıştım). Ama *sen kendi* ağına takılacaksın Syd ve aslında şimdiden yakalandın. Kendi iyiliğin için bir parça aklın kalmışsa sıkı sıkı yapışmanı ve polise her şeyi anlatmanı rica ediyorum. Delilik iddiasında bulunabilirsin, senin için daha kolay olur. Alicia'yı hallettiğine ve başta kendini beğenmişçesine kabul ettikten hatta sahip çıktıktan sonra bir şekilde yapmadığına kendini ikna ettiğine inanıyorum. Ama şimdi her şeyi bir rüya gibi, bir hikâye için uydurduğun bir şey gibi düşünmeyi tercih ediyorsun. Hittie de benimle aynı fikirde, yani "senin yanında" olduğunu ya da benim yanımda olması için onu zorladığımı düşünme. Yalnızca benim gibi düşünüyor o da...

Çünkü düşünmezse hayatı cehenneme döner, diye düşündü Sydney. Son sayfayı şöyle bir okumuştu yalnızca: Çalışmalarını

(Bu durumda Sydney sinopsis notlarını işlemek zorunda kalacağını düşündü), *aile*sini ve adaleti, normal ve temiz aklı, hukuka saygılı toplumun kutsallığını savunma konusunda yıldırım gibi bir nutuktu. Güçlü bir Sneezum tadı vardı.

Alicia telgrafı öğleden sonra saat bir ya da ikide, ama kesinlikle dörtte almıştır, diye düşündü Sydney; tabii Lancing'den taşınmamışsa ya da en başta oraya gitmişse. Ama çarşamba akşamı telefon çalmadı ve en sonunda Sydney yatağa sabırsız ve huzursuz bir biçimde yattı ve bu yüzden saatlerce uyuyamadı.

27 Pazartesi günü öğleden sonra Alicia akşam gazetelerinde Sydney'in "yakın bir tanıdığı"nın onu az çok psikopat olarak nitelendirdiğini okuduktan sonra hayli huzursuz oldu, Sydney'in Alex'e öfkesinden deliye döndüğünü hayal edebiliyordu. Bu yakın tanıdığın Alex Polk-Faraday olduğundan emindi. Şimdiye kadar Alex'in yorumlarını Vassily aracılığıyla duymuştu. Vassily de Inez ve Carpie'den duymuş ve Edward'a anlatmıştı. Sydney Alex'le Kamçı dizisi konusunda kavga ediyor olmalı, diye düşündü. Başarının eşiğine gelmişken kendini kaybedip işleri mahvetmesi tam Sydney'lik bir işti.

Çarşamba günü Sydney'in mektubu ve birkaç saat sonra da telgrafı geldiği zaman Alicia paniğin eşiğine geldi. Sydney onun nerede olduğunu biliyordu, hatta adını da biliyordu! Yanındaki erkeğin Edward Tilbury olduğunu da biliyor olmalıydı. Dedektiflik yapmış ve gayet kurnaz bir iş çıkarmıştı. Alicia sakinleşmek için birkaç bardak viski içti, ama saat üçte öyle bir hale gelmişti ki ne oturabiliyor ne de hareketsiz durabiliyordu. Tek başınaydı, pazartesi sabahının erken saatlerinden beri yalnızdı. Sydney'in tam o anda eve baskın yapıp kendisi polisi çağıramadan onu bayıltacağı hissine kapılmıştı. Dört sularında yapmaması gereken bir şey yaptı ve Edward'ı Londra'daki işyerinden aradı. Bir konferanstan çağırdıkları için uzun bir süre beklemesi gerekmişti ve Edward telefona geldiği zaman öfkeliydi.

"Seni aramak zorundaydım, Edward. Korkunç bir durumdayım."

"Çok meşgulüm. Seni sonra arasam olur mu?"

"Bu gece buraya gelebilir misin? Gelir misin? Bir şey oldu, ama telefonda söyleyemem."

Edward somurtarak, "Tamam. Dokuzdan önce gelebilir miyim bilmiyorum," dedi ve telefonu kapattı.

Edward 9'a beş kala geldi. Londra'dan 7.30 trenine bineceğini uman Alicia bir saat boyunca saate gözünü dikip oturmuştu ve taş araba yolunda Edward'ın hızlı ayak seslerini işitince duyduğu rahatlama içsel bir çöküş gibiydi. Edward kapıyı denedi, kendi anahtarını kullandı, sonra kanepenin bir köşesine büzüşmüş Alicia'yı görünce şaşırdı.

"Neden kapıyı açmadın? Ne oldu, Alicia?"

Alicia, "Ha, hiçbir şey. Artık burada olduğuna göre," dedi ve ayağa kalktı. "İçki koyayım mı?" Bir şişe viskinin üçte birinden fazlasını içmiş olduğundan dengesini sağlamakta zorluk çekti; içki ona hiç de iyi gelmemişti.

"Haydi, haydi, ne var? Biri sana bir şey mi söyledi?" Edward evrak çantasıyla şapkasını bırakıp Alicia'nın ardından mutfağa girdi.

Alicia, Edward ne sorarsa sorsun Sydney'den haber aldığını söylememeye kararlıydı. Ama oradan nereye varacağını kendisi de bilmiyordu. Sydney'in mektubunu ve telgrafını yakmıştı. Sonunda, "Nedense," dedi, "bugün korkunç sinirliyim. Bir şeyler almaya çıktım; ama bir şey almadan döndüm." İki bardağa viski koydu.

"Bir şey yok ki, canım. Kimseyi gördün mü? Seninle bir polis mi konuştu?"

"Hayır."

"Tanıdığın birini mi gördün?"

"Yok, kimseyi görmedim." Gülümseyerek bardağı ona uzattı. "Belki de hamileyimdir."

"Ama dedin ki..."

"Biliyorum. Yo, olduğumu sanmıyorum aslında."

Birkaç dakika ayakta durarak sessizce içkilerini yudumladılar. Edward onu kaygılı bir ifadeyle inceledi.

Alicia, onun içkisinin yarısını bitirir bitirmez babasının evine gitme konusunda bir nutuk daha çekeceğini biliyordu. Peki, oradan nereye gidecekti?

Nutuk başladığında pek duymadı bile. Aynı eski tartışma, hatta aynı eski sözler. Alicia yalnızca Edward'ı yanına alması gerektiğini biliyordu, yoksa yapamayacaktı. Burada ya da Londra'da ya da herhangi bir yerde, ama onunla birlikte. "Geri dönmeyeceğim, bu yüzden hiç konuşma," dedi sonunda. Bunları Edward'ın sözünü keserek ve içinde kaldığını sandığı son güçle söylemişti.

"Ama bu gerilime dayanamayacağın açık, ben de dayanamam; daha uzun süre dayanamam."

"Aileme benimle birlikte gelir misin?" diye sordu Alicia.

"Hayır. Bunu yapamam. Uygun olmaz. Olanaksız." Bir sigara yaktı. "Ama Londra'ya dönerek harekete geçmeyi düşünüyorum. Ben yapmadığım sürece sen harekete geçmeyeceksin. Geri dönüp orada kalmam gerektiğini hissediyorum. Ve şimdi gitmeliyim. Bu gece geri dönmeliyim." Odada huzursuzca dolaştı.

Alicia gözyaşlarıyla, "Ah, Edward, *beni bırakma*," diye sızlandı.

Edward gülümseyerek onun omzuna vurdu. Alicia kanepenin yanında duruyordu. "Sevgilim, seni bekleyeceğim. Bunu biliyorsun. Göğüslememiz gereken şeyleri birlikte göğüslemeliyiz. Ama işimi kaybetme riskine girmemi isteme; bunu yaparsam yeni bir iş bulmam çok zor olur." Edward şimdi tutkuyla konuşuyordu.

"Öyleyse burada kal," diye yalvardı Alicia.

"Bunu yapamam sevgilim. Beni bağışla, ama yapamam. Gitmem gerek." Önce duraksayarak, sonra daha kararlı bir şekilde eşyalarını toplamaya, yatak odasındaki gardıropta duran valizine koymak için hazırlık yapmaya başladı.

Saçmalık ama, Alicia'nın aklına Edward'a yetmiş iki pound borçlu olduğu geldi; çünkü birlikte olmalarından bu yana neredeyse bütün faturaları Edward ödemişti. 2 Eylül'de Ipswich'deki bankaya gelecek yüz pounddan bu parayı kolayca ödeyebilirdi. Daha bir ay önce mali durumunun en utanç verici sorunu olduğunu hatırladı. Şimdiyse yaşadığı yıkıma oranla para önemsiz bir sorun gibi duruyordu. Bardağını kaldırıp kafasına dikmeye çalıştı, neredeyse başarıyordu da, ama son yudumlarda boğazı tıkandı. Alicia iki büklüm olup öksürürken Edward odaya döndü, Alicia kapıya doğru hızla atıldı.

Dışarısı soğuktu. Alacakaranlıkta koştu, adını seslenen Edward'ın sesiyle daha da hızlı koştu.

28 Perşembe günü hava güneşli ve berraktı, ama hayli sıcaktı. İnsanın sahip olabileceği her tür çalışmaya iyimser hava katan bir gün, diye düşündü Sydney ve Alicia konusunda olumlu düşünceler beslemeye başladı. Onun 8.30 sularında uyandığını –hâlâ Lancing'deydi– ve bugün ana babasına gideceği için keyifli olduğunu hayal etti. Bundan çok emin değildi, ama gideceğini hissediyordu. Bugün gitme olasılığı da yüksekti, çünkü güneş parlıyordu. Yağmurlu bir gün olsaydı vazgeçebilir, erteleyebilir ya da ayak diretebilirdi.

Sydney oturma odasınının güneş alan yerine oturarak defterlerinden birine yazmaya başladı. Yeni bir kitap için kafasında bir düşünce belirmişti ve Scotland Yard ortamında bu düşünce uçup gitmeden önce kâğıda geçirmek istiyordu. Beş dakika yazarak fazla ilerleme kaydedemedi; ama düşüncesini kâğıda geçirmişti, bir rüya ya da şiir gibi bir başlangıçtı bu ve oradan gelişecekti. Telefonun yüksek sesi onu şaşırttı. Polisin aradığından emindi, Alicia'nın eve döndüğünü bildiriyorlardı. Ya da belki annesiydi.

Sydney, "Alo," dedi.

"Bay Bartleby? Ben Müfettiş Hill."

"Evet?" dedi heyecanla.

"Bu öğleden sonra altı sularında Londra'ya gelebilir misiniz, Bay Bartleby? Daha erken bir saatte görüşmek isterdim, ama o saate kadar çok meşgulüm."

"Şey; ben de meşgulüm ve bugün iki önemli telefon bekliyorum. Acaba yarın..."

"Özür dilerim," diye sözünü kesen Müfettiş Hill'in sesinde hiçbir itirazı kabul etmeyecek bir ton vardı.

Saat 10'daki bu konuşma Sydney'in gününü berbat etti.

3'ü biraz geçe erkenden ve huzursuz bir ruh haliyle Ipswich'e doğru yola çıkana kadar telefon bir daha çalmadı. Kendini kötü hissediyordu; üzüntülü, cesareti kırılmış ve öfkeliydi. Alicia bugün teslim olsa iyi olur, yoksa, diye düşündü. Lancing'deki eve fırtına gibi girdiğini, bir eliyle Alicia'yı saçından sürüklerken öbür eliyle Tilbury'ye yumruk attığını canlandırdı zihninde. Polisin bugünkü soruşturmasından sonra Lancing'e gidebilirdi. Ya da Scotland Yard'da hoş olmayan bir konuşma geçerse, Bay ve Bayan Le-

amans, Lancing adresini verebilirdi, bu kadar basitti. Gerisini polis yapsındı.

Ipswich istasyonunda biletini aldıktan sonra gazeteleri taradı. *Standard*'ın ESRARENGİZ KADIN ÖLÜ BULUNDU başlığına ve başlığın altındaki açık renkli bir lekeyi gösteren bir ok bulunan kayalık resmine baktı. Sydney resmin altında kayalığın Lancing yakınlarında olduğunu okudu. Gazeteyi aldı. Haber de ön sayfadaydı.

Polis olayın dün gece geç saatlerde olduğuna inanıyordu, ama ceset kuşluk vaktine kadar fark edilmemişti.

Sonra Sydney göğsünde korkunç bir ağrıyla tahminini doğrulayan satırları okudu:

> Lancing sakinleri ölü kadını Bayan Eric Leamans olarak teşhis etti, Bayan Leamans kocasıyla birlikte mobilyalı bir villa kiralamıştı. Bay Leamans villada değildi. Villa aranınca yalnız Bayan Leamans'ın eşyaları bulundu, kocasınınkiler yoktu. Şimdi kuşkulu olan kimliğini ortaya koyabilecek hiçbir belge yoktu. Bayan Leamans'ın saçları sarıydı, ama kızıla boyanmıştı. Bu ve gömleğinin cebindeki anahtarlıkta bulunan A.B. harfleri yüzünden polis onun 2 Temmuz'dan bu yana Suffolk'daki evinden çıkarak kayıplara karışan Alicia Bartleby (26) olabileceğini düşünüyor. Cesedin yakınında ya da villada hiçbir el çantası bulunmadı. Gazete baskıya verilirken polis soruşturması sürüyordu.

Haber öğle saatinden itibaren radyoda da yer almış olmalıydı ve artık Alicia olduğunu öğrenmiş olmaları gerekirdi; yüzü tanınmayacak hale gelmiş olsa bile, diye düşündü Sydney ve yüzünü buruşturdu.

Kendini atmış mıydı? Yoksa Tilbury mi onu itmişti?

Bay Leamans villada değildi. Belli ki pılısını pırtısını toplamıştı. Ya da Alicia kendini yalnız hissettiği bir akşam, ailesine mi gitsin ya da biraz daha mı saklansın hiç karar veremeden birkaç içki içip kendini kayalıktan aşağıya mı atmıştı? Sydney Alicia'nın böyle bir duruma gelebileceğini düşünemiyordu. Ama Tilbury'nin Alicia bulunmadan önce ondan vazgeçmek istediğini düşünebiliyordu; daha doğrusu kendisi bulunmadan ve güzel işinden olmadan önce. Sydney Alicia'nın buna ayak dirediğini düşünebiliyordu. Şiddetli kavgalarından birini etmiş olabilirlerdi. Tilbury onu itmişse ve bu

işten yakasını sıyırmaya çalışıyorsa durumu kesinlikle umutsuzdu. Sydney onun izinin bulunmasını sağlayacak şeyleri kederle gözden geçirdi: evin her tarafında parmak izleri, Lancing halkının eşkâlini vermesi, son zamanlarda hafta sonları hep Londra dışında olması, en kötüsü de evden teşhis edilebilecek eşyalarını temizlemeye kalkışı. El çantasının bulunmaması Tilbury'nin dün gece orada olduğunu akla getiriyordu ve kaçma aptallığını gösterecek kadar tam bir panik içinde olmalıydı. Sydney onun dün gece Londra'ya dönerek her zamanki gibi işe gidip gitmediğini merak etti.

Tilbury günü biraz gergin geçirmiş olabilirdi; ama gene de özgür, kuşkulanılmayan bir insandı. Sydney saatine baktı. Dördü on geçiyordu. Bir saat kadar sonra Tilbury işyerinden çıkıp Sloane Sokağı'ndaki evine gelebilirdi, eğer polis izini bulmamışsa tabii, ama neden bu kadar erken bulsunlar ki? Vassily, Inez ve Carpie konuşmamışlarsa peşine düşmemiş olmaları da çok mümkündü.

Sydney trene binerken Tilbury'ye sövüp saydı. Lancing'de ne olmuşsa, Tilbury pislik yapmıştı. Sydney birden Londra'ya gittiğine memnun oldu. Scotland Yard'a biraz geç de gidebilirdi.

Trende plan yaptı, tekrar gözden geçirdi. Kafasında biriken düşünceler gökyüzünde toplanan bulutlara benziyor ve onlar kadar hızla dağılıyordu. Plan yapmak güzeldi, düşünceleri nebula görüntülerinin arasından şimşek gibi ortaya çıkıyordu.

Son planı fazla güvenli değildi –hangi planı öyleydi ki?–; ama biraz cesaret günü kurtarır, diye düşündü. Onda dokuz başarılı olma, yani hemen harekete geçerse müdahale edilmeden istediğini başarma şansı vardı. İşe başlamadan önce durdurulursa o zaman da güvende olacaktı. İş sırasında durdurulması o kadar güvenli değildi ve bu düpedüz şanssızlık olurdu.

05.20'de Londra'ya vardı ve Liverpool Sokağı istasyonunun dışında bir Kensington otobüsüne bindi. Knightsbridge'de bir eczaneye uğrayıp rahat bir tavırla tezgâhın üzerinden Dormor etiketli büyük bir şişe yatıştırıcı aldı. Herhalde çok güçlü değildi, ama reçetesiz alabileceği en iyi şey buydu. Tilbury'nin evinde daha güçlü bir ilaç olacağını umut etti. Eczane kalabalıktı, hatırlanmayacağını umut etti. Tilbury'nin evinde daha güçlü bir şey yoksa onun bileklerini kesmek zorunda kalmazdı inşallah. Sydney bunu yapacağından emin değildi.

Saat neredeyse altı olmuştu. Sydney Sloane Sokağı'na girdi ve kapı numaralarına bakmaya başladı. Ön kapısında iki küçük taş direk olan dört katlı, orta büyüklükte bir binaydı aradığı. Zilde beş ad vardı ve içlerinden biri E.S. Tilbury idi. Sydney kaldırıma çıktı ve Dapper Dan'in oralarda olup olmadığına bakmak için her iki yönü de inceledi, ama adam yoktu. Sydney zile bastı.

Cevap yoktu. Sydney uzunca bir süre bekledi.

İki kez daha uzun uzun çaldı.

Sonunda otomatiğe basıldı. Sydney halı serilmiş merdivenleriyle cilalı, süslü bir girişe adım attı. Polisin Tilbury'nin yanında olması mümkün, diye düşündü; bu durumda duyduğu dedikodular yüzünden Tilbury ile konuşmak için gelmiş olacaktı. Haplar Sydney'in ceket cebinden görünmüyordu.

Tilbury sahanlıktan sarktı. "Kimsiniz?"

"Ben, Sydney," dedi Sydney yumuşak bir sesle. Tilbury üçüncü kattaydı. "İyi akşamlar, Edward."

İkinci katta köpeğinin tasmasını tutan bir kadın evinden çıktı, yanından geçerken Sydney'e baktı ve yürüyüp gitti. Şanssızlık, diye düşündü Sydney.

Tilbury doğrulup geriledi. Kapısı açıktı. Ürkmüş ve şaşırmış görünüyordu. Sydney onun içkili ya da sinirlerinin çok bozuk olduğunu anladı. Tilbury'nin ceketi de, yakası da açıktı ve kravatını gevşetmişti.

Sydney, "Birkaç dakikalığına konuşabilir miyiz?" diye sordu.

"Evet; sanırım, Tanrım, evet. Aslında; ben de seninle konuşmak istiyordum." Tilbury'nin fazla uzun olmayan gövdesi daire kapısına doğru yürürken biraz sallanıyordu.

Sydney onun arkasından şark halıları, kitapları ve abajurlarıyla Victoria ve Albert Müzesi'ne benzeyen çok düzgün, resmi görünüşlü bir oturma odasına girdi. Siyah-gri mermerden şöminede kömürler için için yanıyordu ve sönmek üzereydi. Sehpada yarısı boşalmış uzun bir bardak ve içinde bir düzine sigara izmaritinin durduğu bir küllük vardı.

Tilbury Sydney'e çaresiz, kızarmış gözlerle bakarak, "Elbette Alicia'yı biliyorsun," dedi.

"Elbette," cevabını verdi Sydney.

Tilbury, "Oturmaz mısın?" diye sordu yeşil saten kanepeyi göstererek.

"Hayır."

Tilbury ona huzursuzca baktı, uzun bardağına doğru yürüdü, durdu ve ellerini açtı. "Ben –affedersin–." Kravatını düzeltti, yakasını kalın ensesinde topladı. "Bugün üç sularında işyerinden eve geldim. Daha fazla orada kalamadım. Korkarım birkaç içki de içtim."

"Ha; boş ver," dedi Sydney. Tilbury'nin biraz uzağında duruyordu.

Tilbury bardağını aldı. "Ah, beni bağışla. İçki ister miydin?"

Sydney hafif bir gülümsemeyle, "Hayır," dedi. "Sen iç ama."

Tilbury bardağını kaldırdı. "Ah, affedersin. Bir açıklama istiyorsun elbette. Beni mahvetti; dün gece. Biliyorsun, dün gece..." Başını kaldırıp Sydney'e baktı. "Alicia'nın arkasından koştum. Korkunç bir durumdaydı ve onu babasının evine gitmeye ikna etmeye çalışıyordum. Yani ikna etmeye daha önce çalışmıştım. Alışılmadık ölçüde altüst durumdaydı. Bir şey oldu, dedi, ama ne olduğunu söylemedi. Sonra dışarıya fırladı. Bir süre karanlıkta onu kaybettim, sahile giden yoldaydı. Ona yetiştim –bir kere– ve elinden tutmayı başardım da, ama tekrar koptu benden. Koştu ve ben daha bir şey yapamadan kendini kayalıktan aşağıya attı." Edward sözlerini bitirip Sydney'e bakarken boşta duran eli yavaşça açıldı.

Sydney ona inansın mı inanmasın mı bilmiyordu. Tilbury Alicia'nın elini yakalamışsa neden bırakmıştı? Gitmesini mi istiyordu? Yoksa Tilbury'nin onu ittiği gerçeğini gizlemek için uydurduğu bir hikâye miydi bu?

"İşyerinde benim hakkımda ne düşünecekler bilmiyorum," diye mırıldandı Tilbury, kravatını bir kez daha gevşetti ve içkisinden yudumladı.

İşyeri Tilbury'nin kafasındaki en önemli şeydi kuşkusuz. Sydney, "Demek kaçtı. Dün gece," dedi.

"Şey..."

"Ah, anlayabiliyorum, gerçekten. Evden bütün izlerini silmeye çalıştın."

"Dün gece tam bir şok yaşıyordum. Yapılacak en doğru şey olmayabilir, ama gerçekten de ne yaptığımı bilmiyordum." Til-

bury'nin gözleri Sydney'in onaylamasını ya da bağışlamasın ister gibi yalvarıyordu sanki.

"Şey; polis henüz seni sorgulamadı, değil mi?"

"Hayır ve ben; şey, umarım sorgulamazlar. Bu konuda çok çok üzgünüm. Alicia'yı seviyordum, biliyorsun. Ona bir zarar gelmesini hiç istemezdim. Tam tersine, başımızın belaya girdiğine ikna etmeye çalıştım onu. Daha doğrusu onun başının belaya girdiğine, çünkü ailesine geri dönemezdi. Ama Alicia'nın ölümü benim suçum değil. Yapabilseydim onu kurtarırdım. Oysa şimdi bu işe dahil olursam kariyerim berbat olur. Hiç yoktan, görüyorsun." Kızarmış gözleriyle tekrar Sydney'e baktı.

"Ya, dahil olacağını sanmam."

Tilbury ona şaşırmış, kuşkulu bir gözle baktı. Yorgunluktan gözlerinin altında şiş torbalar oluşmuştu, eğer görecekse, orta yaşın ön belirtileriydi bunlar. Tilbury'nin yüzü solgundu, alnı terden parlamıştı. Odadan köşesindeki tekerlekli bardan bardağını doldurmaya gitti.

Sydney, "Senle Alicia'yı bilen biri var mı?" diye sordu.

Tilbury omzunun üzerinden Sydney'e şöyle bir göz atarak, "Bilmiyorum," dedi. "Bazı insanlar kuşkulanabilir. Bir şey söyleyip söylemeyeceklerinden emin değilim."

"Bir yatıştırıcıya ihtiyacın var, Edward. O içkiyle birlikte bir iki uyku hapı al."

"Ne?" Tilbury bardağıyla birlikte döndü.

"Uyku hapları. Evde var mı?"

Edward aptal aptal gülümsedi. "Evet, ama; şimdi ihtiyacım yok. Yatmadan önce bir tane alırım. Dün gece fazla işe yaramadı."

"Şimdi al. Israr ediyorum," diyen Sydney Tilbury'ye doğru ilerledi.

Tilbury bundan ne anlam çıkaracağını bilmiyordu. Sydney kendisine doğru ilerlerken yana çekildi.

"Neredeler? Banyoda mı? Git de al," dedi Sydney.

"Evet." Tilbury itaatkâr bir tavırla oturma odasından banyoya açılan kapıya doğru yürüdü. "Gerçekten şu anda ihtiyacım yok."

Arkasından giden Sydney, "Evet, var," dedi.

Banyoda Tilbury ecza dolabının kapağını açtı, duraksadı ve "Dün gece sonuncuyu almışım galiba," dedi. Kapağı kapattı.

Sydney dolabın kapağını açtı, birçok küçük şişe arasında üç dört plastik ilaç kabı gördü. İçinde sarı haplar bulunan küçük bir şişe umut vaat ediyordu, çünkü öndeydi. Şişeyi kaldırarak, "Bunlar uyku hapı değil mi?" diye sordu.

Edward Sydney'e aslında öyle olduklarını anlatan bir tavırla, "Hayır," dedi.

Sydney Edward'a iyice baktı.

Edward ürkmüş bir gülümsemeyle, "Şey, evet, uyku hapları," dedi.

Sydney avucuna bir hap koydu ve elini uzatarak, "Bu hapa ihtiyacın var," dedi.

"Ah, hayır," Tilbury başını iki yana salladı.

Sydney onu ceketinin önünden sıkı sıkı tuttu. "Bunu al, yoksa suratını dağıtırım."

Titreyen Edward ilacı Sydney'in avucundan aldı ve ağzına attı. İçkisiyle birlikte yuttu.

"Bir tane daha al. İki ilaç bir tanesinden iyidir."

Tilbury Sydney'in avucundaki ikinci hapa itiraz etti, ama Sydney avucunu daha da yaklaştırarak parmak uçlarıyla Tilbury'nin göğsüne dokununca alıp yuttu.

"İşte." Sydney gülümsedi. "Şimdi kendini daha iyi hissedeceksin. Viskiden çok daha iyi." İlaç kutusunu alarak banyodan çıktı.

Tilbury oturma odasına girdi.

"Otur," dedi Sydney.

Tilbury telefona bakıyordu. Sydney onunla telefon arasında duruyordu. Tilbury dönüp kapıya doğru koştu.

Sydney kapıya gelmeden onu yakaladı ve kendisini de şaşırtan bir güçle arkaya doğru itti. Tilbury'nin boynu çatırdadı. "Görüyorsun ne kadar sinirli olduğunu. Şunlardan hemen birkaç tane al." Sydney kapıya arkasını dönmüştü, avucuna iki hap daha koydu.

Tilbury ona suratını asarak baktı.

Sydney, "Haydi, aptallık etme, al," dedi.

Tilbury omuzlarını silkerek kaygısız görünmeye çalışan bir havayla, "Midemi bulandırıcaksın, hepsini çıkaracağım," dedi. İlaçları Sydney'in avucundan aldı.

Sydney, "Git ve kanepeye otur," dedi.

Tilbury biraz oyalandı, her adımını tartıyormuş gibi yavaş hare-

ket ediyordu. Sehpanın üzerinden bardağını aldı, arkasından gelen Sydney'e baktı ve hapları yuttu. Sonra teslim olmuş, eğlenir bir havayla kanepeye oturdu.

Sydney kutuyu kaldırarak kaç hapı kaldığına baktı; otuz kadar diye düşündü. Tilbury ayağa kalktı ve telefona doğru tökezleyerek atıldı. Sydney Tilbury'nin bileğini sıkı sıkı tutup büktü, sonra telefonu tekrar yerine koydu.

Sydney, "Dokuz dokuz dokuz bir işine yaramaz," diyerek Edward'ı kanepeye itti. Tilbury'ye bir yumruk atmak istiyordu şimdi, ama bunun doğru olmayacağını düşündü. Telefonda parmak izi bıraktığını da düşündü, ama birkaç dakika sonra telefonu kullanacaktı zaten. "Otur," dedi.

Tilbury huzursuzca kanepeye oturdu.

Sydney tekerlekli bara gidip kesme camdan, bisküvi dolu bir kâseyle döndü. Sydney, "Biraz atıştır," dedi. Tilbury'nin midesinin bulanacağından korkuyordu.

Tilbury bisküviler kendisine yardım edebilirmiş gibi bir avuç aldı.

Sydney de oturup bir dakika bekledi, Edward endişesi giderek artıyormuş gibi duruyordu.

Tilbury gülümsemeye çalışarak, "Ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum," diye mırıldandı.

Sydney, "Sakinleş. Bunlara ihtiyacın olduğunu biliyorsun. Tanrı biliyor ya, Alicia zor bir kadındı," dedi yatıştırıcı bir sesle, bir yandan da hap çıkarıyordu. "Şimdi bunları yavaşça, birer birer al." Tilbury'ye bir hap verdi, bara giderek soda şişesini aldı. Tilbury'nin bardağına biraz soda koyarak uzattı.

Tilbury ilaçları aldı. "Midemin bulanacağından eminim."

Telefon çaldı.

Sydney telefonu duymazdan geldi, Tilbury de duymamış olabilirdi. Sonunda telefon sustu. Sydney dik oturmaya ve gözlerini açık tutmaya çalışıyordu. Sydney birkaç hap daha çıkardı, avucuyla uzattı, Tilbury isteksiz kalınca da fazla sıkmadan boğazının hassas bir yerinden tuttu. Sydney elini gevşetirken Tilbury hava almak için ağzını ardına kadar açtı.

"Çığlık atma. Biri gelecek olursa Alicia'yı kayalıktan aşağıya ittiğin için ilaç aldığını söyleyeceğim. Anlıyor musun? Elbette anlıyorsun."

Edward, "Başka almayacağım," dedi ve Sydney'in eline vurarak ilaçları düşürdü. Ayağa kalkmaya çalıştı.

Sydney onu tekrar boğazından kavradı ve burnuna kanatmayacak kadar hafif bir yumruk attı. "Alicia'yı itmedin mi? İtmedin mi?"

Tilbury, "Hayır," dedi sesi korkudan titreyerek; ama yalan söyleyip söylemediğini anlamak olanaksızdı.

"Hiç yardım alamazsın, Tilbury, bu hapları ille de alacaksın," dedi Sydney. Sol eliyle hâlâ boğazını tutuyordu, ama onu kıpırdatmayacak sertlikte ve çürük bırakmamaya çalışarak. "Haydi, bayıl gitsin. Bu en kolay yolu. Onurlu bir yol, Tilbury. Âşıklar arasında bir intihar anlaşması. Yoksa senin onu ittiğini bana söylediğini mi anlatayım? Altı on beşte buraya geldim ve aşırı dozda ilaç alarak öbür tarafa gitmek üzereyken buldum seni ve bana Alicia'yı ittiğin için ilaç aldığını söyledin." Artık iki şey Sydney'i cesaretlendiriyordu: Tilbury'nin Alicia'yı ittiğine inanıyordu ve Tilbury'nin bileklerini kesmek zorunda kalacağını sanmıyordu, çünkü hapların yeterince güçlü olduğunu düşünüyordu. Tilbury'yi kanepeye itti.

Tilbury sıçradı ve hareketsiz kaldı, elleri sarkmıştı. Birden gözleri korku dolu olarak başını kaldırdı. "Başka almayacağım!" Sonra dönerek kanepeden yere düştü.

Sydney büyük boy bir bebekten daha ağır değilmiş gibi onu kaldırdı, kanepenin koluna dayayarak dik durmasını sağladı ve şişeden birkaç hap daha çıkardı. Hapları Tilbury'nin ağzına doldurdu ve bir bardak az viski ve soda doldurdu; bu işleri o kadar çabuk yapmıştı ki Tilbury neler olduğunu anlayamamış bile olabilirdi. Her neyse, haplar ağzındaydı ve Tilbury bardaktaki içkiyi içiyordu. Sydney onun yanına oturarak omzundan sıkıca tuttu, bir kolunu kanepenin koluna dayamıştı.

Tilbury artık mücadele etmiyordu. Gözleri cam gibi bakmaya başlamıştı. Sydney saatine bakarak dört dakika bekledi ve Tilbury'yi kanepeye yasladı. Birkaç hap daha çıkardı, Tilbury de ne yaptığını bilmeyecek kadar uykusu varmış gibi ilaçları aldı. Bir kez hıçkırdı, ama hapları da yuttu.

Sydney yumuşak bir sesle, "Çok iyi dostum," dedi.

Sonraki altı yedi dakika boyunca Tilbury geri kalan hapları biri dışında yuttu. Hapları uykulu bir çocuk ya da kuş gibi Sydney'in parmaklarından yavaş yavaş ağzına attı ve sonunda ağzını bir şey

söylemek istermiş; ama enerjisi kalmamış gibi iyice açarak, gözleri ancak çizgi halinde, kanepenin üstüne yığıldı. Çok sessizleşip gözleri kapalı hale gelince Sydney yere düşmüş üç hapı aradı. Üçüncüsü kanepenin altındaydı. Sydney hapı oradan çıkardı ve üçünü de Tilbury'nin viski sodasının içine attı.

Tilbury çoktan gitmişti, Sydney Tilbury'nin ağzına çok az içki dökebildi. Sonra kanepenin üstüne çıktı, Tilbury'nin göğüs cebindeki düzgünce katlanmış mendili çıkardı ve bardaktaki parmak izlerini sildi. Kenarından mendille tutarak Edward'ın sarkan elini bardağın çevresine sardı ve başparmağıyla öteki parmakları bardağın başka birkaç noktasına daha değdirdi. Aynı işlemi soda şişesi ve ilaç kutusu için de yaptı. Ecza dolabının kapağındaki izleri silmek için banyoya gitti ve en sonunda telefonu açarak Scotland Yard'ı aradı.

Müfettiş Hill'le konuşmak istediğini söyledi.

"Müfettiş Hill, özür dilerim; ama biraz geç kaldım," dedi tedirgin bir ses tonuyla. "Bugün eve bir sürü telefon ve insan geldi. Anlayışla karşılayacağınızdan eminim. Ama Londra'ya yeni indim ve birazdan sizi görmeye geleceğim."

Müfettiş Hill'in sesi hiç de rahatsız olmuş gibi çıkmıyordu.

Sydney telefonu sildikten sonra Tilbury'nin yanına götürdü, ama kordon uzanmadı. Edward'ı kanepeden yere indirmesi ve onun elini telefona bastırması gerekti. Sonra Sydney Edward'ın mendilinin yardımıyla telefonu yerine koydu, ahizeyi alıp masanın üzerinde açık bıraktı. Son olarak da mendili sehpanın üzerinde içki bardağının yanına koydu. Kapı kollarına dokunarak çıkması gerekiyordu, ama parmak izleri konusunda kapı kollarının pek güvenilir olmadığını ve silmenin daha kötü olacağını biliyordu.

Daireden çıktı. Dormor şişesini bir çöp kutusuna ya da sokaktaki kanalizasyona atacaktı, ama bu çevrede değil.

29 Scotland Yard'a gitmek için, tedbirli davranarak Sloane Sokağı ya da Knightsbridge yerine Hyde Park Corner'da yakaladığı takside, bir cinayet işlerken cinayeti işlemenin nasıl olduğu-

nu düşünmeyi hatırlamamış olduğu kafasına dank etti. Kendisini hiç düşünmemişti. Kuşkusuz, cinayet henüz işlenmemişti. Halen işleniyordu. Tilbury hâlâ hayattaydı ve bir iki saat içinde bulunup midesi yıkanırsa hayatta kalabilirdi. *Merhametin ertelenmesi*, diye düşündü. Bir şeyin eksikliği. Üstelik o sırada bunun farkında bile değildi. Yo, hareketi yalnızca acımasızdı, Tilbury'in ihanetine ve Alicia öldükten sonra ya da can çekişiyorken onu bırakıp kaçmasındaki hainliğe karşı düşüncesizce bir öç almaydı.

Taksi durdu, Sydney parayı ödeyip indi.

Nöbetçi polis ona eşlik ederek binanın içinde başka bir polis memuruna teslim etti, o da Müfettiş Hill'in ikinci kattaki odasına götürdü.

Müfettiş Hill'in odasında sivil giyimli iki kişi daha vardı, ikisi de odadan çıkmadı; ama Müfettiş Hill Sydney içeriye girer girmez bütün dikkatini ona yöneltti. "Ah, Bay Bartleby, iyi akşamlar. Lütfen oturun." Telefonu çaldı. "Ben Hill... Ah... Mükemmel. Şey, onu bulun ve buraya getirin." Telefonu kapattı, bir elini saçlarında gezdirdi ve Sydney'e, "Sonunda bir ilerleme kaydettik. Karınız için gerçekten çok üzgünüm, Bay Bartleby. Kimliği bugün öğleden sonra kuşkuya yer bırakmayacak şekilde tespit edildi," dedi.

Sydney, "Biliyorum, biliyordum," cevabını verdi.

"Biliyor muydunuz?"

"Gazetedeki fotoğrafı gördüğüm zaman anladım. Kayalık fotoğrafını."

Müfettiş Hill, "Kayıtlar için, Bay Bartleby, çarşamba gecesi neredeydiniz?" diye sordu hızlı hızlı.

"O akşam ve gece evdeydim."

"Zorunda kalırsanız bunu kanıtlayabilir misiniz?"

Sydney bir an düşündü. "Hayır."

"Şey, zorunda kalmayabilirsiniz. Karınızın birlikte olduğu erkeğin peşindeyiz şu anda, Eric Leamans. Harika bir eşkâli var elimizde. Edward Tilbury adı size bir şey ifade ediyor mu?"

"Evet," dedi Sydney.

"Ne?"

Sydney solunda oturan iki ilgili dinleyiciye bir göz attı; biri orta yaşlı, öteki daha gençti. "Geçen cumadan beri karımın onunla birlikte olduğunu biliyordum, ama karıma geri dönmesi için bir

şans tanımak istedim. Kendi başına. Bu yüzden polise söz etmedim."

"Ah; onu nasıl buldunuz?"

"Onları Brighton'da gördüm. Adamın adını bilmiyordum, ama sonra öğrendim."

Müfettiş Hill, "Nasıl öğrendiğinizi sorabilir miyim?" dedi.

Sydney polisin Tilbury'nin adını Inez ve Carpie'den öğrenmiş olması gerektiğini biliyordu. "Londra'daki iki arkadaşıma sordum. Inez Haggard ve Carpie Dunne."

Müfettiş Hill, "Hımm. Onlarla biraz önce konuştuk. Onlar da bütün bu süre zarfında biliyorlar mıydı?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Hayır. Yalnızca benim öğrendiğim zaman öğrendiler. Biliyorsunuz; onlara Brighton'da gördüğüm adamı tarif ettim. Polise söylememelerinin tek suçlusu benim, çünkü onlardan söylememelerini ben istedim. Karımı ya da Tilbury'yi gördüğümü de söylemedim, ama Tilbury'nin onların verdiği bir partide karıma ilgi gösterdiğini hatırlıyordum. Adını bilmiyordum, ama neye benzediğini hatırlıyordum."

"Anlıyorum. Şey, bu gece Tilbury'yi buraya getireceğiz."

Sydney, Tilbury'nin Müfettiş'e kendisinin Alicia'ya mektup ve telgraf gönderdiğini söyleyip söylemeyeceğini merak ediyordu. Alicia mektupla telgrafı yok etmiş olabilirdi. Tilbury mektuptan da telgraftan da söz etmemişti. Telgraf ortaya çıkabilirdi, çünkü postane kayıtları bir süre saklıyordu. Ya da saçma bir rastlantıyla polis Tilbury'nin Alicia'nın öldüğü gece orada olmadığını düşünmeye karar verirse, telgraf bir hile olarak görülebilirdi: Çarşamba sabahı telgrafı göndermiş, akşam ise trene atlayıp Brighton ve Lancing'e gitmiş, bir kıskançlık kriziyle Alicia'yı kayalıktan aşağıya itmiş,Tilbury öldürüp kaçmış süsü vermek için villadan Tilbury'nin eşyalarını yok etmiş ve eve dönmüştü. Sydney gözlerini kırpıştırdı. Böyle bir şey olamazdı gerçekte. Roman yazarken bile olmasını sağlayamazdı. "Karımın ana babasıyla konuştunuz herhalde," dedi odadaki sessizliği bozarak.

"Evet, bugün öğle sularında. Kolunun iç kısmında doğum izi olup olmadığını annesine sorarak teşhis ettik kimliği aslında."

Sydney doğum izini biliyordu, Alicia'nın hep söylediği gibi kü-

çük bir Fransa haritasına benzeyen çilek gibi bir iz. Alicia'nın yüzünün tanınmayacak hale gelmiş olması gerektiğini bir kez daha düşündü. "Şimdi nerede?"

"Ceset otopsiden sonra Kent'e götürülecek," diye cevap veren Müfettiş Hill telefonu ilk çalışta açtı. "Ya... Tamam, kapıyı kırın tabii. Sonra da beni arayın." Telefonu kapattı. "Tilbury'nin dairesinde telefon açık kalmış, ışıklar yanıyor ve adam kapıyı açmıyor. İlginç."

Sydney bir şey söylemedi.

Müfettiş Hill, "Karınızı Brighton'da nerede gördünüz?" diye sordu.

"Tilbury'yi, daha doğrusu ona benzeyen birini görebilir miyim diye istasyonda bekliyordum," dedi. Taksiyle Tilbury'yi takip ederek Alicia'yla buluştuğunu gördüğünü anlattı. Alicia'nın saçlarını kızıla boyamış olduğunu ve Brighton'ın batısındaki kasabalara gittiğini, postane aracılığıyla Angmering'e kadar izini sürdüğünü söyledi. "Kendi başına geri dönmesi biraz zaman alır, diye düşündüm. Ya da iletişim kurması. Her şeyi ortaya dökerek onu utandırmak istemedim."

Sydney'in solundaki polislerden biri, "Biz de onların izini Angmering'e kadar sürdük," dedi.

Müfettiş Hill gergin bir gülümsemeyle, "Ama ancak bugün," dedi ve tekrar telefona cevap verdi. "Özür dilerim, şu anda konuşamam, Michael, bir telefon bekliyorum ve hattın açık olmasını istiyorum." Tam kapatmıştı ki telefon tekrar çaldı. "Ya!.. Evet, kabul ediyorum. Tamam. Görüşürüz." Telefonu kapatıp açtıktan sonra tek bir numara çevirdi. "Ben Müfettiş Hill. Hemen bir araba istiyorum." Telefonu kapattı ve "Tilbury dairesinde aşırı dozda ilaç almış. Doktor yolda. Oraya gitmemiz gerek sanırım," dedi.

Hepsi şapkalarıyla kabanlarını alarak harekete geçtiler ve aşağıda bekleyen siyah arabaya bindiler.

Tilbury'nin oturduğu apartmanın girişinde birkaç kişi vardı ve kapalı olan daire kapısının dışında da birkaç kişi duruyordu. Sydney onu görmüş olan kadını tanıdı, ama kadın ona özel bir dikkat gösteriyormuş gibi durmuyordu. Hill kapıyı çaldı ve daireye girdi. Sydney de öteki iki adamla birlikte Müfettiş'in ardından gitti.

Tilbury hâlâ kanepedeydi, ağzından sarkan uzun lastik bir boru yerdeki gri emaye yemek kabına gidiyordu. Gözleri kapalı, yüzü solgun ve şeffaftı.

Doktor, Hill'e, "Fazla bir gelişme yok," dedi.

Müfettiş Hill, "Sizce öldürücü doz mu?" diye sordu.

"Ne kadar aldığına bağlı," dedi doktor. İçinde bir hap kalan plastik kutuyu eline aldı. "Tam doz Seconal." Kutuyu tekrar sehpaya koydu.

Müfettiş Hill kutuyu aldı, doktorun ve eczanenin adı ve "gerektikçe iki tane alın" yazılı etiketi okudu. Kutuyu açıp kokladı. Sonra sehpaya bıraktı.

Doktor, "Daha fazla çıkaramıyorum," diyerek Tilbury'nin boğazından boruyu çıkardı. "Bundan sonraki adım hastane." Telefona gitti.

Hill saatine baktı ve yüzünü buruşturdu. "Tilbury'nin konuşacak hale gelmesi saatler sürer. Bay Bartleby, geceyi Londra'da geçirir misiniz? Bay Tilbury kendine gelirse sizinle konuşmak isteriz. Tabii eve gidip yarın gelmeyi tercih etmezseniz."

Sydney, "Hayır, burada kalacağım," dedi.

"Yarın dokuzla on arası bize telefon eder misiniz?"

"Olur." Sydney Scotland Yard polislerine iyi geceler dileyerek çıktı.

Onu görmüş olan kadın koridorda değildi, ama iki erkek hâlâ orada duruyordu.

Adamlardan biri, "Nasıl?" diye sordu. "Yaşıyor mu?"

Kuşkusuz aşırı dozda ilacı duymuşlardı. "Evet, yaşıyor," dedi Sydney ve mesaj girişte duran adamlara iletildi.

Sydney rastladığı ilk telefon kulübesinden Inez ve Carpie'yi aradı. Anlaşılır nedenlerle yalnız olmak istemiyordu ve görmek istediği insanlar Inez ve Carpie'ydi.

Inez, "Sydney, sevgilim!" diye bağırdı şarkı söyler gibi. "Londra'da mısın?"

Inez onu görmeye bayılacaklarını, bütün akşam boyunca telefonları çalmış olsa da yalnız olduklarını söyledi.

Tam olarak yalnız değillerdi, Sydney bindiği taksi onların oturduğu sokağa girerken bunu gördü. Alex Polk-Faraday başı önünde olarak, evlerinden çıkmıştı, gerçi Sydney onun taksinin ve kendisi-

nin farkında olduğunu biliyordu; çünkü taksiler genellikle çıkmaz sokağa girmezdi. Alex ondan kaçıyordu.

Inez kapıda, "Sydney! İçeriye gir, sevgilim," dedi.

Her iki kızın da kucaklamalarıyla ve Alicia'yla ilgili hoş sözleriyle karşılandı. Inez'in söylediğine göre Carpie'nin özellikle onun için aldığı viskiyi ikram ettikten sonra onu sorguya çektiler. Tilbury'yi görmüş müydü? Polis ona ne yapıyordu?

Sydney, "Onu biraz önce gördüm," dedi. "Aşırı dozda ilaç almış, hastaneye götürüyorlar."

"Ne?" sözü Carpie'den geldi.

"Bahse girerim Alicia'yı o itmiştir, orospu çocuğu," dedi Inez. "Sence de Alicia'yı o itmedi mi?"

"Bilmiyorum," dedi Sydney.

Carpie, "Öldürücü dozda mı almış?" diye sordu.

"Bunu da bilmiyorum."

Inez, "Oradaki villadan pılısını pırtısını toplamış," dedi. "Hatta Alicia'nın cep defterini bile almış, değil mi? Kimse defteri bulamadı. Adam suçlu, kendini öldürmeye çalışmasına şaşmamak gerek."

Sydney viskiyi içmişken bile kendini konuşamaz ve biraz sarsak buldu. Carpie şişeden cömertçe koyarak bardağını tazeledi. "Gece burada kalabilir miyim?" diye sordu Sydney. "Kanepenizde? Sabah ilk iş tekrar polisle konuşmak gerek."

"Elbette, Syd. Dur bakalım, yemek yedin mi?" Carpie ayağa kalktı, "Biz yemedik, çünkü bir ziyaretçimiz vardı."

"Eski dostun Alex," dedi Inez. "Buraya geldiğini duyunca sıvışacağını biliyordum. Kalmasını istemedik bile."

Sydney başını salladı ve hafifçe gülümsedi, Alex'in kendisi hakkında söyledikleriyle artık ilgilenmiyordu. Herhalde dizileri altı bölüm halinde yayımlandıktan sonra sona ererdi. Sydney diziyi kendisinin devam ettirebileceğini, en azından deneyeceğini düşündü.

Inez, "Nakaratını biraz değiştirmek zorunda kaldı," dedi. "Şimdi senin karı katili değil, yalnızca kaçık olduğunu söylüyor."

Carpie, "Sanki kendisi değilmiş gibi," diye mutfaktan seslendi, mutfak oturma odasından bir bölmeyle ayrılmıştı.

Inez, "Vay canına, Syd, dalga geçmemeliyiz," dedi. "Asıl aklını kaybeden zavallı Alicia olmuş. Bu kadar uzun süre evden uzak..."

Carpie akan suyun sesini bastıran bir sesle, "Alex'e Tilbury'yi tam bir haftadır bildiğini söylemedim," diye bağırdı. "Bu onu öfkeden daha da deliye döndürürdü." Sesi neşeliydi.

Sydney, "Bildiğimi polise söyledim," dedi.

Inez, "İyi, biz de söyledik, bugün," dedi. "Umarım önemsemezsin, Syd. Alicia bu..."

Sydney, "Önemli değil," dedi. "Başka şeylerden söz edelim. Bu hafta *The Planners*'ı Potter and Desch'e sattım." Bunu biraz kibirli bir havayla ilan etti.

Usulüne uygun tebrikler oldu ve bardaklar tekrar dolduruldu.

Yemek güzeldi, ama Sydney fazla yiyemedi. Kızlar yemekten hemen sonra onu kanepeye yatırdılar ve Sydney onların üst kattan belli belirsiz gelen sohbetlerini dinlerken uyuyakaldı.

Ertesi sabah iki çocuk yemek yerkek uyandı. Saat sekize çeyrek vardı. Birden Tilbury'nin hayatta kalabileceğini ve şu an konuşuyor olabileceğini düşündü. Polis elbette onu nereden bulabileceğini bilmiyordu. Kahvaltı yerine yalnızca kahve ve portakal suyu aldı.

Carpie, "Polis şimdi seni ne için istiyor?" diye sordu.

"Herhalde Tilbury ile konuşmamı istiyorlar."

Inez Sydney'e bakmak için dönerken bir tabağı neredeyse düşürüyordu. "Vay canına, adam ölmüş olabilir, değil mi? Hangi hastaneye götürdüklerini biliyor musun?"

"Hayır." Bilseydi bile durumunu sormak için aramazdı. Tilbury her şeyi anlatmış mıydı? Bir insanı aşırı dozda ilaç almaya zorlayanlara ne ceza verirlerdi? Cinayetle aynı cezayı elbette. Ya da Tilbury hayatta kalacak ve inanılmaz derecede soylu davranarak polise Sydney Bartleby'nin ziyareti hakkında hiçbir söylemeyecekti. Tilbury bu şekilde saygınlığını yeniden kazanmaya çalışır mıydı? Bunu bir hikâyede yazıyor olsaydım, diye düşündü Sydney, Tilbury'yi bu kadar soylu yapmaya cesaret eder miydim? Önceden en küçük bir soyluluk işareti yoktu ve Sydney Tilbury'de hiçbir soyluluk izi görmemişti. Saat dokuza kadar gergin bir saat geçirdi, Carpie'nin zorla içirdiği iki viski onu rahatlatmıştı. Inez çocukları hava almaları için dışarıya çıkarmıştı. Sydney haberleri dinlemek için radyoyu açmaya cesaret edemedi, kızların aklına da açmak gelmemişti.

Sydney Scotland Yard'ı aradı. Müfettiş Hill henüz gelmemişti,

ama bağladıkları polis Sydney'in sorusuna cevaben Edward Tilbury'nin sabaha karşı dörtte öldüğünü söyledi.

"Kalbi yenik düştü," dedi ses. "Bu durumda paçayı kurtarmak her zaman kalbe bağlıdır." Herhalde adam bir akrabayla konuştuğunu sanıyordu. "Müfettiş Hill her an gelebilir."

Carpie mutfaktan, "Haber var mı?" diye sordu.

Sydney, "Tilbury dün gece ölmüş," cevabını verdi.

Carpie elinde kurulama beziyle içeriye girdi. "Vay canına. Aman Tanrım. Gerçekten öldürücü doz. Bu onu ittiğini gösteriyor gibi. Öyle değil mi?"

"Bilmiyorum," dedi Sydney. "Bunun çok önemli olduğunu sanmıyorum. Tilbury işinden dolayı kaygılanıyordu bence; öyle değil mi?"

"Ha, tabii. Bunu biliyorum. Altı civarında Vassily ile konuştum. Tanrım, acaba Vassily onun öldüğünü biliyor mu?"

Sydney onu duymuyordu bile. Sneezumlar'ı araması gerektiğini düşünüyordu. "Kent'i arayabilir miyim, Carpie? Parasını öderim."

"Ah, tabii, Syd. Alicia'nın ailesini mi arayacaksın?"

Sydney başını salladı ve telefonu çevirmeye başladı. Santraldan numarayı alması gerekti, çünkü tam olarak hatırlayamıyordu. Sydney yalnız kalsın diye Carpie üst kata çıktı. Telefonu bir hizmetçi açtı. Sydney bayan Sneezum'la konuşmak istediğini söyledi.

"Bir dakika tütfen. Bakayım telefona gelebilir mi?."

Sydney bir dakikadan fazla bekledi. Sonra Bayan Sneezum, "Alo," dedi.

"Merhaba, Bayan Sneezum. Ben Sydney. Alicia için ne kadar üzgün olduğumu söylemek istedim. Ben..."

"Ah, Sydney..." Bayan Sneezum'un sesi kırıldı. Ama hemen kendini topladı ve "Hepimiz üzgünüz. Neler olup bittiğini bilmiyordum. Hiçbirimiz bilmiyorduk. Sen bile; öyle değil mi?"

"Hayır," dedi Sydney. "Bu şekilde sona erdiğine üzgünüm." Gerçekten üzgündü; Bayan Sneezum, bütün katılığına karşın –ve Sydney'in şimdiye kadar gördüğü bir tek katı yanı olmuştu– son günlerde karşılaştığı herkesten daha insancıl ve sahici gibi geldi ona. "Edward Tilbury öldü. Birkaç dakika önce duydum haberi. Aşırı dozda uyku hapı almış."

"Aman Tanrım! Ah, aman Tanrım! Korkunç bir trajedi gibi. Bütün bunların Alicia'yla hiçbir ilgisi olmadığını düşünüp duruyorum. Gerçek olamaz. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Evet." Evet. Tilbury cinayeti de gerçek değilmiş gibi, çünkü işini kaybetmiş olsaydı Tilbury bunu kendi yapabilirdi ve işini kaybedeceğine de fazla kuşku yoktu.

"Sydney, aşırı sabırlı olduğunu düşündüğümü söylemek istiyorum. Kaçak kızımıza karşı da sabırlıydın. Kızımız aşırıya kaçtı, ölümün eşiğine götürdü kendini; ta ki artık dayanamayıncaya kadar. Konuşmanın zor olduğunu biliyorum, ama bir ara bizi görmeye gelir misin? Bize bir haber gönder, Sydney."

"Olur. Kesinlikle geleceğim," dedi Sydney, Bayan Sneezum'un konuşmayı bitirmesine minnettardı. "Kocanıza sevgilerimi iletin."

"Ah, tamam; cenaze. Cenaze töreni yarın on birde yapılacak, Sydney. Buradaki küçük kilisede."

"Teşekkür ederim, Bayan Sneezum. Orada olacağım."

Kadın titreyen bir sesle, "Yarın bizim eve gel," dedi.

Bitmişti. Sydney alnını sildi ve telefon konuşması için cebinde bozukluk aradı.

Carpie merdivenden aşağıya indi.

Sydney, "Şimdi Scotland Yard'a gidiyorum," dedi. "Çok teşekkür ederim, Carpie. Jilet için de." Sydney, Inez ya da Carpie'nin jileti ve sabunuyla tıraş olmuştu.

"Daha sonra gelip Inez'le görüşür müsün? Her durumda bizi ara."

"Ararım," diye söz verdi Sydney. Müfettiş Hill'in kendisi için neler düşündüğünden emin değildi ve serbest bırakılırsa hemen eve gitmek, kendi hayatı, her şey konusunda oturup düşünmek istiyordu. Carpie'nin yanına gitmek için merdivenin yarısını çıktı, onu yanağından öptü. "Dünyadaki en iyi arkadaşlar olduğunuz için teşekkürler."

"Ah, Syd, biz sana tapıyoruz. Ünlüler listemizde yer alacaksın, biliyorsun. *The Planners* bir best-seller olacak."

Müfettiş Hill Sydney'i odasının dışında koridorda karşılarken hoş bir şekilde gülümsüyordu. "Bu sabah sizi beklettiğim için özür dilerim. Bir bayanla görüşmem gerekiyordu ve biraz geç kaldı. Dün akşam Tilbury'nin evine gittiğinizi gördüğünü sanan bir kadın. Al-

tı sularında." Müfettiş Sydney'e beklentiyle baktı.

Sydney'in tepkisi olabilecek en belirsiz tepkiydi: Hiçbir şeyi ne kabul, ne de reddeden ve kesinlikle panik içinde olmayan bir "Ya!"

Sydney'in köpeğiyle birlikte hatırladığı kırk beş yaşlarındaki tombul kadın Müfettiş Hill'in odasında oturuyordu.

Müfettiş Hill, "Bu bey Bay Bartleby," dedi. "Bayan Harmon." Sydney, "Nasılsınız?" dedi.

Kadın da, "Nasılsınız?" diye sordu. "Evet. Gördüğüm kişi bu."

Müfettiş Hill hâlâ hoş bir ses tonuyla, "Bay Tilbury sizi içeriye aldı," dedi. "Bay Tilbury altıda evdeydi. Öyle değil mi?"

Sydney, "Evet, öyle," dedi.

"Bu yüzden mi dün biraz geç kaldınız?"

"Evet."

"Sanırım hepsi bu kadar, Bayan Harmon," dedi Müfettiş. "Geldiğiniz için çok teşekkür ederim. "İsterseniz şoförlerimizden biri sizi evinize götürür."

Bayan Harmon ayağa kalktı. "Yo, teşekkür ederim, Müfettiş. Yakınlarda bir işim var. Bir otobüse de binebilirim." Sydney'e şöyle bir baktı, veda anlamında başını salladıktan sonra odadan çıktı. Müfettiş nezaket gösterip kadını koridora kadar geçirdi.

Müfettiş içeriye girip kapıyı kapatır kapatmaz, "Neden Tilbury'ye gittiniz?" diye sordu.

"Ondan gerçek hikâyeyi öğrenmek istiyordum; yapabilirsem. Alicia'ya gerçekten ne olduğunu yani."

"Oturun, Bay Bartleby."

Sydney oturdu.

Müfettiş Hill de masasına oturdu. "Bay Tilbury ne dedi?"

Ya Tilbury ölmemişse, diye düşündü Sydney. Ya bu sabah konuştuğu adam Sydney'in hikâyesini öğrenmek için onun öldüğünü söylemişse? Polis daha sonra bu bilginin yanlış geldiğini söyleyebilirdi. "Çarşamba akşamı Alicia'nın altüst durumda olduğunu söyledi. Evden koşarak çıkmış, Tilbury de onu yakalamaya çalışmış. Alicia'nın deniz kenarındaki kayalıklara ya da sahil yoluna koştuğunu söyledi. Kendisini aşağıya atmasını önleyememiş."

"Ona inandınız mı?"

Sydney bir an duraksadı. "Evet, inandım."

Müfettiş Hill Sydney'i süzdü. "Tilbury'nin karınızı ittiğini ya

da benzer bir şeyi itiraf ya da kabul etmesini bekliyor muydunuz?"

"Hayır. Yalnızca gerçek hikâyeyi öğrenmek istiyordum. Tilbury'nin bunu bildiğini varsayıyordum, çünkü oradaydı."

Müfettiş Hill gözlerini Sydney'in üzerine dikmişti. "Tilbury'nin evinde ne kadar kaldınız?"

"Sanırım on dakika kadar. Belki on beş."

"Oradan mı bana telefon ettiniz?"

"Evet," dedi Sydney, bunu kabul etmek istemiyordu; ama bir telefon kulübesinden aramış olsaydı Scotland Yard santral memuru düşen jeton sesini duyar ve hatırlayabilirdi. Her neyse, artık söylemişti işte.

"Bay Tilbury nasıl bir ruh halindeydi. Sizi gördüğüne şaşırmıştır herhalde."

Belki Bayan Harmon bunu söyledi, diye düşündü Sydney.

"Evet. Başta korktu sanırım. Biraz içkiliydi de. Olaylar ortaya çıkarsa işini kaybetmekten korktuğunu söyledi –bana hikâyeyi anlattıktan sonra– ve kuşkusuz ortaya çıkacağını da biliyordu." Sydney içinde hiçbir suçluluk duygusunun olmadığının farkındaydı, dolayısıyla suçlu görünmediğini sanıyordu. Alicia'nın kaybolduğu ilk günlerde insanlarla konuştuğu zamanki gibi değildi. Belki de bunun olup bitenlerle bir ilgisi vardı.

Müfettiş Hill tedirgin bir gülüşe benzer bir biçimde dudaklarını kıstı. "Size hap aldığıyla ilgili bir şey söylemedi mi? Hayatına son verme konusunda?"

"Hayır."

"Onu tehdit ettiniz mi? Hikâyeyi hukuk şirketine anlatmak falan?"

"Yo, hayır. Ben bir şey yapmadan da ortaya çıkacağını biliyordum."

"Şey; sonunda söyleyeceğimden emindim; ama Tilbury'nin dün buraya getirileceğini düşünmüştüm. Bana söyledikleriyle size söylediklerini karşılaştırmak istiyordum; duymama izin verirseniz ya da bana anlatırsanız."

"Sizce farklı olur muydu?"

"Herhalde olmazdı. Hayır. Tilbury Alicia'yı ittiğini inkâr etti. Gerçekten itmişse bile itiraf etmezdi." Sydney sakin bir sesle konuşuyordu. Sakin olduğunu hissediyordu.

"Hımm." Müfettiş Hill bir çekmece açarak Sydney'in kahverengi defterini çıkardı. "Herhalde bunu geri istersiniz."

Sydney defteri almak için ayağa kalktı. "İsterim. Teşekkür ederim, Müfettiş." Deftere dokunurken, anıları henüz tazeyken içine Tilbury cinayetini yazacağını düşündü, kaldı ki defter artık yazmak için en güvenli yerdi.

"Tuhaf bir küçük kitap. Peki, Bay Bartleby, bu sabah size soracağım ya da söyleyeceğim şeylerin hepsi bu kadar sanırım." Müfettiş Hill ayağa kalktı ve masanın ön tarafına gelirken soğuk ve düşünceli bir gülümsemeyle Sydney'e baktı.

Kanıtlayamayan ama suçlayan bir insan, diye düşündü Sydney; çünkü Müfettiş belli ki Tilbury'yi ilaç almaya zorladığından kuşkulanıyordu. Sydney Müfettiş'in düşüncesini bir radar ışını, omzunda kanunun eli varmış kadar kesin bir şekilde hissetti, tek farkla ki el fiziksel olarak omzunda değildi. Tam tersine el uzatıldı, Sydney de bu eli tutup sıktı. Müfettişin tavrı dostçaydı ve her şey bir tavır sorunuydu.

Patricia Highsmith *Merhameti Ertelemek*'te son derece sürükleyici bir anlatımla, okuru kendi kurduğu o akıldışı dünyaya sokuyor; Graham Green'in sözleriyle, "ürkütücü bir biçimde, komşumuzdan çok daha gerçek olan" bir dünyaya...

Sydney ve Alicia Bartleby Londra'nın gürültü patırtısından kaçarak, sırf "rahatlayabilmek ve üretebilmek" için kır evine yerleşen genç bir çifttir. Sydney televizyon için, bir türlü satamadığı dizi senaryoları yazarken, bir yandan da romanı üzerinde çalışır. Alicia'nın bütün derdi resim yapmaktır: Yaşadıkları münzevi hayat aralarındaki çelişkileri daha çıplak bir biçimde görmelerini sağlar. Huzursuzlukları günden güne artar. Sydney "potansiyellerini gerçekleştirememek"ten Alicia'yı sorumlu tutmaya başlar. Alicia da kaybolmak istediği bir yolculuğa çıkmaya karar verir...

Olayların akışı, merhametin ertelendiği acımasızlıkları da beraberinde getirir.

Highsmith bu kitabında "kara ayrıntılar"ın, kimi koşullarda insanların yaşamını ne kadar büyük ölçüde belirlediğini çarpıcı bir gözlemle anlatıyor...

KARA AYRINTI
ISBN 975-539-288-2
9 789755 392882